ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison_Harry-Bill_galakticky_hrdina_5-Na_planete_upirich_zombii.pdb

PDB Name: HarrisonHarry-Na planetě upíříc
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL, GALAKTICKY HRDINA NA PLANETĚ UPÍŘÍCH ZOMBIÍ

Harry Harrison a Jack C. Haldeman II

Je dokonalým mezihvězdným kavaleristou: velký, silný a vlastní dokonale vymytý mozek. Prostě perfektní hrdina: ochotný udělat cokoliv, aby si zachránil krk. (Jednu z mála částí těla, která je původní.)

A znova povýšil. Stal se vojenským policistou na hvězdném korábu. To vypadá dobře. Jedinou jeho povinností je – střežit posádku vězňů na cestě ke kosmickému vrakovišti. Nemůže být nic jednoduššího. Co na tom, že kapitán je šílenec? Všichni důstojníci těžcí magoři? Může se snad něco stát?

Harry Harrison, oblíbený autor mnoha bestselerů, se spojil s Jackem C. Haldemanem II, aby poslali Billa, galaktického hrdinu, skrz dimenzi nadpozemského humoru.

KDYBY TERRY PRATCHETT PSAL SCIENCE FICTION, NAPSAL BY BILLA GALAKTICKÉHO HRDINU

Pro Lori, opravdového fanouška jakýchkoli mimozemšťanů, hlavně těch slizkých.

Ve vesmíru tě nikdo neslyší snít.

KAPITOLA 1

BILL NAKOPL VĚDRO. PAK NAKOPL JEŠTĚ ŽIDLI a ta se rozletěla na tisíc kousků. Nebylo to však proto, že by byl rozzlobený – i když k tomu měl dobrý důvod. Uvízl tady na té mrňavoučké zásobovací stanici přímo uprostřed ničeho, a tak on, galaktický hrdina, byl teď tím nejnevýznamnějším z nejnevýznamnějších. Vždycky když projížděl s nákladním vozíkem, aby na odlétající vesmírné lodě naložil jakési obrovské krabice, potichu fňukal a vzpomínal na svou dávno zašlou slávu.

Vozil skelný papír a toaletní papír a litoval při tom toho, kdo se dá zmást podobnými krabicemi a nepřečte si pořádně, co v které je. Ale jakkoliv byla jeho práce bezvýznamná, nebyla zdaleka jeho skutečným problémem. Jeho skutečný problém se totiž týkal oblasti nejintimnější – kameněla mu pravá noha a on nad ní ztrácel kontrolu. Znovu zafňukal a vytáhl ji z díry v podlaze, kde mu uvízla.

Bývala to kdysi moc pěkná noha. Bill dokonce uměl hýbat každým prstem zvlášť, ale tahle záležitost se zkameněním se mu prostě nějak vymkla z rukou. Nebo spíš z nohou. Ta noha mohla totiž vážit něco kolem pětatřiceti liber a vypadalo to, že je stále těžší a těžší. Bill prostě jenom cítil, jak se mu pomaloučku pohybuje po zemi – a najednou, aniž by to mohl jakkoliv zastavit, o něco zprudka zavadila – a zničila to. Posádka téhle zásobovací stanice kolem něj proto nechávala vždy dostatek volného místa a až v dostatečné vzdálenosti za ním se kolébali roboti-opraváři i jako mechanická štěňata.

Bill si uvědomil, že má špatný zvyk ztrácet postupně části svého těla, a ta myšlenka mu vehnala slzy do očí. To, co bývalo jeho levou rukou, ztratil bez vlastního přičinění v době, kdy býval galaktickým hrdinou. Válka je prostě válka. Na to, že místo ní dostal pravou – pěknou černou, kterou mu odkázal jeho přítel se slovy, že si přeje, aby měl Bill u sebe stále něco, co by mu jej připomínalo – si už zvykl a docela si ji i oblíbil. Vymýšlel dokonce stále nové legrácky, které se s ní daly provádět.

S nohou to ovšem bylo jiné. Svou vlastní nohu si Bill vyhodil do vzduchu sám, aby uchránil zbylé části těla před mnohem katastrofálnějšími následky v jedné bitvě proti obávaným Čingrům.

Podle oficiální vojenské doktríny byli Čingři prapříčinou všech hrůz, které se staly v celém vesmíru. Říkalo se o nich, že jsou od přírody mizerové, krutí až hanba, vysocí přes sedm stop a že jedí malé děti k večeři. S kečupem.

Bill však věděl svoje.

Měli sotva sedm palců, a než na ně začali útočit vesmírní kavaléristé, neznali ani slovo „násilí“. Ačkoli byli mírumilovní a přátelští, nebyli hloupí. A rychle se učili. A k smrti nesnášeli kečup. Takže císař měl svou válku, aby mu jeho jednotky nevyšly ze cviku, a Bill zase kus skály místo nohy, dvě pravé ruce a smlouvu podepsanou u odvodu –

samozřejmě s automaticky rozšiřitelnou doložkou.

Nebyla to Billova první transplantovaná noha, všechny však byly svým způsobem katastrofální. Snad až na tu první – obrovskou nohu kuřete, ačkoli i ta měla samozřejmě svá pro i proti. Přišla sice vhod při vyhrabávání různého hmyzu ze země, nesedla však přesně do žádné boty, takže se s ní dost nepohodlně chodilo. Skutečnost, že se jeho nová noha měnila v kus solidní skály, nebyla zřejmě ničí chyba. Takové věci se prostě stávají.

Bill rozkopl dveře a vstoupil do ordinace doktora Rozsekáče.

„Mohl jsi alespoň zaklepat, vojáku," zapištěl doktor zpoza stolu. „Tím rámusem jsi mě hrozně vylekal. Bál jsem se, že jsme pod palbou."

„Na tohle zapadlé místečko by se Čingři mohli vykašlat," zabručel Bill a natáhl nohu na podlahu tak, aby vynikla její monumentálnost. „Mám problém."

„Že by už konečně došlo na tvůj nos?" zeptal se doktor s nadějí v hlase, vyskočil od stolu a smetl ze židle kousky dřeva, které tam dopadly z rozmlácených dveří. „Na problematiku nosů jsem skutečný odborník."

Bylo to asi tím, že ten dobrý doktor měl nos veliký jako požární houkačku, s nosními dírkami prostornými jako jeskyně, a jeho temný nosní kaňon byl posázený hustě rostlými chloupky.

„Chceš teda, abych ti ten tvůj frňák prozkoušel?" zeptal se.

„Jenom pokud to pomůže mé noze. Podívejte na ni! Kamení a je pořád těžší a těžší."

„Nohy jsou tak nudné!" odfrkl si Rozsekáč a poškrábal se alespoň na svém vlastním nose. „Všechny ty růžové prsty, co se pořád hýbají. Vem si ale takový nos. Nosní tvary! Nosní dutiny! Nosní kapky! Nikdo nezná nosy líp než ti, kteří sami nejlíp vědí, co všechno takový nos dokáže."

„Ale moje prsty dávno nejsou růžové a už vůbec se nehýbají. Je to horší, než kdybych s sebou vláčel skálu. Musíme s tím něco udělat!"

„A co kdybychom počkali?" navrhl doktor a z množství prachu z rozmlácených dveří, který poletoval místností, mohutně kýchl, až to Billa odneslo o tři stopy nazpět.

„Počkat!" zavřeštěl. „Nemůžu se kvůli tomu pořádně hýbat, a vy chcete čekat?"

„Ber to jako vědecký experiment a buď statečný," řekl Rozsekáč, vytáhl z jedné z pěti velkých krabic, které mu ležely na stole, hedvábný kapesníček a obřadně se vysmrkal. Bill se před výbuchem jeho hlenů musel ukrýt pod stolem.

„Když počkáme, možná se to bude šířit dál," pokračoval doktor. „Zkamení ti koleno. Potom celá noha až ke kyčli. Možná ti zkamení i ten tvůj – však víš co – a třeba zrovna tady se otevírají netušené možnosti. Pak to bude postupovat a zkamení ti obě pravé ruce, na které jsi tolik pyšný. A nakonec se to dostane až k nosu. Jako vědec si tak jedinečný výzkum prostě nemohu nechat ujít."

Bill se podíval, jestli už doktorův hlenový útok ustal, a když zjistil, že ano, nasadil pádné argumenty.

„Jako voják s kamennou nohou nemohu bojovat," lhal a při slově „bojovat" se zakuckal. „A vy máte jako vojenský doktor prvořadou povinnost pečovat o vojáky tak, aby byli vždy připraveni vrhnout se do – ehm – bojové vřavy. Jak bych se do ní ale asi mohl vrhnout s takovouhle nohou?"

„Líbí se mi tvoje špičáky," řekl doktor Rozsekáč. „Sloni mají podobné. Říká se jim kly, víš? Sloní kly v kombinaci s tím jejich krásně dlouhým nosem – a nikdo si na ně netroufne."

Na Billa doktorova lichotka nijak nezapůsobila, své špičáky měl však velice rád. Cítil, že když rozzlobeně zavrčí, dodávají mu až mysticky hrůzostrašného vzhledu.

„Já chci ale novou nohu," zavrčel. „Chci být vždy připraven k boji," zalhal ještě.

„Jak jsi sám zaznamenal, nenacházíme se právě v centru válečného dění." Doktor Rozsekáč vytáhl ze zásuvky ve stole velkou krabici a zálibně ji potěžkal v ruce. „V důsledku toho zde mám politováníhodný nedostatek jakýchkoliv transplantátů. Než mě sem přeložili, měl jsem k dispozici rukou a nohou, kolik jsem chtěl. Hromady šourků a plné bedny uší! A těch nosů! Měl bys vidět mou sbírku: všechny druhy, tvary a velikosti. Měl jsem dokonce i –"

„Počkat!" vykřikl Bill obzvlášť zuřivě. „Má to snad znamenat, že se toho kamene nezbavím?"

„No tak!" zpražil ho doktor. „Nech toho, strašně mě ten tvůj křik znervózňuje a pak se nemůžu soustředit na operaci, kterou s tebou zamýšlím."

„Takže tu novou nohu přece jenom dostanu?"

„V určitém smyslu ano. Lékařská zásobovací služba mi sem omylem poslala třiaosmdesát vojenských regeneračních zárodků nohy. Myslím, že bych ti jeden mohl věnovat. I když bych stejně mnohem radši viděl, jak kameníš až po ten nos."

„Tak rychle do toho," zavrčel Bill, kterého jeho noha nemálo zmáhala. „Kde je operační sál? Mám se nějak připravit? Jaká anestetika používáte? A bude to moc bolet?"

Doktor položil krabici na zem a zmáčkl červený knoflík s nápisem ZAHŘÍVÁNÍ.

„Až se rozsvítí zelené světlo, strč tu nohu tady do toho otvoru. Dostaneš místo ní krásnou novou ruku."

„Ale já chci přece nohu!" vykřikl Bill, když se najednou světlo rozsvítilo a Rozsekáč mu jeho kamennou končetinu strkal do otvoru v podlaze.

„Vždyť já vím," zasmál se doktor. „To byl jen takový lékařský vtípek. My felčaři totiž skrýváme pod maskou vážných vědců znamenitý smysl pro humor."

Bill už byl na operaci připraven, ačkoli v duchu si začal říkat, že jeho speciální noha přece jen nebyla tak špatná. Třeba na rozkopávání dveří takovýchhle doktorů.

„Kdy začne operace?" zeptal se Bill a zatínal přitom zuby v očekávání nelidsky kruté a dlouhé procedury.

„Už skončila," odvětil Rozsekáč pyšně. „Podívej se."

Bill vytáhl nohu z díry. První věc, které si všiml, bylo, že žádnou nohu nemá.

„Ty morbidní šarlatáne!" vykřikl a zamával bezradně svým pahýlkem. „Moje noha je pryč!"

„Ale to jsi přeci chtěl, ne?“

„Jo, ale chtěl jsem místo ní transplantát. Teď nemám nic,“ vzlykl.

„Ale máš. Regenerační vojenský zárodek nohy typ I, kavaléristo! Podívej se pořádně.“

A skutečně, na konci Billova pahýlku byla maličká růžová noha, veliká asi jako středně dorostlá fazole.

„Odvedl jsem dobrou práci, ne? Nechápu, co se ti na tom nezdá.“ Doktor se postavil a vzduchem zavlál jeho nos o velikosti gigantického rajčete. „Můžu si nechat tvoji starou nohu? Bude se mi hodit jako těžítko.“

Bill upřeně hleděl na zárodek. Pořád byl veliký jako fazole.

„Musíš být samozřejmě trpělivý, než vyroste,“ dodal Rozsekáč a podal mu pár berlí. „Je mi líto, ale nemohl jsem tě do bojů vrátit během vteřinky. Prostě počkáš, dokud to nevyroste.“

„A jak dlouho to může trvat?“ zazářil Bill a vzal si berle, které byly nejmíň o dvanáct čísel menší, než potřeboval.

„Obávám se, že dlouho. Nemůžeš přece spěchat na matičku přírodu.“

„To je ovšem zlé,“ zamračil se Bill neupřímně s vyhlídkou na týdny bez služby, měsíce zaplněné jen potulkami po okolí a roky zotavování. „Velice mě mrzí, že se do bojů nebudu moci vrátit hned. Budu asi potřebovat velmi dlouhou nemocenskou dovolenou.“

„O to se stará velitel Cook,“ odpověděl doktor. „Zajdi za ním a nezapomeň se zmínit o tom, že potřebuju nové dveře.“

Bill odešel z Rozsekáčovy ordinace a cítil se při tom o pětatřicet liber lehčí. Když však byl na půl cestě do kanceláře velitele Cooka, pocítil v zádech silnou bolest. Způsobovaly ji ty nesmírně krátké berle, kvůli kterým se musel tak nepřirozeně hrbit.

Když Bill vešel do Cookovy kanceláře a snažil se zasalutovat, což mu v jeho současném stavu dělalo nemalé problémy, civěl velitel z okna s rukama složenýma za zády, Když uslyšel rachot, otočil se, pohlédl s odporem na vojáka válejícího se po zemi s berlemi v ruce a rozhodl se to ignorovat. „Pohov, vojáku,“ zavelel.

Jako vždy byl oblečen ve své předpisové uniformě, ke které už neodmyslitelně patřila šavle, kulovnice, šerpa, ozdobná stužka, bič na dobytek a medaile připnuté na trojúhelníkových stužkách. Odvrátil se od kavaléristy, který se marně snažil sebrat ze země, a povzdechl si.

„Je tu nahoře smutno,“ pronesl. „Podívej se z okna, vojáku. Co tam vidíš?“

„Hvězdy, pane,“ odpověděl Bill. „To je tak všechno, co se dá vidět z tak mizerného místa.“

„Hvězdy, synu? Dobrá, řekněme, že takovíhle krátkozrací blbečci bez představivosti skutečně vidí jenom hvězdy. Ale já vidím slávu. Ano, slávu – a boj! Válečnou vřavu, která proti sobě staví lidi a Čingry. Veliké bitvy zaplněné hrdinskými akcemi. Jen každodenní vyhlídka na smrt nutí muže k tomu, aby udělali to, co udělat mají, jen ta prověří jejich opravdovost. Nemyslíš?“

„Pokud to říkáte, pane!“ odvětil Bill, který nad tím zrovna nepřemýšlel.

„Jen válka dělá z chlapců muže, z dívek ženy, ze zbabělců hrdiny a z koček psy. Nic nepřinutí člověka cítit život tak, jako smrt. Samozřejmě, ti z nás, které k tomu osud určil, musí sloužit v týlu. Ovšem bez nás by ti v přední linii neměli proti nepříteli vůbec šanci. Vezmi si třeba takový toaletní papír. Už jsi někdy uvažoval nad strategickým významem toaletního papíru, vojáku?“

„Nedá se říct, že bych to dělal, pane,“ přiznal Bill, kterého začal muž velící celé stanici udivovat.

„Příliš mnoho toaletního papíru – a není místo pro munici. Příliš málo – a namísto boje se tráví většina času hledáním něčeho, čím by se dal utřít zadek. Kvůli toaletnímu papíru bychom mohli prohrát celou válku! Přemýšlej o tom, synu.“

Bill o tom přemýšlel, ale nedocházel k žádným bombastickým závěrům.

„Dávat rozkazy ohledně toaletního papíru je hrozně těžká práce. Nějaká nepřesnost – a Čingři zničí celou naši armádu.“

Bill přikývl, teď už pevně přesvědčený o tom, co je velitel vlastně zač.

„Víš, jde o to určit optimální množství. A to není jednoduché, takové optimální množství… ale co se ti vlastně stalo s nohou? Nejsi náhodou ten kretén, co mi to tady všechno porozbíjel?“

„Doktor Rozsekáč potřebuje nové dveře,“ vyhrkl Bill kvapně. „A mně řekl, abych vám dal tohle.“

Velitel Cook vzal vzkaz, a když jej četl, potřepával hlavou a obtížně hláskoval odborné výrazy.

„Myslím, že mám nastoupit nemocenskou,“ řekl Bill rychle. „Nejlepší by asi bylo přečkat ten čas, než mi moje nová noha vyroste, někde na lůžku. Bude to ovšem – naneštěstí – trvat hrozně dlouho.“

Velitel ztuhl. „Takového vojáka tady nemůžu potřebovat. Mohl bys při neustálém strachu o zdravý růst své nohy udělat nějakou chybu a našim statečným chlapcům v přední linii poslat příliš mnoho toaletního papíru. Celá válka by byla v háji.“

„Já myslím, že nejlepší by byla ta nemocenská,“ řekl Bill s nadějí v hlase. „Bude to sice pro mě oběť, neúčastnit se válečných úspěchů, ale vydržím to.“

„Nemám ta malá, zapadlá místečka rád, chlapče. Formuje se tam podvratná činnost. Navrhni si něco sám. Něco, co se přesně hodí pro ambiciózního kreténa, jako jsi ty.“

„Mohl bych třeba počítat krabice,“ snažil se Bill rychle něco vymyslet. „V počítání jsem opravdu dobrý.“

„Ne! Myslím, že budeš VP!“

„Vépé?“ nechápal Bill.

„Vojenská policie, sakra,“ odsekl velitel. „Zítra odlétá loď Bounty na záchrannou akci a její paluba bude plná těžkých kriminálníků. Potřebujeme, aby s nima jel někdo z VP. A jelikož jsi oficiální galaktický hrdina, jsi přesně tím mužem, kterého potřebujeme, aby posádku udržel pod kontrolou.“

„Omlouvám se, pane, ale myslím si, že moje účast nebude nutná. Stačí přece použít Bloaterův náhon a všichni budou v klidu po celou dobu. Já bych tam byl zbytečný.“

„A to je právě omyl! Kde by se na Bounty vzal Bloaterův náhon? Není to žádná moderní superloď, vlastně je to stará

kocábka a jediný náhon, který na ní je, je zastaralá fázová smyčka. Místo určení je Beta Draconis, kde naše hrdinné bojové síly svádějí namáhavou bitvu. Prostor je tam plný létajících vraků a polozničených korábů, které potřebují opravit, aby se mohly vrátit do akce.“

„Tak proč tam posílat kriminálníky? A proč mě?“

„Krása toho plánu spočívá v tom, že vyřeší několik problémů najednou. Tím, že pošlu všechny vězně pryč, zbavím tuhle stanici obrovské zátěže. Fázová smyčka je pomalá, a než dojedou na Betu Draconis, jejich trest vyprší a oni se tam rovnou vrátí k práci. Navíc do té doby vyroste tvoje noha a ty budeš připraven na aktivní službu.“

Velitel se otočil zpátky k oknu. „Závidím ti to povýšení,“ zahučel neupřímně. „Možná uvidíš i nějakou tu opravdovou bitvu. Opravářský koráb samozřejmě nepotřebuje zbraně, takže pokud se vy sami setkáte s nepřítelem, budete pravděpodobně ztracení. Ale to je přece tak krásná smrt! Opravdu ti závidím!“

Bill pochopil, že mu velitel naznačuje, že je jejich rozhovor u konce. „Nebudu tedy déle čekat,“ ozval se, když pochopil, že už se z toho nevykroutí.

„Přesun na Bounty je zítra ráno. Kapitán Mor tě bude očekávat.“

Bill z té věci opravdu neměl dobrý pocit.

KAPITOLA 2

BOUNTY ROZHODNĚ NEBYLA STROJEM, KTERÝ BY uváděl v úžas, a podle toho, co Bill slyšel, byl kapitán Mor ještě horší. I tak se však Bill rozhodl, že na něj udělá co nejlepší dojem a zasalutuje mu nejlíp, jak umí – oběma pravýma rukama. Za normálních okolností se nenajde nikdo, kdo by takovému pozdravu odolal, nyní byl však celý dojem snížen tím, že Bill musel pustit obě berle, takže se místo zasalutování zřítil na zem.

„Jako vojenského policistu mi poslali kripla. To je úžasné!“ zavrčel kapitán Mor a pohlédl na Billa válejícího se po podlaze. Byl to silný, kulatý a podsaditý muž, z nějž bylo na první pohled vidět, že rád jí. A že jí dost. A často. Možná i nepřetržitě. Na Billa se díval se stále větším opovržením.

„Jedna noha, dvě pravé ruce. Velice nesouměrné. A co jsou to, probůh, za věci, co ti lezou z pusy?“

„Tesáky, pane,“ vysvětloval Bill a snažil se dostat zpátky na nohu.

„Zjevné implantáty,“ ozval se hlas ode dveří. „Rozhodně nepatří mezi běžnou výbavu druhu homo sapiens. Mohou být ovšem i geneticky vyšlechtěny – nebo může jít o evoluční krok zpět. Jeden by nikdy neměl přísahat na diagnózu stanovenou jenom vnější prohlídkou.“

„To stačí, Kaine,“ řekl kapitán a neobratně se posunul svým obrovským tělem blíž k Billovi. „Zvládl jsem i horší věci,“ pronesl pyšně a šňupl si trochu kokainu. „Mám posádku plnou kriminálníků, idiotů, zřejmě i alkoholiků, dohlíží na ně ex-kavalérista, který se mi tu rozkládá před očima – a to už vůbec nemluvím o androidském důstojníkovi, jehož úsudek závisí na tom, jak silné má v sobě zrovna baterky. Jako jediný zdravý člověk tu budu zřejmě osamělý – myslím ale, že se tu rozhodně nebudu nudit.“

Bill se rozhlédl kolem. Ten android u dveří vypadal mnohem lidštěji než kapitán – a mnohem, mnohem zdravěji. Což nebylo až tak těžké.

„Jsem připraven na službu, kapitáne,“ zakřičel Bill. „Pokud mě pošlete na brigu, zkontroluju vězně.“

„Na jakou brigu?“ zafuněl kapitán. „A uber ty svý přiblblý decibely. Opravný koráb přece brigy nemá. Ti kriminálníci budou na téhle lodi posádkou. A ty je udržíš v klidu, protože jinak zřídím speciální brigu pro svého takzvaného VP. Vysvětlil jsem ti to dost jasně?“

„Úplně jasně,“ přitakal Bill a sebral si své berle.

„Ukaž tomuhle kavaléristovi jeho kajutu, Kaine,“ přikázal kapitán. „A až se z téhle zásobovací staničky zvedneme, očekávám ho u stolu při slavnostním obědě.“

Bill se zdržel jakýchkoliv parádiček, zasalutoval prostě jednou rukou a vykolébal se ze dveří za androidem přímo do hlavního lodního koridoru.

„Věda je skutečně úžasná, pane,“ pronesl vlezle Bill, který si nikdy neodepřel příležitost vlichotit se do něčí přízně, když procházel s Kainem lodí. „Je požehnáním pro celé lidstvo. A vždycky přijde vhod. Tohle je první loď, na které je skutečně vědy znalý důstojník. I když je to android. Tedy, bez urážky, pane. Androidi klidně mohli být mými nejlepšími přáteli. Možná jsem už někdy nějakého potkal a měl ho rád. Nevím, jak se takový android pozná, pokud teda nesmrdí olejem a nesvětélkuje ve tmě. Těžko říct, rozumíte?“

„Přestaň mi, prosím tě, říkat pane,“ pronesl android chladně. „Přestože se tento titul obvykle pojí k důstojnické funkci a například kapitán Mor ho vyžaduje, jsem až do posledního tranzistoru civilista. Pro tebe jsem občan Kaine, nenamítáš-li proti tomu něco, ty rasově nesnášenlivý, primitivní náfuko.“

„Namítat? Ne, samozřejmě ne. Zajímá mě ale jedna věc, ačkoli bych byl nerad příliš osobní. Ty nejsi… já myslím… jeden z těch…“

„Ne,“ potřásl hlavou Kaine a zhluboka si povzdychl. „Nejsem jeden z těch kyberpankáčů. Ky—pi dělají zbytku androidů špatné jméno. Každopádně oni jsou násilní, zatímco já násilím opovrhuji, a to až do chvíle, kdy okolnosti nepřipustí jiné řešení. Sami se zapojují do zásuvek a čistí si své logické obvody. Hrozné haraburdí – není divu, že jim oči svítí jako zrcadla a jejich čipy jsou viditelné v rámci UV. Jak sis mohl všimnout, uši mi neodstávají, vlasy mám střižené do módního účesu a za nehty nemám ani trochu špíny. Gibson typ IV s da Vinciho overdrivem byl poslední model Ky—pi montážní linie, ale pro nás, decentní androidy, to byla přesto pořádná rána. Odboč doleva.“

„Takže ty nejseš takový jako oni,“ řekl Bill rychle a snažil se vybrat i se svými berlemi prudce levotočivou zatáčku. „Jsi vědec, objektivní pozorovatel všech přírodních tajemství. Staré haraburdí by nedokázalo být tak pozorné a vnímavé, jak to vyžaduje disciplína nezbytná ke konání vědeckého výzkumu.“

„Díky za to, co má být zřejmě komplimentem, ačkoliv kvůli tvé omezené mozkové kapacitě nejsem nikdy schopen

přesně pochopit, co máš na mysli," pronesl Kaine a pokračoval. „Obávám se však, že mé zkušenosti příliš přeceňuješ. Jsem prostě zahradník a mou doménou jsou květy a rostliny. Odboč doprava."

„Cože? Děvky a hostiny?" podivil se Bill kulhající za Kainem a jeho mozkem se obrovskou rychlostí míhaly vzpomínky, které vojáci obvykle mívají. Dohromady se mu přitom smíchaly dojmy z nevyužitých příležitostí spolu s dojmy z příležitostí, které sice využity byly, ale lépe kdyby nebyly.

„Ne. To jsi mi špatně rozuměl. Měl jsem na mysli to, že jsem botanik. Pěstitel rostlinek. Zeleně. Odboč doleva."

„Aha, rostliny," ucedil Bill a v hlase nedokázal potlačit zklamání. „Rostliny nejsou tak špatná věc. V mnohém jsou jako lidé, akorát se pomaleji pohybují. Také jsem měl kdysi v určitém slova smyslu s rostlinami co do činění. Moje specializace byla technika umělých hnojiv."

„To je skvělé," zívl znuděně Kaine a zdvořile pozvedl obočí. „Skutečně?"

„Ano, byly to zlaté časy," povzdychl si Bill nostalgicky a ignoroval při tom androidův nezájem. Rozvzpomněl se na svou domovskou planetu Figerinadon, na rozorávání polí a pěstování rostlin, na což teď pohlížel jako na domácí pohodičku, a úplně přitom zapomněl na prudkou bolest v zádech, kterou po téhle práci vždycky míval, i na dlouhé, nudné hodiny strávené za zadkem svého robomezka. Nikdy nedokončil korespondenční kurs, který z něj měl udělat odborného technika umělých hnojiv, a onen čas ve stokách Helioru pro něj představoval zkušenost, kterou bylo lépe vypudit z mysli.

„Jsme tady," řekl Kaine.

„To je moje kajuta? Skvělé!" Místnost, proti které stáli, byla obrovská dílna schopná pojmout menší kosmický koráb. Veškeré vybavení v ní bylo rozmístěno podél zdí, čímž vznikl uvnitř rozlehlý volný prostor. Tedy, vyjma asi tisíce záhonů, z nichž vyrůstaly výhonky jakési zeleniny.

„Co dělají tyhle věci v mé kajutě?" vypískl Bill. „Vždyť bych se tu nemohl ani pohnout. Vykliďte to, sakra!"

„Ztichni," řekl Kaine. „Tohle je kapitánova zimní zahrada." Zavedl Billa dovnitř. „Je to jeho koníček, jeho vášeň, jeho posedlost. Nesahej na to!"

Bill vytáhl kousek zeleného listu z pusy a zastrčil jej zpátky do hlíny. „Chutná to příšerně," oznámil. „Co to je?"

„Abelmoschus humungous," řekl Kaine a trpělivě přihrnoval kolem vytrženého lístku víc hlíny. „Ty bys to ovšem měl znát pod hovorovým výrazem okra. Okra velká, tak tomu říkají obyčejní lidé. Tahleta je sice dužnatá, není ale ještě zralá. Tenhle slaný písek jí ovšem neobyčejně svědčí, takže jí rozhodně nedělá dobře, když ji z něho někdo neomaleně vyrve ven."

„A co tahleta věc?" ptal se Bill, když přešel k dalšímu záhonu a snažil se přitom vyšťourat z hlavy nějaké znalosti, které mu zůstaly z jeho zemědělského mládí.

„Abelmoschus gigantis. Máslová křupavá okra," odpověděl Kaine. „Není to příliš výstižné, pokud chceš znát můj názor. O žádném velkém křupání se tu nedá mluvit. Vlastně je tuhá, ať se připravuje jakkoliv."

„A támhleta?"

„Abelmoschus abominamus. Medová okra. Chutná jako terpentýn a patří ke kapitánovým nejoblíbenějším."

„Budiž. A tahle?"

„Abelmoschus fantomas. Okra banánové ucho. Je známá pro svou nezapomenutelnou chuť a taky proto, že dokáže zabít hmyz."

„A celý tenhle zbytek?" ukázal Bill, jak jinak než pravou rukou, na zbytek záhonů v místnosti.

„Okra, okra, samá okra. Čtyři sta třicet dva záhonů okry. Na to, že je amatér, věnuje kapitán jejímu pěstování obrovské množství energie. Na otrockou, špinavou práci tady má samozřejmě mě." V jeho hlase zazněl tón androidské sebelítosti. „Nemáš ani potuchy o tom, kolik času zabere hnojení čtyř set třiceti dvou záhonů, nikdy bys to neřekl. A to už vůbec nemluvím o plení, jednocení, běžném opečovávání a zalévání."

Najednou se jim nad hlavami rozsvítilo asi tak tisíc světel. Teplota v místnosti stoupla nejmíň o třicet stupňů a Billovi začal vyrážet ze všech pórů jeho těla pot.

„Co se to děje?" vykřikl.

„Pravé poledne," oznámil Kaine s pobaveným úšklebkem. „Přesně v tuhle chvíli rozbíhá kapitán osvětlení zahrady, takže – a to se týká spíš tebe než mě – během třiceti sekund vzlétáme. Ach, jak ten čas utíká, když jsem se svými rostlinkami. Rychle si lehni tady na ten pytel a drž se, nebo tě ty záhony s okrou rozmačkají a budeš dobrý leda na kompost."

Bill stihl tak tak skočit na pytel se zapáchajícím hnojivem, protože G-pohony v okamžiku prudce zacloumaly lodí a nic nezůstalo na svém místě. Bill si vydechl – ale jen do chvíle, než se pytel s hnojivem pod ním roztrhl a místnost zaplnil nesnesitelný zápach.

„Nevydržím to!" vykřikl Bill. „Ten hrozný smrad!"

„Zvykneš si," usmál se Kaine, který stál pořád v pozoru, s klidným výrazem nijak neprozrazujícím nápor z akcelerace lodi. „Za pár dnů to vyčichne. Jak sám víš, jsou v tom samé dobroty a rostlinky je mají rády."

„Já je ale nenávidím," vykřikl Bill, ačkoliv popravdě řečeno mu v tenhle moment mnohem víc vadil fázový náhon. Tahle zastaralá metoda vesmírného cestování vyšla z módy ve stejné době jako kamaše nebo holení hlavy. Teď už není třeba riskovat rozmačkání na kompost. Moderní náhony dostanou člověka z místa na místo během chvilky a v relativním pohodlí.

Když už se to opravdu nedalo vydržet, akcelerační tlak náhle ustal a ponechal Billa jeho osudu – stočeného na zemi, slabého a s nevolností žaludku. To, že všude kolem leželo rozsypané zapáchající hnojivo, mu samozřejmě nijak nepřidalo.

„Kde je moje kajuta?" zavzlykal Bill, který se zvedal opět na nohy a ze své uniformy setřepával zbytky hnoje. „Musím se osprchovat a očistit si oděv. Stačí mi na to pár minut."

„Není čas," zahlaholil Kaine radostně a upravoval přitom vysoce profesionálně záhony s okrou. „Musíme na pracovní oběd s kapitánem."

„Ale –"

„Já vím, kapitán právě rozbíhá loď," přikývl Kaine. „Tady se ovšem všechno řídí vnitřním řádem, který se zase řídí hodinami. A hodiny říkají, že je čas k obědu."

Po chvilce rychlé chůze koridorem lodi usedl Bill v kapitánově kajutě za stůl a se zjevným podezřením pohlédl na tác, který před ním ležel. Hromada vařené okry se velice podobala okře prohnané párou, která ležela hned vedle ní. Bill tedy radši zkusil mraženou okru, ale málem si na ní vylomil svůj kel. Všechno, co leželo před ním, se sice jíst dalo, ale spíš jako příloha k nějakému jídlu. Bill si povzdychl, natáhl se pro svou skleničku na víno a usrkl z ní trochu čerstvě stočeného okrového džusu. Kapitán ho při tom sledoval stejně pochybovačným pohledem, kterým Bill pozoroval svůj tác s takzvaným jídlem. Další dva lidé, kteří se této podivné hostiny účastnili, byli Kaine a první důstojník, pan Christianson, jenž dorazil na poslední chvíli ve svém soukromém křižníku s císařskou pečetí. Ze všech čtyř měl jediný kapitán na podnose před sebou něco jiného než okru.

„Říkám si, to je tu vždycky takový vzduch?" zeptal se pan Christianson a vytáhl z rukávu bílý kapesníček, kterým si začal mávat kolem nosu. „Smrdí to tu jako na smetišti."

Pak pohlédl na Billa a nabral si vrchovatou lžíci vařené okry, kterou s chutí spořádal.

„Nedalo by se to dochutit?" zeptal se Bill. „Možná by to bylo stravitelnější s nějakým kořením. Mohl bych dostat trochu křenu?"

„Loď řídím já," řekl Mor a s chutí se zakousl do svého šťavnatého steaku. „Stejně jako jsou různé druhy rozkazů pro důstojníky různých hodností, tak jsou i různé dávky štědrosti – a o obém rozhoduju pochopitelně já. Na mé lodi je tvrdá disciplína absolutně nezbytná. Jak jste si mohl všimnout, pan Christianson jako první důstojník má přístup ke koření i k vínu. Kaine si nemůže vzít koření, má však přístup k vínu, ačkoliv jeho metabolismus je stejně stavěn tak, že mu alkohol nedělá dobře. Nějak mu poškozuje obvody, myslím. Je to škoda, protože to víno je opravdu výborné."

„A já?" ptal se Bill, srkal svůj okra džus a vykuleně zíral na velkou láhev plnou vína.

„Protože jste nejblíž posádce, budete mít stejné porce jako ona," oznámil Mor, omočil svůj kus masa v omáčce, přihrábl k němu brambory a s chutí sousto pozřel. „Podle mých zkušeností vám to velice pomůže k tomu, abyste se s nimi srovnal. Budete prostý, chudý, ale na vlastních nohou, jak se říká. Protože jste však jediný kavalérista na palubě, který tu není kvůli nějakému zločinu, rozhodl jsem se vám udělit drobnou výhodu. Pomůže vám to k tomu, abyste si uvědomil své privilegované postavení vůči posádce."

„Výhodu? Jakou?" křikl dychtivě Bill a v duchu už snil o občasném steaku nebo dokonce o libové šunce.

„Ve své neskonalé dobrotě jsem se rozhodl přiznat vám právo na dezert," řekl Mor a zeširoka se usmál.

„Dezert?"

„Plněné koblihy," řekl Kaine. „Jsem si jistý, že ti po takovéhle okra hostině přijdou k chuti. I když na jídlo nekladu velké požadavky, tyhle koblihy mám skutečně rád. Zvláště ty malinové."

„Jenom jednu," skočil mu do řeči Mor a ukázal na Billa.

„Pan Christianson a Kaine dostanou každý po dvou a já si vezmu šest, aby se mi ta samota ve velínu lépe snášela. Než ovšem, vojáku, dostaneš dezert, musíš do posledního drobku spořádat to, co máš před sebou. Kdybych byl tebou – což naštěstí nejsem – rychle bych to do sebe naházel."

Bill se podíval na porci ležící před ním. Zmrazená okra se pomalu měnila v kopu podivné mazlavé hmoty. Usrkl si tedy raději ještě trochu džusu a otočil se k prvnímu důstojníkovi.

„Promiňte, pane Christiansone," řekl ve snaze změnit téma a odvrátit rozhovor od sebe. „Jaké bylo vaše poslední přidělení?" První důstojník byl švihácky vyhlížející muž, jehož uniforma byla posázena mnohými medailemi a vyznamenáními. Paruku měl sice trochu na stranu, ale to jen dodávalo jeho zhýralému zjevu na přesvědčivosti. Od pohledu z královské rodiny.

„Přidělení?"

„Práce, byznys, místo," snažil se Bill najít slovo, které by pro Christiansonův důstojnický mozek nebylo nepochopitelné. „Na kterých lodích jste jako dřív sloužil." Zahryzl se do roztápějící se zeleniny. „Je možné, že znám někoho z posádky. A není ani vyloučeno, že už jsme spolu někdy pracovali na stejném korábu," zamumlal, a když zjistil, že se na něj nikdo nedívá, nadzvedl prostírací ubrousek a hodil pod něj plnou lžíci nestravitelné okra hmoty. „Já už sloužil na spoustě lodí," dodal pyšně.

„Tohle je má první loď," řekl pan Christianson a radostně si na svou okru nasypal karbukliánskou omáčku a výběrový sýr. „Můj strýček prostě mínil, že než budu jmenován kapitánem, měl bych absolvovat alespoň jednu vesmírnou cestu. Osobně si myslím, že je to staromódní idea, ale pokud se jí strýček Julius tak pevně drží, nevidím důvod, abych to alespoň nezkusil."

„Strýček Julius?" zajímal se Bill, a zatímco se nikdo nedíval, hodil trochu okry na zem a vzápětí ji přišlápl botou.

„Je to císařův čtyřstý druhý bratranec přes dvě kolena," zapýřil se Christianson a pozvedl číši s vínem. „Doporučil mě sem bez toho, že bych musel absolvovat ten nudný základní výcvik nebo dokonce ty komplikované testy do důstojnické školy – obojí je jinak nezbytné – trval však na tom, že než budu na nějaké lodi kapitánem, musím se na ní alespoň projet. Pošetilý chlapík, zvláště když přihlédneme ke všem těm penězům,, které naše rodina věnovala císaři na podporu jeho války s Čingry, ale když musím, tak musím. Každopádně, řekl ti už někdo, že je z tebe cítit velmi silný tělesný odér?"

Bill ze sebe s povzdechem očistil pár zbytků hnoje a podíval se skrz okénko na zásobovací stanici, která se od nich velmi pomalu vzdalovala. Skutečně pomalu. Zdálo se, že to bude dlouhá cesta.

Ale snad ještě delší oběd. Bill se snažil vyprázdnit svůj talíř všemi možnými způsoby, cpal si nechutnou okru do

různých kapes a na všemožná místa – trochu jí přihodil i Kainovi, když se zrovna nedíval. Nakonec se mu skutečně povedlo zbavit se celé porce, čímž si zasloužil malinový plněný koblih. Házel ho do sebe, jako by to bylo jeho poslední jídlo vůbec.

Po chvíli, olizuje si zbytky koblihové náplně ze rtů, vydal se Bill podle Kainových instrukcí do své kajuty. Kapitán Mor mu ještě předtím dal jasně najevo, že by si měl dát neprodleně sprchu, nebo že se on osobně zaručí za to, aby si Bill zapamatoval alespoň základní pravidla osobní hygieny. Čemuž bylo lépe se vyhnout.

Bill otevřel dveře, o kterých si myslel, že vedou do jeho pokoje, a v údivu zůstal mezi nimi. Na jedné ze dvou postelí sedělo asi dva metry vysoké a tři sta liber těžké monstrum, které právě ohýbalo ocelový stojan od lampy, jako by to byla guma.

„Promiňte, spletl jsem si dveře," řekl Bill rychle a prudce se otočil.

„Seš ten vod vojenský policie, ne?" zabručel ten medvědí muž.

„To ano," usmíval se Bill rozpačitě a snažil se zmizet.

„Pak je to správnej pokoj," proneslo to monstrum klidně, rozlomilo konec lampy na několik kousků a hodilo je na zem. „Sme spolubydlící."

„Já jsem Bill," představil se Bill a váhavě vstoupil do místnosti. „Rád tě poznávám."

„Mně říkají Ranař Kostidrtič," zahlaholila ta velká opice. „Máš hezký tesáky. A – sakra – dvě pravý ruce."

„Dobrý postřeh, kámo," na to Bill.

„A jedna z těch pravých rukou je černá," zamračil se Ranař.

„Nikdo nejsme dokonalý," přikývl Bill a vykročil do volné části pokoje. „Pokud patříš k posádce, za co tady jsi?" Změna tématu by mohla pomoct. Nepomohla.

„Za vraždu sekerou," zazubil se Ranař a jeho úšklebek odhalil dva palce dlouhý a od pohledu ostrý, zřejmě implantovaný špičák.

„To se může přihodit," přitakal Bill.

„Přihodilo se to jednomu vod VP. Usekal jsem mu nohy a nechal ho vykrvácet do sněhu."

„Vím, jak to chodí," přikývl Bill. „Tohle se stává."

„Jasně. Měl dvě nohy. Ty máš jen jednu, takže to zabere jenom polovinu času."

„Měl by sis uvědomit, že nikde na lodi není sníh," zalapal po dechu Bill. „A podle předpovědi ani v nejbližší době nebude."

„Ta černá ruka mi někoho připomíná," přemítal Kostidrtič. „Někoho, koho jsem už potkal."

„Jo, mě a mou ruku jsi už potkal."

„Mně ale spíš připomíná velkého kavaléristu jménem Tembo," vzpomněl si Ranař. „Nikdy jsme spolu nevycházeli."

„Doufám, že spolu budem vycházet lépe," pronesl s nadějí v hlase Bill. Vzpomněl si na Temba, rozcupovaného na kusy v té hrozné bitvě, a jak se pak probral z narkózy a měl implantovanou jeho ruku. Jenom kousíček, jenom chvilinka a mohlo to být naopak.

„Jenom pomyšlení na něj mě hrozně rozčiluje. Chtěl jsem ho rozsekat, byla to moje noční můra. Uletěl mi, když jsem se musel pro něco vrátit na brigu, a od tý doby ho hledám. Kdyby na mě tu svou pařátu položil, v minutě bych mu ji ufik."

Bill se podíval na svou černou pravou ruku, sevřenou v pěst, a byl si jist jen jedním – tohle bude dlouhá, velmi dlouhá cesta.

KAPITOLA 3

RANAŘ KOSTIDRTIČ BYL TEN NEJVĚTŠÍ DRSŇÁK, jakého kdy Bill poznal, a to až do chvíle, než do dveří vstoupila Rambeta. Což bylo asi o pět minut později.

Rambeta byla středně vysoká, středně těžká a měla středně hnědé vlasy. Zastavila se ve středu místnosti.

Měla zářivě modré oči a její vyzývavé, atraktivní a téměř nahé tělo bylo obtěžkáno obrovským množstvím hrůzostrašných opasků s ještě hrůzostrašnějšími noži.

„Kde je ten VP, Ranaři?" zachraptěla hrubým hlasem. „Na opravném přístavišti čtyři máme problém."

„Jako VP na téhle lodi sloužím já, slečno," ozval se Bill, užasle zírající na jeden z jejích zvlášť velkých nožů, který měla strčený za pasem. „Jmenuju se Bill."

„Já jsem Rambeta," vyštěkla, podívala se na oplátku na jeho opasek, pak trochu níž a rozesmála se. „Zdá se, že ti něco chybí."

Bill sjel šokované pohledem dolů – ale jeho zip byl v pořádku. Uvolnil se a jakoby mimochodem prohodil: „Ach, myslíte mou nohu? Doktor říkal, že brzy vyroste."

„Každopádně máš hezký tesáky," zamumlala, přistoupila k Billovi blíž a do jednoho mu cvrnkla. „No, zpátky do práce. Ranaři, bude lepší, když si vezmeš svou sekeru. Larry má zase jeden z těch svejch problémů, takže možná budeme muset podniknout některý radikálnější kroky."

„To je skvělý," zašklebil se Ranař, vytáhl zpod matrace své postele obrovskou sekeru a několikrát s ní prudce máchl vzduchem. „Můj starej dobrej Sekáč si už nezasekal hezky dlouho."

Bill hleděl na ostří Ranařovy sekery se strachem v očích. Viděl na něm totiž něco, co by sice mohla být rez, ale také, samozřejmě s trochou představivosti, pár kapek zaschlé krve.

„Tak jdeme, Bille, musíme si pohnout," velela Rambeta a podivně se přitom usmívala.

„Ha, ha, ha," otřásal se smíchem Ranař. „Pohnout! Já s tím teda pohnu, to je fakt."

Bill v tom sice neshledal nic vtipného, nicméně se za tím smrtonosným duem rozkulhal a přemýšlel o tom, že jen v armádě mohou být vězni ozbrojeni až po uši, zatímco jejich dozorce je vybaven jen párem o několik čísel menších berlí. A ty jsou na seznamu zbraní pekelně nízko.

Opravná přístaviště byla o několik úrovní níž a Bill se po celou dobu snažil držet s Rambetou a Ranařem krok. Začínal si přát, aby měl raději zpátky svou kamennou nohu. Přes všechny problémy, které s ní měl, to přece jen byla svým způsobem zbraň. A co ten Larry? Musí to být asi pěkně ostrý chlapík, když Rambetě a Ranařovi nestačí k tomu, aby ho zvládli, třeba jen přísný pohled.

„Kdo je to ten Larry?“ zeptal se radši.

„Jenom další kriminálník, který si tu odpykává svůj trest, tak jako my ostatní,“ vysvětlila Rambeta a prudce zahnula doprava.

„A co udělal?“

„Asi nic,“ odpověděla Rambeta. „Je to klon, víš?“

„Nevím,“ opáčil Bill.

„Jsou tři. Larry, Moe a Curly. A všichni jsou klonové. Tři hrášky z jednoho lusku. Tři ořechy ze stejného stromu. Jeden z nich se nabourał do jednoho centrálního počítače a rozdal všem zaměstnancům víkendové propustky. Protože mají všichni tři stejné otisky prstů i sítnicové vzorky, nepoznali poldové, kterej z nich tu věc proved. Tak je soud poslal do vězení všechny. To je holt rodinný prokletí.“

„To mi ale nepřipadá férové.“

„Seš už dlouho voják, Bille?“

„Hodně dlouho.“

„Tak bys měl vědět, že férovost nebo neférovost s tím nemá vůbec co dělat.“

Bill si mohl jenom souhlasně povzdychnout.

Opravné přístaviště čtyři bylo velké asi jako místnost s okrou, jenom ho místo hnoje zaplňovalo obrovská spousta technického vybavení. Což bylo Billovi, popravdě řečeno, mnohem milejší. Když do něj všichni vešli, Ranař si pohrával se svým Sekáčem a něco k němu přátelsky mumlal.

„Půjdeme tudy,“ řekla Rambeta a vedla je dolů po železném schodišti, pod nímž stálo v hloučku několik lidí a o něco se hádali. „Věř tomu nebo ne, ale Larry je ten s tím sochorem.“

Bill tomu věřil. Vypadalo to, že jde z deště přímo pod okap.

„Sel jsem tudy,“ křičel Larry. „Musí tu někde být. Sledoval jsem ho až sem.“

Larry byl hubený muž se světle hnědými vlasy, který měl v ostře řezané tváři vryto takové množství vrásek, že bylo Billovi od pohledu jasné, co všechno musel zažít. Moe vypadal jako Larry a Curly vypadal jako Moe, který vypadal jako Larry, a tak pořád dokola.

„Celé je to tvoje chyba,“ řekl Moe – nebo možná Curly. „Byla to tvoje nedbalost, s tím se prostě nedá nic dělat.“

„Čemu říkáš nedbalost?“ vykřikl Larry. Nebo Curly. „Ksakru, táta měl vyhodit celou tvou testovací trubici zavčas, dokud jsi byl jenom svazek buněk. Nemůžu uvěřit, že jsem tvůj příbuznej.“

„Tátu z toho vynechte,“ namítl Curly, nebo možná Moe. „To už je dávno pryč. My musíme ale něco udělat teď.“

„Rozdělte se a co nejdřív tu příšeru najděte!“ zavelela náhle Rambeta.

„Uh, do toho nejdu,“ ozval se dobře stavěný černý muž a odmítavě zavrtěl hlavou. „Mě vynech.“

„Půjde každej!“ křikla Rambeta a zamávala mu před očima svým zjevně často používaným nožem. „Takže i ty, Uhuru. Je to přímý rozkaz od Billa, našeho nového VP, že jo?“

„Och, jistě,“ řekl Bill, který se stále snažil rozpoznat, kdo je Larry, kdo je Moe a kdo je Curly. Když však Larry položil svůj sochor na zem, Bill definitivně ztratil stopu. O Curlym a Moeovi ani nemluvě.

„Každej ulejvák bude celej tejden o vodě a o chlebu. Že, Bille?“

„To nejmíň. Žádné ulejváky tady trpět nebudeme,“ souhlasil Bill a začal podezřívat Larryho, že odložil svůj sochor jen proto, aby ho zmátl. Matení vojenské policie byla stará a oblíbená disciplína.

„Takže jdeme!“ zavelela Rambeta. „A dívejte se všude!“

Bill sebral z police francouzák, opřel se do berlí a připojil se k akci. Spolu s ostatními, kteří však byli ozbrojeni tisíckrát lépe, se zadíval dolů na pustý a temný koridor. Pak si povzdychl a opatrně se tím směrem vydal.

Po chvíli nechal opravné přístaviště daleko za sebou a téměř se ztratil v nepřehledném bludišti výtahových šachet, točitých chodeb a všelijakého gigantického vybavení lodi. Mohutné provazce ocelových řetězů nad ním visely jako obrovská pavučina, a jak všichni pobíhali tam a zpátky, jemně cinkaly.

Bill začal uvažovat, jestli mu bude stačit francouzák na to…na tu…

Jéjej! Vždyť vůbec neví, jaké monstrum to vlastně hledá a jak je ta příšera veliká. Má tesáky? Nebo paráty? Je větší než zásobovací box? A menší než tank? Vždyť může být skrytá kdekoliv. Pot, který mu vyrazil z každého póru, to ještě zhoršil. Teď ho může dokonce i vyčmuchat!

Možná je to nějaká strašlivá mimozemská obluda pokrytá šupinami a právě se ho za nejbližším rohem chystá napadnout a roztrhat na kousky. Možná je to nějaký přerostlý hmyz, který na něj právě zírá mrazivým pohledem, aby ho vzápětí jediným soustem pozřel. Gigantický mravenec nebo zabijácká včela! Když Bill své představy zvážil, roztřásl se strachem, zúžily se mu zornice a začal rychle vydechovat nosem. Hodně rychle. Radši ty představy zaplašil a pokračoval v cestě.

Zahnul za roh a podíval se vzhůru. Do obličeje mu spadla kapka vody. A pak další. Celá zem byla vlhká a kluzká. A ta voda chutnala po okře.

Proti Billovi stála řada skříněk. Všechny byly pevně zavřené, vyjma jedné, která byla lehce pootevřená. Bill k ní chladně přistoupil.

Kde jsou ostatní? Bill se ještě nikdy necítil tak sám, tak zranitelný. V opravném přístavišti bylo ticho jako v hrobě, jen řetězy u stropu tiše zvonily, kapky vody rytmicky padaly na podlahu a ozývalo se tu jakési namáhavé funění.

Namáhavé funění!? Když si Bill uvědomil, že by mohlo patřit tomu tomu zlému stvoření, roztlouklo se mu prudce

srdce.

Zastavil se, odložil berle, připravil si francouzák do pohotovostní polohy, zadržel dech – a podivné funění ustalo. Vydechl – a začalo znovu. Že by funěl on sám? Ještě jednou zadržel dech – a tentokrát funění přešlo do táhlého zavytí.

Pak se dveře skříňky prudce rozletěly a na Billa vyskočilo něco velikého a slizkého. Bill byl tím stvořením zavalen tak, že se nemohl ani pohnout. A navíc měla ta věc tak příšerně hnilobný zápach.

„Pomoc!“ zakřičel a snažil se vymanit z vlhkého objetí. „Mám to!“

„Bill už toho psa našel!“ vykřikli Larry, Moe a Curly. „Chlape, pozor! Strašně smrdí!“

„Psa?“ divil se Bill a vytíral si z očí psí sliny. „Psa?“

„No, původně jsme chtěli na loď kočku,“ vysvětlovala Rambeta. „Ale všechny se nám rozutekly. Zato se na nás přilepilo tohle hrozné psisko. Říkáme mu Barfer.“

Bill se alespoň trochu vymanil z objetí toho obrovského stvoření a zkoumavě se na něj zadíval. Mělo různobarevné odstínovaný kožich, podobně jako třeba hyeny. Jeho výraz by se dal charakterizovat jako stupidní úšklebek, a navíc měl z tlamy vystrčený velký jazyk, ze kterého neustále kapaly sliny. Znovu Billovi olízl tvář a pak vesele zavrtěl ocasem.

„Barferovi se líbíš,“ ozval se velký černý muž a podal Billovi ruku, aby mu tak pomohl na nohy. „Jsi tím pádem jediný, s kým se dobře snese. Jmenuju se Uhuru a jsem rád, že tě poznávám. Vypadá to, že sis právě vysloužil psa.“

„Cože?“ na to Bill.

„Stejně byl na tvý straně pokoje,“ zafuněl Ranař a položil ruku na Sekáče. „Teda, našel sem ho sice v naší cimře na svý straně, ale dyž sem mu řek, že mu ty jeho smradlavý pazoury useknu, přešel na tu tvou.“

„Skutečně nějak zapáchá,“ souhlasil Bill. „Díky za nabídku, ale psa nepotřebuju.“

„On ale potřebuje tebe. Příroda si o to sama řekla a na tom nic nezměníš,“ pronesla osudovým hlasem malá žena stojící opodál. „Stejně tak je u Barfera přirozené, že se motá u kompostu pod kapitánovou zahrádkou s okrou. Nikdo z nás ho odtud nedostal. Možná budeš mít větší štěstí.“

„Díky za důvěru,“ ucedil Bill. „Jak se jmenuješ?“

„Tootsie, ty můj huňáči. A jak se jmenuješ ty?“ opáčila a smyslně si přejela prsty přes své krátce střižené blonďaté vlasy, což na Billa udělalo nemalý dojem. Rozhodně vůbec nevypadala na nebezpečnou kriminálnici.

„Bill. Se dvěma el. Ale můžeš to vyslovovat, jak chceš.“ Pak si ovšem vzpomněl, že je ve službě, a tak se už formálním hlasem policisty zeptal: „A za co tu jsi?“

„Říkají, že jsem dezertovala. Vzala roha. Utekla za kopečky. Zmizela jako pára.“

„A udělalas to?“

„Samozřejmě že ne. Kvůli pokaženému stroji se mi demagnetizovala časová karta, takže mě neregistrovala, i když jsem celou tu dobu seděla za svým stolem.“

Ať Bill chtěl nebo nechtěl, služba volala. Proto se s největším přemáháním odvrátil od Tootsie. „A ty, Uhuru? Za co jsi tu ty?“

„Poslali mě sem za to, že jsem vyhodil do vzduchu sirotčinec,“ odpověděl Uhuru se širokým úsměvem. „Víš, jsem velký fanda do různých výbušnin.“

„Výbušniny?“ zeptal se vyděšeně Bill a udiveně pohlédl na Uhurovo svalnaté tělo. „Sirotčinec? A malé děti?“

„Je to falešný obvinění,“ prohlásil Uhuru. „Všechno, co jsem doopravdy udělal, byl jen malý ohníček na důstojnických hajzlících. Udělalo to sice bum bác, ale nikde v dohledu nebyl ani jediný sirotek. Akorát tam vybuchlo nějaký žrádlo a pár důstojníků se z toho podělalo do kalhot.“

„Rambeto?“

„Říkají o mě, věř nebo nevěř, že jsem násilnická osobnost. A přitom všechno, co mi přišili, bylo jenom malý nedorozumění.“

„Nedorozumění?“

„Jeden desátník mě pozval na večeři. To je romantický, říkala jsem si. Byla jsem ještě mladá a nevinná. Ale on se na mě mačkal, pořád mi strkal ruce tam nahoru a tam dolů… prostě tyhle věci. Plná strachu a znepokojení jsem mu řekla, že mu ty jeho prstíky ušmiknu, což ho sice vyvedlo z míry, ale ne natolik, aby toho nechal. No, nakonec kvůli tý ruce ležel nějakej čas v nemocnici. Já nedělala nic jinýho, než že jsem se bránila. Na tom přeci neni nic špatnýho.“

„To zní dobře,“ přitakal Bill. „Larry?“

„Zeptej se Moea.“

„Moe?“

„Zeptej se Curlyho.“

„Curly?“

„O ničem nevím. A i kdybych o něčem věděl, svedl bych to na Larryho. Nebo možná na Moea. Ale pokud vím, sme. všichni tři nevinní, akorát sme byli ve špatnou dobu na špatnym místě. Mluvím ovšem samozřejmě za sebe. Nevzpomínám si totiž, že bychom se my tři někdy na něčem shodli. Larry má IQ šumící trávy a Moe je snětí na rodinném stromě.“

„Všechno se to jeví jako drobné přestupky. Možná to tak úplně není, ale stejně si myslím, že bychom během cesty neměli mít nějaké větší problémy. Jediné, co máme na práci, je zůstat v klidu, dokud nedorazíme na Betu Draconis. A to je dost jednoduché, ne?“

Pes Barfer se mezitím opřel Billovi o jeho zdravou nohu a ten ho bezmyšlenkovitě pohladil po jeho páchnoucím kožichu. Když si uvědomil, jakou odpornost to vlastně udělal, rychle ucukl a otřel si ji opatrně o kalhoty.

„Ještě já,“ ozval se Ranař. „Zapomněl jsi na mě.“

„Zrovna jsem se chtěl zeptat, kámo,“ usmál se Bill. „Tak co jsi teda ve skutečnosti udělal ty?“

„Uřízl jsem jednomu VP nohy,“ zašklebil se Ranař. „Spolu tady se Sekáčem jsme odvedli dobrou práci.“

Bill těžce polkl, nicméně se stále snažil mile usmívat.

„Měl jsem k tomu ovšem dobrý důvod," dodal Ranař a přehodil si sekeru přes rameno.

„Tím jsem si jistý," přitakal Bill s úlevou.

„Ten pitomec mě hrozně štval," rozesmál se Ranař. „A navíc měl hnusnýho, smradlavýho psa."

KAPITOLA 4

BILL SE ŠŤOURAL VE ZBYTKU OKRY LEŽÍCÍ před ním. Byla studená a měla konzistenci měsíc starého celeru uvařeného v nukleárním reaktoru a ponechaného měsíc v rozpáleném pouštním písku.

Uběhlo už pět týdnů okra hostin a na obzoru nebyla žádná změna. Bill si povzdechl. Jako vítaná změna jídelníčku by mu teď připadala i tradiční vojenská šlichta. Jediné pozitivum bylo, že mu jeho zárodek nohy konečně začal růst. Což bylo dobré. Špatné bylo, že začal růst tak nějak podivně. Měl spíše šedou než tělově růžovou barvu a namísto prstů mu z něj rašila jenom nějaká neurčitá šedavá hrouda. Byla ovšem dostatečně dlouhá na to, aby s ní Bill dokázal kulhat, takže mohl konečně zahodit své berle – doufal, že navždy. Bill dával své noze ještě čas. To je věc, kterou armáda vždycky má – dost času.

„Tak co posádka, kavaléristo?" zeptal se kapitán Mor, když spolkl obrovské sousto vepřové kýty s bramborem.

„Všechno v pořádku, pane," zalhal Bill.

Osvojil si totiž další pravidlo: Nikdy si nestěžuj! Když minulý týden oznámil kapitánovi, že by posádka nezhrdla menším osvěžením jejich okra diety, bylo jediným výsledkem to, že sám nedostal tři dny svůj dezertní koblížek a posádka dva dny vůbec žádné jídlo. Morálku na lodi to tedy rozhodně nijak nepozvedlo.

Po pravdě řečeno, posádka byla hladová, rozčilená, frustrovaná a rozmrzelá. Do té doby. Od té doby navíc zatvrzelá a popudlivá. V nejlepším případě podivínská. Bill to připisoval příšerným lodním vibracím, okře, jejich trestním záznamům, ale to neměnilo nic na tom, že musel stát přímo uprostřed toho všeho a udržovat nad nimi kontrolu.

Bill si šoupnul poslední vrchovatou lžíci okry do kapsy. Jediná dobrá věc ohledně jeho nového psa byl fakt, že měl rád okru. Ba co víc, on okru přímo miloval, zbožňoval, pídil se po ní a byl vděčný za každé sousto. Kromě Christiansona a Kaina byl jediným tvorem na palubě, který tuhle věc mohl jíst. A to Christianson spořádal všechno, co se mu podstrčilo, a otázka Kainovy chuti, pokud vůbec nějakou měl, byla otevřená.

Pes byl tou poslední věcí, kterou Bill chtěl nebo potřeboval, nicméně k sobě byli připoutáni, přinejmenším po dobu tohohle vesmírného výletu. Nikdo jiný s Barferem totiž nic nesvedl. V rámci pudu sebezáchovy se pes navíc definitivně usídlil v Billově části pokoje, protože zřejmě vycítil, že zeleninová dieta nedělá Ranařově duševní rovnováze dobře. Když totiž seděl na posteli, leštil si Sekáče a něco mumlal, nebyl na něj právě příjemný pohled.

„Mšice," ucedil mezi zuby Kaine, právě když se podávaly koblihy. „A taky malé zelené housenky. Je mi to líto, kapitáne."

„Ale proč?" vykřikl Mor. „Přece to nezačne znovu!"

„Jde o jediný možný vývoj v tak uzavřeném prostředí, jako je naše," vysvětloval Kaine. „Neexistují žádní přirození dravci, kteří by je vyhubili."

„Přirození možná ne, ale různých rabijátů máme plnou loď," řekl Mor a sáhl po druhé koblize. „Bille, dej dohromady nějakou partu na vyhubení hmyzu."

„A co pepř?" navrhl Bill. „Na farmě jsme používali k vyhubení hmyzu roztok mýdla s pepřem. Je to jednodušší, než je zabíjet jednoho po druhém. Používalo se to sice, když jsem byl ještě malý kluk…"

„Nech těch svých pomatených vesnických moudrostí," zafuněl Mor. „Jednodušší! Kdo říkal, že by to mělo být jednoduché? Vězni to jednoduché mít nemusí. Kde je zločin, následuje trest."

„Je to ovšem ekologičtější a přirozenější," namítl Bill s nadějí v hlase. Byla tu totiž reálná obava, že ho posádka zlynčuje, pokud jim přikáže, aby šli hubit nějaké mizerné mšice.

„Nepřeji si, aby se na mé rostlinky stříkal pepř," uzavřel to kapitán. „Zničilo by to jejich jemnou a delikátní chuť."

Bill se nijak nevyjadřoval k tomu, co bylo více než zřejmé: kapitán nikdy okru nejedl, a tak nemůže nic vědět o její chuti. Jakékoli množství pepře by jí jen prospělo – a možná by pomohlo i to mýdlo.

V odhadu posádky byl ovšem velmi přesný. Když jim řekl, že půjdou hubit mšice, všichni vypěnili. Jediné, co ho tentokrát zachránilo, bylo kapitánovo nařízení, že kdo se nepodrobí Billovu příkazu, stráví zbytek cesty na samotce jenom s okrovým džusem – a tomu, kdo bude dokonce veřejně protestovat, bude zdvojnásoben jeho trest.

„To nemůžou aspoň zhasnout ty světla, když tu makáme?" zeptal se do půl těla svlečený Uhuru, který se přesto strašně potil.

„Promluvím o tom s Kainem," slíbil Bill. „On je pro, ale kapitán tvrdí, že by změna světelného cyklu mohla ohrozit jeho experiment."

„Bolí mě záda," stěžovala si Tootsie, která ležela podél jednoho záhonu okry a snažila se dostat k mšicím na jejich listech. „Kdyby vás to náhodou zajímalo – já to těm zvířátkům přeju, a pokud jde o mě, můžou mít té zelené příšernosti, kolik chtějí."

„Prosím tě, buď ráda, že se nemusíš potýkat třeba s hejnem bílých mušek," odvětil Bill. „Ty bychom museli nahánět pinzetama."

„No, ony mšice nejsou taky zrovna giganti," řekl Larry, Moe nebo Curly. „Když se k nim chceš dostat, musíš se dívat pod listy."

„Hlavně těm rostlinkám neubližujte," zavelel Bill, protože si vzpomněl, jak musel kvůli jednomu nalomenému stonku běhat padesát koleček v plné zbroji kolem přístaviště B.

„Tohle dělám rád," zašklebil se Ranař. „Zabíjení hmyzu. Je to skoro taková sranda jako kopat někoho do hlavy. Přál bych si, aby ty housenky byly větší – je těžké usekávat nožičky takovejmhle malejm potvůrkám."

„Měli bysme je hubit, ne mučit," ozvala se Rambeta.

„Každej jak umí," zavrčel Ranař sadisticky, chytl do ruky jednu housenku a dlouze si ji prohlížel. „Jak asi chutnají?"

„Fuj!" vyprskla Tootsie. „Jíst housenky?"

„Dyť je to jenom protein," prohlásil Curly. Nebo to byl možná Larry. „Určitě chutnají líp než okra." Když se to tak vezme, mohl to být i Moe.

Ranař před sebou začal vrstvit hromadu rozmačkaných housenek bez nožiček a spokojeně si nad ní pobrukoval. Bill jenom pokrčil rameny.

„Tohle není způsob, jak vyhrát válku," řekla Rambeta a hodila do sklenice další larvu. „Ráda bych věděla, jak velkej lov by se musel udělat, abysme dostali všechny ty prohnilý ještěrčí Čingry."

„Tak, tak," přitakal Uhuru. „Někdy mám takovou chuť položit někde pořádnou bombu! Dyť jsem trénovanej kavalérista, a musím tu hubit nějaký potvory, co žerou rostliny. Měli bysme bojovat, a ne si hrát na zahrádce."

„Já nevím," ozval se Bill. „Ale možná ti Čingři nejsou tak špatní."

„Ses pomát?" nezdržela se Tootsie. „Jsou to monstra. Čingři jsou zabijácký mašiny bez slitování. Jedí děti k večeři! Syrový! To nás zkoušíš či co?"

„Myslel jsem jenom, že bychom jim mohli zkusit porozumět," řekl Bill. „Víte, otevřít jim svou mysl nebo tak."

„Jediná věc, kterou jim otevřu, jsou ty jejich ještěrčí tlamy," zafuněl Ranař. „A udělám to po svym – sekerou. Jedinej dobrej Čingr je mrtvej Čingr."

„A setkali jste se někdy s nějakým tváří v tvář?" zeptal se Bill váhavě. „Je možné, že nejsou tak špatní, jak si myslíme."

„Nepotřebuju s nima mluvit, abych věděl, že jsou špatní," ozval se Uhuru. „Mně úplně stačí odpravit je z co největší vzdálenosti. Zabij je dřív, než oni zabijí tebe, tak se na to dívám."

„Všechno, co o nich potřebuju vědět, jsem se dozvěděla z výukového filmu," pronesla Tootsie. „Havěť jako oni by měla být vyhubena."

Bill si povzdechl. Posádce prostě proprala mozek důkladná propaganda. Sotva je mohl přesvědčit, to věděl, protože i on sám uvažoval podobně až do té doby, než jednoho potkal. A možná tak pořád ještě uvažuje.

Lopotili se pod rozzářenými světly tak dlouho, dokud nesténali vyčerpáním. „Přestávka!" zavelel pak Bill rázně. „Tak deset minut."

Potřeboval totiž přestávku sám. Kupa pytlů s hnojivem ve stinném rohu místnosti v něm vzbuzovala dojem nepředstavitelné útulnosti. Dopotácel se k ní, svalil se na ni a po těle se mu rozprostřel příjemný pocit relativního chládku. Zavřel oči, pak přišel spánek – a vtom pocítil něco horkého a mohutného.

„Mhmm," zamumlal, když se na jeho rty přisálo něco vlhkého a rozžhaveného. Podvědomě prudce uhnul, pak rozevřel oči – a uviděl nad sebou rozzlobenou Rambetu.

„Nelíbí se ti líbání, hmm? Možná nejsi ani na holky, co?"

„Samozřejmě, že jsem na holky. Přišlo to ale tak rychle…"

„Nemusíš mi lhát," pronesla vrtošivě a přisedla si k němu. V ruce přitom svírala svůj nůž na řešení konfliktů. „Nezdá se ti, že jsem žena, to je vše. Jsem pro tebe prostě jenom bojovník, ženská bytost dobrá tak jedině do bitvy. Budiž, ale takhle to vždycky nebylo. Taková, jakou mě znáš, jsem nebyla od nepaměti. Všechno by bylo jiné, kdyby nebylo těch netopýrů."

„Netopýrů?" zarazil se Bill a jeho výraz prozrazoval naprosté zmatení.

„Ano. Pokud mi dovolíš držet tě za ruku, budu ti vyprávět.

PŘÍBĚH O NETOPÝŘÍCH JEZDCÍCH

Ram—Beta si připnula zlatopurpurový řetízek kolem krku a nasadila si svůj zlatý náramek. Ach, měl to být velký den, kdy ona spolu s ostatními děvčaty z panenského domova Zach ve vesnici Smoosh na břehu Velkého Orgonského moře na planetě Ishus se chystala na závěrečnou slavnost. Od tohoto dne už nebude obyčejnou rozjívenou holkou, ale stane se plnoprávnou a pyšnou Ishiankou. Ach, jak nádherná vyhlídka!

„Ta blýskátka ne, vy hloupé," přikázal Drekk, který byl vůči jejich věku a názorům dost podezřívavý. „Slavnost bude probíhat ve Velkém sále."

Všechny vykročily vpřed a snažily se nehihňat, ovšem pouze do doby, než Ram—Bam zakopla o nohu nějakého muže, který jim ji postavil do cesty. To bylo tak legrační, že se všechny rozesmály na celé kolo a Drekk je musel tichým, ale důstojným zafuněním zklidnit.

Ach, Velký sál byl vyzdoben jako nikdy předtím! Blyštivé ozdoby na zdech se nádherně leskly, ozařovány jasným světlem diamantových očí velké sochy Dinga-Netopýra, která stála na konci místnosti.

„Tiše, ó dcery Smooshe," zvolal slavnostně Drekk a ony náhle ztichly, neboť přímo proti nim stály Starší matky. „Panny ze Zacha, dnes se váš osud naplní. Dnes skončí vaše mládí a vy vstoupíte do dospělosti. Jak samy víte, v našem jazyce znamená Ram matka, a proto všechna vaše jména začínají na Ram a za spojovací čárkou následuje vaše mateřské jméno. V tento svatý a významný den bude čárka odstraněna. Budete odčárkovány! Vaše nová jména budou označovat váš nový status. Některé z vás se stanou šlechtičnami, aby se sice neochotně, ale směle spojily se slabými muži naší rasy. Jiné, ty se zelenými prsty a špínou za nehty, se stanou farmářkami, aby vypěstovaly rok co rok úrodu, která naši rasu uživí. Další…"

Ram—Beta, která se měla brzy stát Rambetou a přijít tak o svou čárku, chtěla naslouchat každému slovu, ale byla příliš rozrušená. Zaslechla totiž vysoký zvuk, který přitahoval její pozornost, nutil ji otáčet se za ním a upřeně pozorovat temný roh Velkého sálu. Drekk ten pohyb zachytil, takže se na něj radši provinile zadívala a pak se usmála.

„Ram—Beto, která brzy budeš Rambetou, vykroč vpřed a zahleď se do tváří tvých sester panen. Tvůj úkol byl vybrán! Postav se sem, drahá, a neměj strach. Pro tebe byla vybrána funkce tady na Smooshi nejčestnější. Protože se tvůj hlas nezměnil jako u ostatních a je stále vysoký a pištivý. Protože máš hlavu jako špendlíkovou hlavičku s malýma ušima a ušními bubínky. Pro to všechno můžeš ty jediná slyšet netopýry, kteří jsou v této místnosti na zkoušku. A pro to všechno se také ty jediná ze všech panen ze Zacha můžeš stát spasitelkou a ochránkyní nás všech – Netopýřím jezdcem."

Pak ceremoniál pokračoval až ke svému naplnění. Když všichni odešli, stála Rambeta před Drekkem pod sousoším zadumaného Dinga-Netopýra, složila přísahu víry, popila Dingova vína, po němž se jí hlava točila v závratných kruzích, a teprve potom jí bylo prozrazeno Tajemství všech Tajemství.

„Zapečetil jsem vstupní dveře a dal na ně znak zakazující všem, aby nás rušili," pronesl Drekk. „Neboť nyní bude odhaleno Tajemství všech Tajemství. Tato vesnice jménem Smoosh nebyla založena na březích Velkého Orgonského moře náhodou. Musíš pochopit, že Ishus je vodní planeta pokryta Velkým oceánem. Lo, náš dávný, pradávný předek, se zde usídlil poté, co přejel celé Vesmírné moře, ačkoliv nevíme jak. A zavládl zde mír po mnohá a mnohá léta – alespoň tak to stojí psáno. Pak ale nastala Doba zla.

Podivná sluneční radiace aktivovala podivné chemické proudy pramenící z nitra planety. To způsobilo změny v naší genové struktuře, alespoň tak tvrdí Moudří a i já sám o těchto tajemstvích něco vím. Mužský chromozóm X se pozastavil ve vývoji a začal odumírat. Proto se také muži sami pozastavili ve vývoji, jsou slabí, umírají mladí a jsou prakticky bezcenní, vyjma té jediné funkce, o které ti povím posléze. Ženský chromozóm Y se stal díky radiaci velkým a zářícím, proto jsou také ženy tak velké a stále září. Ale – ach běda – z těchto dvou chromozómů se vyvinula odpudivá a silná mutace – chromozóm Z. Ti, kdož ho obdrželi, jsou silné a odpudivé ženy – něčím však odlišné. Jasně to ukazuje svatý diagram Mendeliánského trojúhelníku. Pokud se zkříží chromozómy X a Z, zkříží se dominantní s recesivním, a protože jsou ženy se Z dominantní, narodí se pouze spousta dalších žen se Z. Stačíš mě sledovat?"

Rambeta, která vše pozorovala v nechápajícím úžasu, ani netušila, o čem to Drekk vypráví. Raději ovšem potřásla hlavou a pak váhavě přikývla.

„Vím, že je to složité," promluvil Drekk. „Ale včas se vše naučíš. Teď však stačí vědět, že ženy s chromozómem Z rodí další ženy s tímtéž chromozómem. A na tomto faktu spočívá neštěstí našich osudů. Je psáno, že mezi ženami s chromozómem Z a Y proběhla válka pohlaví. Byla krvavá, smrtonosná a na jejím konci byly Odpadlice – ty s chromozómem Z – vypovězeny ze země, velice rozzlobené a odsouzené k tomu, aby umíraly v cizích zemích až do té doby, dokud se nezrodí někdo, kdo je dostane zpět.

Ty silné a odpudivé Odpadlice však byly nadány neskutečnou inteligencí. Přečkávaly ve Velkých bažinách, kde s obrovským důvtipem pokácely stromy, svázaly je révou a vytvořily tak Velký mořský vor. Kolem hrany tohoto voru pak postavily hráz, aby tak zabránily vlnám, které by je nepříjemně ostřikávaly a houpaly s nimi, a pak jej vypustily na vodu. Unikly tak jisté smrti z našich rukou. Ani tady však náš příběh nekončí. Proudy v oceánu totiž proudí tak, že jednou za dvacet let přiženou tenhle vodní svět zpět k pobřeží. Pak nastane bitva, ve které se vždy snažíme uchránit své slabé muže, a oni se naopak snaží nám je ukrást. Po dlouhá léta jsme ty bitvy prohrávali a oni nám tak vzali spousty mužů. Odpadlíků tak bylo stále víc, zatímco naše řady řídly. Potom však byl v jeskyních u pobřeží objeven první Velký Netopýr. Dívky jako ty – s vysokým hlasem a dokonalým sluchem – jsou trénovány k tomu, aby vedly tyto netopýry do bitev. Tak se zrodili Netopýří jezdci!"

Rambeta přestala vyprávět, když ucítila, že z ní Bill sundal ruku.

„Zpátky do práce!" zavelel. „Přestávka skončila! Můžeš mi tu historku dopovědět potom."

„Historku?" vypěnila Rambeta. „Já se ti tady svěřuju se svým údělem, se svým největším tajemstvím – a ty řekneš historku?" V ruce se jí objevil nůž a v očích smrt.

„Tak jsem to nemyslel!" zapištěl Bill. „Chtěl jsem říct, že bychom se měli dát do práce, ale to, co mi říkáš, je tak důležité, že chci slyšet víc."

„To je lepší." Její nůž zmizel. „Řeknu ti to všechno do sebemenších detailů, až budem znovu sami. Budu ti vyprávět o létech netopýřího tréninku, o tom, jak jsem se učila mluvit jejich řečí, léčit jejich rány, starat se o jejich mladé.

Jak jsme pak bojovali, třepotali se vzduchem a pištěli. Rudí netopýři byli upíři a ti trénovali, jak se na Odpadlíky snést a vysát jim krev z jejich proradných těl. Černí netopýři byli masožraví a zuřivě trhali ruce Odpadlíků, které jim svými meči usekávaly Netopýří jezdkyně. Ovšem nejobávanější byli zelení netopýři – obrovští bombardéři. Na ty jsem byla pyšná. Před bitvou jsme naložili spoustou tingl-bobulí, to je takové ovoce plné obrovských semen, a když jsme se dostali nad nepřítele, dala jsem svému netopýrovi tohohle ovoce pojíst. Netopýří organismus je vytvořen tak, že když sní ovoce, vypustí jeho nestravitelné části ven. Bombardovali jsme je těmi obrovskými semeny a jednou jsme díky tomu vyhráli celou válku. I tak však mezitím stačili Odpadlíci zajmout několik našich mužů. Jejich rasa už byla příliš početná. Dokud nepřijel ten vesmírný koráb."

„Koráb?"

„Jo, císařský výzvědný koráb. Přinesl dobré zprávy pro naši rasu a špatné zprávy pro mě. Objevili nás – i to, čemu říkali plovoucí ostrov. Přistáli na něm, on se potopil a od těch dob se už vodní svět znovu neobjevil. Vesmírný koráb se z něj zvedl a přistál na našem pobřeží. Byla jsem první, která viděla, jak se jeho dveře otvírají a v nich stojí muž. Tehdy jsem si říkala – Muž! Po těch chcípáčcích na naší planetě mě pohled na tohohle vojáka se širokými rameny uvedl málem do mdlob. Přišel blíž ke mně a usmál se. Já mu jeho úsměv opětovala. Pak si sáhl do kalhot a něco odtud vytáhl."

„Víš, co to je?" zeptal se mně příjemným hlubokým hlasem.

„Já, já myslím, že vím," špitla jsem skromně.

„A chceš to vzít do ruky?" zeptal se zas on.

„Ach ano," odpověděla jsem, já hloupá. Uchopila jsem to vlhké péro do ruky, protože jsem si myslela, že je to dárek. Ach, jak mladá a pošetilá jsem byla! Pod jeho dohledem jsem na papír napsala veliké X, a až když vysvětloval ostatním vojákům, k jakému řemeslu jsem to byla odvedena, pochopila jsem, že mě podvedl. V záchvatu rozčilení jsem ho na místě zabila a ostatní vojáci mi svého seržanta s radostí pomohli pohřbít. Ale ten kus papíru, co jsem podepsala, byl naneštěstí objeven jedním z vojenských důstojníků, ten zas objevil mě – no, a proto jsi mě objevil právě tady. A objevil jsi taky, jak jsem atraktivní, že, Bille?"

„Bille, kde jsi?" ozval se Christiansonův hlas. „Hledám tě! Potřebuju tě, potřebuju vás všechny. Celé mužstvo!" Objevil se Christianson s androidem Kainem po boku. Všichni je ignorovali. Byli pro ně pouhými kapitánovými poskoky – a to nic neznamenalo.

„Obávám se, Bille, že mám pro tebe špatné zprávy," zaševelil Kaine sadisticky.

„Všechny zprávy jsou tu špatné. Perou do nás světla a bolí nás záda." Chtěl ještě dodat, že se v takovém vedru androidům přepalují pojistky, ale radši to spolkl. „Myslím, že nemůže být nic horšího."

„Aha, jenže já si myslím, že může," rozplýval se Kaine.

„Řekni nám to na rovinu," ozval se přiškrceným hlasem Ranař.

„Na zásobovací stanici došlo při nakládání naší lodi k chybě."

„Není zásobovací stanice, která nedělá chyby," zamumlal Bill a pomyslel při tom na svou nebohou nohu.

„Tahle udělala chybu s velkým CH," pronesl Kaine a nasadil tak lítostivý pohled, jaký jen jeho androidský mozek zvládl. „Víte, co jsou to pomocné cisterny s vodou, že?"

„Myslíš ty, ze kterých zaléváme tenhle záhon?" odvětil Bill a snažil se nevypadat tak pyšně, jak se právě teď cítil. „Jistě, kvůli zelenině je tady na lodi deset pomocných cisteren třídy AAA s dvojitou stěnou a trojitou izolací. V každé z nich je dva tisíce pět set galónů vody."

Bill byl na svoje znalosti, které získal četbou lodního manuálu, náležitě pyšný. Byla to samozřejmě jediná kniha, kterou si tu přečetl, vyjma sado-masochistického komiksu v jednom porno časopise, který objevil pod Ranařovou postelí.

„Máš pravdu v tom, že je tady deset cisteren," přitakal Kaine. „Ale to není všechno. Poté, co byla asi před hodinou vyčerpána cisterna číslo jedna, podíval jsem se do cisterny číslo dvě. Bohužel jsem zjistil, že ji namísto vodou na zásobovací stanici naplnili až po okraj olivovým olejem."

„Olivovým olejem?" podivil se Bill.

„A ne moc kvalitním, jak se zdá," dodal Kaine. „Je z třetiny nebo ze čtvrtiny pančovaný. Nechutná dobře."

„To je ale záležitost hlavního kuchaře," ozvala se Tootsie, která vstala od záhonků, aby si narovnala záda. „Pokud bude mít přebytek, může to přece kdykoliv vyhodit."

„Vyhodíme ho a budeme na čas jíst jenom mraženou okru," připojil se Bill. „Hrozná představa."

„Hrozná představa to bohužel je," přitakal Kaine. „Ale z jiného důvodu. I všechny ostatní cisterny jsou naplněny podobně nechutným olejem. Na zalévání záhonů už prostě není ani kapka vody."

„Jéjda!" vykřikl Larry, Moe nebo Curly. „Rostlinky pak uschnou, pojdou a zhnijou. Budeme muset jíst něco jiného."

„Kapitán tohle řešení nezvolil," ozval se Christianson. „K tomu, aby své experimentální záhony zavodnil, se rozhodl použít hlavní cisternu."

„To má být vtip, Kaine?" zděsil se Bill. „To je voda, ze které žije posádka!"

„To byla voda, ze které žila posádka," oznámil Christianson, postavil se mezi Billa a Kaina a zamával Billovi před obličejem svým kapesníčkem. „Dává se ve známost, že je od této chvíle posádka na omezených přídělech vody. Všechny vodní linky, vyjma těch, co vedou k záhonům, a těch v kajutách starších důstojníků, budou s okamžitou platností zastaveny. U robota na samém konci opravného přístaviště pět bude k mání prázdný kelímek a každý člen posádky, který bude toužit po vodě, si tam musí zajít, přijít s ním do důstojnické kantýny, kde do něj dostane svůj příděl, a poté, co ho vypije, ho musí zase k robotovi vrátit. A pište si, že to bude velice malý kelímek."

„To je ten největší nesmysl, jaký jsem kdy slyšel," prohlásil Bill.

„Možná. Ale hlavně je to rozkaz," řekl Christianson s mírným zafuněním. „Přímo od kapitána Mora."

„Promiň, Bille," pronesl Kaine. „Snažil jsem se."

„Jsi příliš měkký, Kaine," řekl Christianson a popošel ke dveřím. „Pojďme. A ty, Bille – nedopusť, aby ty chodící repelenty přestaly pracovat. Morálka musí být zachována za všech okolností."

Vypochodovali z místnosti a nechali za sebou posádku omráčenou z nového vývoje událostí.

„Opravdu musím makat bez vody?" zeptal se Uhuru. Bill potřásl hlavou. „Co se dá dělat. Já osobně mám žízeň už teď."

„A jak to teda budem řešit?" zeptala se Tootsie. „Bez vody tu práci nedoděláme."

„Vzpoura!" vykřikla Rambeta a v ruce se jí mihla dýka. „Říkám, že se tomu musíme vzepřít."

„To je možná trochu předčasné," tišil ji Bill. „Nejdřív zjistím, jestli by se to nedalo vyřešit nějak jinak."

„Hej! To je nápad!" vykřikl Ranař a ukázal dlaň plnou mšic. „Zkusme třeba tohle!"

Bill pozoroval, jak se celá posádka vrhá do záhonů s okrou a cpe si do pusy spousty mšic, jako by týden nejedli. Věci dospěly do neudržitelného stadia. Ale vzpoura? Na Bounty?

KAPITOLA 5

BILL SNIL CELÉ TÝDNY O VODĚ. ZATÍMCO SPAL, brouzdal se v extázi chladnými jezery, stál v dešti a radostně lapal po každé kapce a s uspokojením do sebe převracel plné sklenice různých lahodných moků. Když se ovšem probudil, bylo to jiné. Byl vysušený, měl popraskané rty a chronickou žízeň. Kapitán Mor jim nechal skutečně malý kelímek a robot v přístavišti pět mu připadal den co den vzdálenější.

Navíc měl starosti se svou nohou. Nebyla zrovna v pořádku. Po pravdě řečeno, byla v naprostém nepořádku. Přestala růst, takže zůstala ve stádiu, kdy z obrovské šedé plochy začaly vyčuhovat coby prsty jakési nadměrné výrůstky. Začalo se to podobat sloní noze a bylo to právě tak těžké.

Bill si vzpomněl na Rozsekáčovou fascinaci těmito zvířaty a povzdechl si. Doktor je daleko a vědec Kaine, který měl z osob na palubě k lékařské profesi nejblíž, mu nemohl nijak pomoct, protože jeho oborem byly rostliny – a Billova noha v žádném případě nevykazovala rostlinný původ.

Když však Bill otevřel dveře kabiny kapitána Mora, byly jeho problémy s nohou tou nejméně podstatnou věcí. Hlavu měl plnou obav. Proč udělal kapitán tu neobvyklou věc a pozval si ho přímo do své kajuty? Mimořádná pozornost důstojníků pro mužstvo nikdy nic dobrého nevěští. A Mor svými povely pro posádku obvykle pověřuje Christiansona. Určitě nepůjde znovu o mšice – posádka je tak hladová, že žádná mšice nemá šanci.

„Takže vojáku," zahřměl kapitán ze svého křesla a přes nánosy sádla mu téměř nebyl vidět obličej. Christianson stál opodál a popíjel ze sklenice vodu s ledem.

„Máme vážný problém," pokračoval kapitán a nepříjemně se zašklebil. „Nastala katastrofa obludných rozměrů."

Billův mozek pracoval jako o závod. Definitivně došla voda? Napadl záhony s okrou neodstranitelný vesmírný virus? Udeřil kosmický mor? Došlo palivo? Ztratili se ve vesmíru? Budou vysazeni na pusté planetě?

„Drastický zvrat událostí," pravil pochmurně Christianson. „Ten nejdrastičtější."

„Jsme odsouzeni k smrti?" vykřikl Bill. Možná je do sebe vtahuje nějaká černá díra.

„Koblihy," vyrazil ze sebe Mor, a jak nad sebou ztratil kontrolu, svaly v tváři mu bolestivě ztuhly a ruce se mu zaryly do potahu jeho křesla. „Moje plněné koblížky."

„Koblížky?" zavrněl Bill.

„Jsou pryč," odsekl Christianson a v návalu zlosti pevně stiskl svou sklenici s vodou. „Do posledního."

„To je ale jenom vaše katastrofa!" vykřikl Bill potěšený tím, že je do sebe v nejbližší budoucnosti žádná černá díra nevtáhne.

„Ujišťuju tě, že je to závažnější," zamumlal Mor temně. „Někdo rozluštil kód počítače a dostal se do komory, kde jsem koblihy skladoval."

Bill polkl. To musel být Larry, Moe nebo Curly.

„Potom ten mizera smazal záznam na ochranném magnetickém pásu," řekl Christianson. „Ať už to byl kdokoliv, musel dobře vědět, co dělá."

Tootsie. To musela být Tootsie.

„Potom ten zloděj přesekl kabel hlavního alarmu," pokračoval Mor. „Byl to tlustý kabel zalitý v oceli. Chtělo to sekeru a mimořádnou fyzickou sílu."

Ranař! Ach ne, Ranaři!

„Ten hanebný darebák pokračoval ve svém zločinu tak, že vyhodil do vzduchu dveře od komory," křičel Mor a rozzlobeně mával rukama. „Použil k tomu velmi kvalitní bombu domácí výroby."

Uhuru!

„Všechny balíky s koblihy byly podélně přeřezané," řekl Christianson. „Ten, kdo to udělal, musel mít velmi ostrý nůž."

Rambeta!

„Takže jsou všechny koblížky pryč," vykřikl Mor. „Do posledního prášku cukru! Podlaha byla čistá, jako by ji někdo vylízal."

Barfer! Takže byl do toho zatažený i pes?

„Co si o tom myslíš, vojáku?" zeptal se Mor. „Máš nějaké podezření?"

„Ne," zalhal Bill. „Ale pokud chcete slyšet můj názor, vypadá to na multitalentovaného zuřivého psychopata na útěku."

„Bez takovýchhle názorů se klidně obejdu. Psychopat – možná, ale ať je to tak nebo tak, chci tu toho mizeru mít během dvou hodin," vypěnil Mor. „Na téhle lodi v žádném případě nebudu tolerovat krádež mého osobního vlastnictví. Vyjádřil jsem se jasně, příslušníku vojenské policie?"

„Ano, pane."

„Hodlám pachatele tohoto odporného zločinu vyhodit z lodi do vzduchoprázdna bez jakéhokoliv projednávání před soudy," zařval Mor a uhodil pěstí do stolu. „A pokud ta zločinná sebranka nebude stát do dvou hodin přede mnou, budu vyhazovat lidi z lodi ven tak dlouho, dokud se někdo nepřizná. A začnu s vojenskými policajty! Pokud ale odvedeš svou práci, nemusí k tomu dojít. Pochopils to? Tak jdi!"

A Bill šel. Celou posádku našel shromážděnou v kajutě, kterou sdílel s Ranařem a se psem. Hned za dveřma bylo plno drobků.

„Nedovedu si představit, kdo by mohl udělat takovou věc," řekla Rambeta a z jednoho ze svých nožů setřela zbytky jahodové marmelády.

„Byl to asi pan Christianson," mínil Uhuru, který voněl jako cukrárna, protože měl na košili notnou dávku práškového cukru. „Nikdy se mi moc nezdál."

„Kaine," prohlásil Ranař a otíral si z prstů zbytky borůvkového džemu. „Je to vadnej výrobek. Zmetek."

„Možná je sežral Mor sám," ozval se Larry, Moe nebo Curly. „Chtěl je všechny pro sebe." Tři identické klony měly na bradách identické zbytky pečiva.

„Jo, Mor," přidala se Tootsie a vytřepala si drobky z klína. „Nechtěl se prostě dělit s ostatníma."

Pes Barfer se tulil Billovi k nohám a jako jediný měl kromě nosu od marmelády i provinilý výraz v očích.

„No to jsem z toho jelen," lhal Bill hrdinsky. Vtom do dveří vešel Kaine.

„Máme problém, co?“ řekl Billovi, sedl si k němu na stůl a zdvořile ignoroval zjevné známky nedávných koblihových hodů.

„Zdá se,“ odpověděl Bill. „Mám hodinu a půl na to, abych odsoudil viníka k vesmírné procházce bez skafandru.“

„Pes!“ zaječel Ranař náhle. „Hoď to všechno na toho pitomého psa.“

„Barfer neumí zapálit doutnák,“ připomněl mu Uhuru. „To by nám kapitán asi nesežral.“

„Řekl bych, že už nemáme moc času,“ řekl Kaine. „Kapitán Mor je úplně nepříčetný. Chce vyhodit z lodi celou posádku a tvrdit nadřízeným, že to byla nehoda. Myslím, že se pomátl z nedostatku cukru.“

„To znamená, že je čas na plán číslo devět,“ ozvala se Rambeta.

„Ach jej,“ povzdychl Ranař a pohladil svého Sekáče. „Plán číslo devět, proč ne?“

„Plán číslo devět?“ nechápal Bill. „Co je plán číslo devět?“

„To samé, co plán číslo osm, ale rychlejší,“ vysvětlila mu Tootsie. „Vzpoura.“

„Možná bychom se o tom měli nejdřív poradit,“ mínil Bill. „Vzpoura je komplikovaná záležitost a ve vojenských záznamech se nevyjímá zrovna nejlíp.“

„Jdi se vycpat se svými vojenskými záznamy. Je to jenom naše odpověď na jeho chování,“ řekl Larry, Moe nebo Curly.

„Všechno to mám zapsané ve svém deníčku,“ řekla Tootsie a zamávala svým zápisníkem. „Vždycky, když zneužil někoho z posádky, udělala jsem si o tom záznam. Pamatuješ třeba, jak byl Larry nemocný a nemohl si dojít pro vodu, takže mu pro ni šel Ranař, a když ho kapitán chytil, na týden ho zavřel? Tak to jsem si zapsala. Nebo jak musela Rambeta drhnout záchody kartáčkem na zuby? Tak to jsem si taky zapsala. Zapsala jsem to totiž všechno. Když to zveřejníme, žádný soud ve vesmíru nás neodsoudí.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ prohlásil opatrně Bill. „Vojenské soudy straní vyšším hodnostem a obyčejní odvedenci u nich obyčejně nemají šanci.“

„Poslyš, jak je to dlouho, co ses pořádně napil studené vody?“ zeptala se Rambeta.

„No…“ řekl Bill.

„A kdy jsi měl naposledy alespoň trochu masa?“ přidala se Tootsie. „Vsadím se, že si už ani nepamatuješ, jak chutná.“

„No…“ řekl Bill.

„Jsi s námi, nebo proti nám?“ zeptal se přímo Ranař, postavil se před Billa a pohazoval si v ruce Sekáčem, jako by to byl jenom lehoučký kapesní nůž.

„Pokud věc postavíte takhle logicky,“ zamyslel se Bill. „Jsem vlastně stoprocentně s vámi.“

„Přesvědčili jste i mě,“ ozval se Kaine. „Je to logická odpověď na nelogickou situaci.“ Pak se podíval na Ranařovu sekeru. „Zvláště tady kolega Ranař má velice pádné argumenty.“

„Více než pádné, ha—ha—ha,“ zašklebil se Ranař.

„Takže je to jednomyslné!“ vykřikla Rambeta. „Dobře, Kaine, tedy vzpoura. Jdeme na to.“

Když vešel Bill s kusem plastikové trubky v ruce do kapitánovy kajuty, snažil se zrovna Mor s Christiansonem přeprogramovat autopilota tak, aby dojeli do nějaké zastrčené části vesmíru, kde by posádku beze svědků vyhodili.

„Jdeš příliš pozdě,“ zafuněl Mor. „Půjdete všichni, i ty s tou svou prapodivnou nohou.“

„Jste si jistý, že nechcete změnit názor?“ zeptal se Bill. „Pořád ještě máte čas.“

„Všechen čas už vypršel,“ zahučel Christianson. „Loď je plná zlodějské verbeže a my jsme rozhodnuti tu verbež vyhubit.“

„V tom případě mi nedáváte žádnou šanci,“ pronesl Bill s osudovým úšklebkem. „Musím vám tedy oznámit, že na lodi vypukla vzpoura a vy jste s okamžitou platností zbaveni velení.“

„Vzpoura?“ zasmál se Mor. „Nebuď směšný.“

Vtom vstoupila zle nabroušená Rambeta. „Vzpoura,“ řekla krátce. „Prostě vzpoura.“

„Vyhoďte je ven!“ vykřikla Tootsie a vtrhla do místnosti se zbytkem osazenstva. „Nechte je nadýchat se vakua! Nebo je hoďte do hydroponických nádrží a přinuťte je šlapat plankton.“

„Počkat!“ zavelel Bill.

„Ano, počkat!“ zakřičel Mor zoufale. „Počkejte, prosím.“

„A co záchranný člun, Bille?“ zeptal se Larry, Moe nebo Curly. „Pošleme je volně vesmírem. Bude to dlouhé a kruté umírání.“

„Na téhle lodi záchranné čluny nejsou,“ oznámil Bill. „Je to vojenská ekonomika ve své nejklasičtější podobě.“

„Nechápu, co máš proti tomu, abychom je zabili,“ pronesla Rambeta. „Ale pokud je ti to opravdu tak proti mysli, můžeme je vysadit na nějaké opuštěné planetě a nechat je tam.“

„Ale jak uřídíme loď?“ zeptal se Bill a s obavami pohlédl na systém páček, drátků a tlačítek. „Je to příliš komplikované.“

„V pohodě,“ oznámil Larry nebo možná Moe.

„Je to prostě jenom velký počítač,“ přitakal Curly nebo Larry.

„A věc, s kterou to umíme…“ prohlásil Curly nebo Moe.

„…jako se svejma rukama…“ pokračoval Larry nebo Curly.

„…je počítač,“ dokončil Moe nebo Larry. Bill ztuhl údivem.

„To je jediná věc, na které se všichni shodnem,“ vysvětlili unisono.

„Dobře,“ přitakal náhle odhodlaný Bill. „Rambeto, ty a Ranař zavřete vězně do místnosti s okrou. Larry, Moe a Curly – rychle na autopilota.“

„Do místnosti s okrou?“ naříkal pan Christianson.

„Aspoň tam nebudete trpět hlady," zašklebil se Bill.
„Ale vždyť jsme vždycky strádali," bránili se oba.
„A já jsem navíc na okru alergický!" přiznal Mor se strachem v očích.
„Tak můžeš žrát ty mšice, cha," zasmál se Ranař a vystrčil oba vězně ven ze dveří.
„A co třeba ta planeta tady?" ptala se Tootsie a ukázala prstem na obrazovku.
„Ta ostře rudá planeta?" ptal se Larry nebo Moe. „Dobrá volba! Není na ní atmosféra. Během chvilky budou hotoví."
„Ne," prohlásil Bill rozhodně. „Předáme je nadřízeným."
„V žádném případě," protestovala Tootsie.
„Tady je jedna pěkná," vykřikl Moe nebo Curly. „A ani není daleko, jenom pár dnů cesty odsud. Ideální neobydlená planeta s komunikační základnou. Můžeme je nechat tam."
„To zní dobře," přitakal Bill. „Jsem pro."
„A dokonce nám pomocí světelné signalizace vysílají nějakou zprávu," oznámil Curly nebo Larry.
„Zpráva světelnými signály?" podivil se Bill. „A co znamená?"
„Nejsem si jistý," řekl Moe nebo Curly. „Nemůžu to přesně rozluštit. Buď VÍTEJTE nebo NEPŘIBLIŽUJTE SE!"

KAPITOLA 6

„TO JE ALE ZOUFALE VYHLÍŽEJÍCÍ MÍSTO, CO, LARRY?" řekl Bill, když se octli na oběžné dráze té neznámé planety.
„To jistě je, ale já jsem Curly," odvětil Curly a radostně bušil do klávesnice autopilota nějaká čísla. „Larry sedí támhle a programuje loď do přistávacího modu."
„Takže Moe –"
„Kápnuls na to," odvětil Curly. „To je ten zbabělec, který se připoutal do křesla ochrannými pásy a jako jediný si nasadil helmu. Vybírá nejvhodnější místo pro přistání."
Planeta pod nimi byla zpustlá a minimálně půl galaxie vzdálená od všeho, co by alespoň trochu připomínalo civilizaci. Kolem rovníku zuřila ustavičná písečná bouře a z divokého větru vyčnívalo nad všechen ten chaos pouze několik osamělých vrcholků hor. Celá planeta působila dojmem ponurého obrazu – mrtvý a pustý svět, na němž není absolutně žádný život.
„Je tam dole vůbec někdo?" zeptal se Bill.
„Těžko říct," opáčil Curly. „Jediné spojení s nimi je světelný signál a ten se nemění. Možná tu stanici všichni opustili."
„Nebo jenom nemají náladu na povídání," ozvala se Tootsie. „Hele, opravdu chceš s touhle kraksnou přistát?"
„Je to starej dobrej stroj," usmál se Curly. „Takový už nedělaj. On to zvládne."
„To jo, ale i v těchhle podmínkách?"
„A taky by bylo dobrý, kdyby zůstal pohromadě," vmísil se do toho Moe. „Tahle vichřice se mi nelíbí."
„Tobě se nelíbí nic," podotkl Larry. „Hej, Tootsie! Udělej mi nějaký sendvič s vepřovou šunkou. Na toastový chleba, pokud ti to nebude vadit. Hodně sopečný omáčky a k tomu tinglbobulovou konzervu. Při programování člověk vyhládne."
Uhuru mezitím podnikl čelní útok na důstojnickou spižírnu nacpanou exotickými dobrotami a na mrazák plný vybraných lahůdek. Po dlouhé okra-dietě se teď cítili mezi vším tím masem jako v nebi. Stoly se prohýbaly pod tunami jídla, pouze kapitán Mor s panem Christiansonem si museli vystačit s okrou. Neobešlo se to bez nářků a protestů, ale ty byly rychle potlačeny Ranařem a jeho věčným společníkem, Sekáčem.
„Co si o tom myslíš, Kaine?" ptal se Bill a hleděl na tu bouři pod nimi tak fascinovaně, jako když myš zírá do tlamy hladového hada.
„Mohlo by to být lepší," odpověděl Kaine a potřásl hlavou. „Dal bych přednost planetě s nějakou bujnější vegetací, ale to je čistě botanický zájem. Kdyby tu byly alespoň lišejníky! Ty jsou sice nudné, ale alespoň by mi připomínaly nějaké rostlinky. Možná děláme s únosem a vysazením kapitána Mora a pana Christiansona velkou chybu. Vzpoura je tradičně hodnocena velmi negativně vojenskými autoritami. Na druhou stranu, když se jednou udělá rozhodnutí, mělo by se podle něj jednat."
„Jinými slovy, ještě sis na to nevytvořil názor," shrnul to Bill.
„Ano i ne," odpověděl Kaine.
„Přistání během pěti minut," oznámil Curly. „Možná to bude takový malý náraz, takže se připoutejte a zavěste."
Malý náraz? Curly se projevil jako mistr eufemismu, guru všech špatných předpovědí a jako pilot s nešikovnýma rukama.
Bounty se k planetě přibližovala se sténáním a s prudkým cukáním, takže se Bill velice svědomitě přivázal ke svému křeslu. Měl svůj život rád.
„Zachytit!" vykřikl Larry. „Moe! Potřebujem se zachytit!"
„Ne, potřebujem nabrat správný směr!" oponoval mu Moe.
„Já tady ovládám knoflíky!" zakřičel Curly. „Tak mě nepleťte. Mám dost práce s vektorovou analýzou."
„Nepleťte ho!" zařval jako ozvěna z plných plic Bill.
Koráb se ovšem zmítal v přívalech vody a v prudkém větru jako lístek v tornádu.
„Rolku! Potřebuju rolku!" volal Larry.
„Jak můžeš v téhle chvíli myslet na jídlo?" křičela Tootsie. „Hleď si radši svý práce!"
„Zapomeň na rolovací manévr," řval Moe. „Musí to být někde v centrální mašině."
„Octli jsme se v prudkých turbulencích," ozval se Kaine. „Navrhuji použít ke stabilizaci lodi druhý knoflík na palubní

desce.“

„A je palubní deska napravo nebo nalevo?“ sténal Curly.

„Nalevo!“ radil Larry.

„Napravo!“ křičel Moe.

„Co to bylo?“ vykřikla Tootsie.

„Zdá se, že jsme ztratili štít,“ zavolal Larry. „Pravý.“

„Levý!“ sípal Moe. „Palubní deska je ale napravo. Možná ale i na levo. Kdo se v tom teď vyzná?“

„Klesáme,“ oznámil Bill. „Někdo zapnul vnitřní světla.“

Ani s vnitřními světly však nebylo přes monitor vidět nic jiného než vířící písek. Venku zuřila a skučela pouštní bouře, jejíž vibrace byly zřetelně cítit i přes trup lodi.

„Vypadá to tam zle,“ ozvala se přes vysílačku z okra – místnosti Rambeta. „Asi to nebude zrovna hladké přistání.“

„Podívejte!“ vykřikla Tootsie. „Vidím přistávací plochu. Támhle to je!“

„Žádnej problém,“ odvětil Curly, který právě mačkal všechna možná tlačítka jako šílenec a lodí to házelo hned na jednu a hned na druhou stranu. „Hned tam budem.“

„Vždyť se vymlátíme!“ zakřičel Larry.

„Tři sta metrů,“ odpočítával Moe. „Dvě stě metrů. Připravte se! Držte se!“

„Snížil někdo rychlost na přistání?“ zajímal se Curly.

„To byla tvoje práce,“ odpověděl mu Larry.

„Ne, měl jsi to udělat ty!“ obviňoval Larryho Moe. „Copak musím dělat všechno já?“

„Udělám to já,“ řekl Bill a stlačil knoflík s nápisem AKTIVOVÁNÍ PŘISTÁVACÍ RYCHLOSTI.

V té chvíli narazili s hlasitým zapraskáním na zem a všechny alarmy v lodi se ve vteřině rozezvučely svým nepříjemným pískáním a zvoněním. Varovné červené světlo zaplnilo místnost svou ostrou stroboskopickou září. Rozsvítily se také všechny světelné cedule s nápisy POZOR a CHYBA.

„Věděla jsem to,“ zavzlykala Tootsie. „Jsme odsouzeni k nekonečnému otroctví na planetě hrůzy, kde nás čeká jistá smrt.“

„Nepříjemný rozsudek,“ poznamenal Kaine a pomalu si rozepínal záchranné pásy.

Náhle všechny alarmy ztichly. Bill se pomalu zvedl, porozhlédl se kolem a pak se s obdivem v očích zadíval na Curlyho. „Jak se ti, prosím tě, povedlo stabilizovat tak rychle všechny ty poničené stroje?“

„Nepovedlo se mi to,“ prohlásil Curly. „Jenom jsem vypnul alarmy. Ten jejich zvuk prostě nesnáším.“

„Podívejte támhle,“ vykřikla Tootsie a ukazovala na obrazovku. „Na náš koráb útočí obrovský had.“

Před Bounty se opravdu vinul a svíjel jakýsi válcovitý objekt, který narazil na loď a odrazil se směrem vzhůru.

„Něco do nás narazilo,“ přisvědčil Bill.

„Na něco jsme narazili,“ oznámil Larry.

„Dejte mi nějaké léky!“ křičela Tootsie. „Nemůžu to vydržet.“

„Není mít z čeho strach,“ objasňoval Kaine. „To, co vidíte, je automatická umělá přepravní šachta, která nás spojí s místní komunikační stanicí. Teď bychom se měli přesunout do tohoto spojovacího subsystému s malými svítilnami na hlavách, protože venku je poměrně hustá mlha.“

„Jaké jsou škody?“ zeptal se Bill.

„Myslím, že tu máme pár poničených věcí,“ přiznal Curly.

„Nemohl bys to trochu specifikovat?“ zeptal se podrážděně Bill.

„Mohl. Nějaké věci jsou zničené, nějaké věci jsou polámané a některé stroje nefungují tak, jak by fungovat měly.“

„Můžeme odtud odletět?“

„Ne, pokud na tom trochu nezapracujeme,“ odpověděl Larry. „Věděl jsem, že nechat přistání na Curlym bude osudový omyl. Ten blbec nikdy nezvládne víc než chůzi po zemi, a to ještě s problémy. Nikdy jsem nepoznal někoho – kromě Moea, samozřejmě – kdo je tak bezradný, pokud má před sebou víc tlačítek než jen vypnout—zapnout.“

„Podívej se na sebe,“ protestoval Moe. „Měl bys –“

„Hej! Vo co tu de?“ ozval se Ranař vcházející právě do dveří a vedoucí kapitána Mora a pana Christiansona na dlouhém provazu, uvázaném kolem jejich šíjí. „To se člověk nemůže ani trochu vyspat?“ Za nimi vešla Rambeta s nožem v každé ruce.

„Vyspat?“ divila se Tootsie.

„Tahle nevrlá betonová palice to všechno prospala,“ oznámila Rambeta. „Chrápala jako nemluvně na záhoně s okrou. Mor s Christiansonem leželi svázaní na kompostě, kde je hlídal Barfer. Můžete to poznat podle toho aroma, co se kolem nich šíří. Hej, co je to?“

„Přepravní šachta,“ odpověděl Bill. „Takový vesmírný chodník. Myslím, že bychom se měli urychleně spojit s místní komunikační stanicí.“

„Kdo půjde první?“ ptala se Tootsie. „Dobrovolně se hlásím jako poslední.“

„Tahle otázka má své logické řešení,“ ozval se Kaine. „Pokud tam budou nějaké osoby vojenských hodností, bylo by dobré před nimi zpočátku utajit ten fakt, že se tu odehrála vzpoura. Souhlasíte?“ Všichni horlivě přikyvovali, vyjma dvou vězňů, kterým by se přikyvování díky provazům kolem krku zřejmě stalo osudným. „Protože je většina z vás právě uvězněna – a to je v galaktických záznamech snadno dohledatelné – vězňové jít nemůžou. Jako důstojnickému androidovi mi asi moc nevěříte – protože jste blázni – takže zbývá VP. Je jedním z nás a vojenským autoritám nebude nápadný.“

Všechny oči se na Billa upřely s takovou intenzitou, že vyděšeně ustoupil o krok dozadu. A Ranař to řekl za všechny.

„Tak di ven, chlape, a koukni, co se tam děje."

Přepravní šachtu tvořil pevný, ale nestabilní tunel, takže když jí Bill procházel, neustále zakopával a padal. Ostatní ho v uctivé vzdálenosti následovali, protože nechtěli Billa ponechat samotného. V lodi zůstali jenom Uhuru a Curly, jednak aby hlídali vězně a jednak aby koráb prohlédli a zjistili, co se v něm musí opravit. Byli vylosováni Uhurovým oblíbeným systémem „kdo si vytáhne delší stéblo" nebo spíše „kdo si vytáhne delší plastikovou trubičku."

„Jsem klaustrofob," prohlásil jeden z klonů, který kráčel mezi Tootsií a Larrym nebo Moem. Bill o nich už zase ztratil přehled – a ani mu to nijak nevadilo. Vítr kolem přepravní trubice zatím kvílel jako dementní šakal. Bill měl z téhle planety opravdu špatný pocit a nebylo to poprvé, co si během své vojenské kariéry přál, aby byl zpátky na Figerinadonu II a oral tam pole. Ale ty časy mladické nevinnosti byly navždy pryč. Osud mu ve své vrtošivosti připravil jiný úděl, a tak teď musel hrát s kartami, které dostal. Alespoň tak si to racionálně zdůvodňoval.

Teď by mu jeho břímě ulehčilo třeba to, kdyby měl normální lidskou nohu.

„Je tu tma," omlouvala se Tootsie. „Nevidím na cestu."

„Ještě jednou do mě vraž a pošlu tě do limbu," varovala ji Rambeta.

„Vždyť vám Kaine říkal, abyste si vzali světla," ozval se Larry nebo Moe.

„To byla tvoje práce," odpověděl mu jiný klon. „Já jsem měl třeba vzít oběd."

„Dobře. Znamená to teda, že máme dvakrát oběd, ale ani jednu svítilnu. Budiž, ale moje chyba to není, ty palice pitomá."

„Dej si pozor, komu říkáš palice pitomá, ty palice pitomá. Jsem nejmíň dvakrát tak –"

„Dost, dost!" zarazil je Bill. „Nechte toho. Něco je támhle, přímo před námi."

„Věděla jsem to," zaúpěla Tootsie. „Monstra. Plíživý děs neznámého původu."

„Máš jenom hrůzné myšlenky, Tootsie," konejšila ji Rambeta. „Bille, co je to? Můžem to zabít?"

„Těžko," odsekl Bill. „Vypadá to jako dveře. A pěkně pevné, řekl bych."

„Možná bys je měl otevřít," navrhl Kaine.

Bill nahmatal záklopku a opřel se do ocelové konstrukce. Otevřely se pomalu a neochotně, s tichým zaskřípěním. Bill strčil opatrně hlavu dovnitř a rozhlédl se kolem.

„Co vidíš?" zajímala se Tootsie.

„Nic. Je tu tma jako v pytli."

„A co kdybych tu rozdělal oheň?" zeptal se Ranař. „Mám takové věci opravdu rád."

„Na to teď není nejvhodnější chvíle," prohlásil Bill a vstoupil dovnitř. „Musí být nějaký lepší způsob."

„Pitomče," ohradil se Ranař. „Nikdy nemůžu mít ani trochu legrace."

„Já navrhuju, abychom rozsvítili," ozval se skromně Kaine. „Světlo bude naší výhodou."

„A můžeš taky navrhnout, kde bychom našli světla?" zeptal se Bill sarkasticky, protože už ho Kainovy logické vývody unavovaly. „Nevidím na krok."

„Vypínače bývají většinou u dveří," odpověděl Kaine klidně. „Je to pro ně ostatně logické umístění. Když je zapnete, světla se už rozsvítí sama."

Bill našel vypínače během okamžiku, a když rozsvítil, zjistil, že jsou ve vstupní místnosti hlavní kosmické stanice. Na věšácích viselo asi tucet skafandrů a podél zdí byla rozestavěna tradiční kosmonautická výbava. Z místnosti ven vedlo v různých směrech několikero dveří.

„Je někdo doma?" zavolala Tootsie. Její hlas se ztratil mezi stěnami a odezněl.

„To je divné," poznamenal Larry nebo Moe. „Dezertovali. Proč tu ale nechali skafandry?"

„Tohle místo se mi ani trošičku nelíbí," řekl Moe nebo Larry. „Vraťme se radši zpátky do lodi."

Z přepravní trubice mezitím vylezl pes s naježenou srstí a úpěnlivě zavyl.

„Tudy!" zakřičel náhle Kaine. „Těmahle dveřma. Našel jsem posádku."

„Díky bohu," oddechl si Bill a rozběhl se tím směrem. „A co říkají?"

„Vlastně nic," odpověděl Kaine. „Všichni jsou totiž mrtví."

KAPITOLA 7

„ROZLUŠTIL JSEM TEN SVĚTELNÝ SIGNÁL," ozval se z lodi vysílačkou Curly. „S naprostou jistotou to znamená NEPŘIBLIŽUJTE SE!"

„Díky moc," ucedil mezi zuby Bill a následoval Kaina do něčeho, co zřejmě dřív sloužilo jako velitelská místnost. „Navrhuju, abyste co nejdřív přišli sem dolů – a vzali s sebou vězně. Třeba nám pomůžou pochopit, co se tady vlastně stalo." Než dal Curlymu možnost odpovědět, vypnul v duchu vojenské tradice vysílačku.

Všude kolem ležela mohutná vrstva prachu. I na třech mužích, kteří seděli mumifikováni a se smířeným pohledem v očích ve svých křeslech.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se Bill.

„Vypadá to, že nevykazují dlouhodobě žádné biologické funkce," zamyslel se Kaine. „Takže tu máme tři nehybné muže, pokud tu ovšem, samozřejmě, nemáme něco jiného."

„Jako třeba co?"

„Jako třeba něco neuvěřitelného, co se vymyká běžným hranicím lidského chápání," odpověděl Kaine. „Možná jsme na místě, kam ještě nikdy žádný člověk nevkročil."

„Mrtvoly!" vykřikla Tootsie. „Všude kolem jsou mrtvoly. Omdlévám…" A skutečně omdlela, ostatní ji ovšem i tak ignorovali.

„Tihle chlapíci jsou ňáký vyschlý," konstatoval Ranař.

„Koukněte –" a dotkl se jednoho mumifikovaného těla svou sekerou. To se vmžiku rozpadlo na prach a suché kosti.

„Měli bysme co nejrychleji zmizet," řekla Rambeta. „Kletba mumií – to je to poslední, co potřebujeme."

„Technicky vzato," ozval se Kaine, „kletba tohohle typu nemůže působit na ty, kteří jí nevěří. Já osobně věřící rozhodně nejsem."

„Já nevím, čemu věřit," pípla Tootsie, která se z mdlob hned zase probrala, když si jí nikdo nevšímal. „Tohle je skutečný horor."

Vtom do místnosti vkráčeli vězňové, ještě stále připoutaní k sobě. Mor se okamžitě nevěřícně zahleděl na hromádku kostí a prachu oblečenou v důstojnické uniformě.

„Jak se mohla stát taková neuvěřitelná věc? Ten muž byl důstojník. A nebezpečí jsou vystavováni pouze odvedenci, nikdy ne důstojníci. To je základní pravidlo."

„Takže je tu někdo – nebo něco – co nehraje podle pravidel," vysvětlil Kaine. „Pokud bych měl hádat, řekl bych, že mu jeho životní sílu něco vysálo – spolu s jeho tělními tekutinami."

„Detailů mě ušetři," pípla Tootsie a vypadala, že se jí chce zvracet.

„Takže co to má znamenat?" svraštil čelo Ranař a ve tváři se mu objevil pro něj neobvyklý výraz přemýšlení. „Vysálo je něco jako vobrovští moskyti?"

„Tohle je práce mimozemšťana," prohlásil Bill s chladnou jistotou a potřásl uvážlivě hlavou. „Nebo, ještě spíš, práce mimozemšťanů. Vypadá to, že jich bylo víc než jeden nebo dva. A budou asi dost velcí."

„Čím větší můžou být, tím víc do nich de bít," zasyčel Ranař a rozmáchl se Sekačem, čímž náhodně zničil další mumii. „Ukažte mi je všechny!"

„Navrhuju odsud vypadnout," oznámil Bill. „Mám svůj život rád."

„Jsem pro," řekla Tootsie.

„Já taky," na to Larry nebo Moe.

„I já," řekl ten druhý klon.

„Uhuru," promluvil Bill do vysílačky. „Uhuru, ozvi se."

Žádná odpověď, jen ticho. Smrtelné ticho jako v hrobě.

„Dostali Uhura!" vykřikl Ranař. „Starej dobrej Uhuru je sežranej mimozemšťany!"

„Věděla jsem to," vykřikla Tootsie. „Todle místo je smrtonosná past. Všichni tu umřem."

„To je zase jen další hrůzná myšlenka, Tootsie," tišila ji Rambeta. „Nemůžeme si být jisti, že –"

„Tady Uhuru, Bille," zapraskalo to v rádiu. „Byl jsem v ledničce pro trochu té vepřové šunky. Co jsi chtěl?"

„Za jak dlouho můžeme odstartovat?" zeptal se Bill. „Máme tady takový malý problém."

„Ne, máte pořádnej problém," odpověděl Uhuru. „Je tady spousta ztracenejch věcí. A co není ztracený, je úplně polámaný. Přišli jsme o oba pancíře a všechny trubky v lodi popraskaly. A to už vůbec nemluvím o záchodě nebo o dvířkách vod mikrovlný trouby."

„Jak dlouho?" polkl Bill. „Jak dlouho bude trvat oprava?"

„Řek bych, že tu mikrovlnku spravím během dvou, maximálně tří hodin."

„Zapomeň na mikrovlnku, idiote. Za jak dlouho budeme schopni odletět?"

„Tak za týden, pokud se nám podaří nějaký součástky najít na tý vaší stanici," odpověděl Uhuru. „Jestli ne, tak nikdy."

„Myslíš, že máme týden?" zeptal se Bill Kaina.

„Bez šance," odpověděl.

„Mám hlad," oznámil Ranař. „Takovýdle starosti mě dycky svinsky vyhladověj."

„Máme tu extra oběd," řekl Larry nebo možná Moe. „Dem na to!"

„Opravdové jídlo!" vykřikl Mor. „Maso!"

„Dej mi jeden sendvič," poťouchle pípl Christianson. Rambeta po něm blýskla jedním okem.

„Prosím," zaúpěl Christianson. „Zapomněl jsem říkat ‚prosím'. Mohu, prosím, dostat jeden z těch úžasných sendvičů?"

„Až se vrátíme na loď, můžeš si dát okry, kolik budeš chtít. Teď se dívej, jak jíme."

A tak se díval. A úpěnlivě sténal, když si někdo spokojeně říhnul nebo mu od úst odpadl zbytek masa. Mor se otočil ke vzbouřencům zády a vyl Christiansonovi druhý hlas.

Jak tak jedli, koukl se Bill přes rameno na zbývající mumii. V předsíni bylo přece dvanáct skafandrů. Tak co se stalo s těmi devíti zbývajícími lidmi?

„Dej taky psovi, Bille," připomněla Rambeta. „Vypadá, že by si kousek masa dal líbit."

„Už jsem to zkoušel, ale on maso nejí. Dobrovolně drží dietu. Od té doby, co sežral ty koblížky, nedá do tlamy nic jiného než okru."

„Já to slyším!" vykřikl Mor.

„Neslyšíš nic," zafuněl Ranař.

„Já jsem třeba neslyšel vůbec nic," ozval se dobrovolně Christianson. „A už vůbec nic o koblížkách. Můžu dostat ten sendvič? Prosím."

„Můžeš dostat Larryho kůrku," řekl Moe. „Pan Velký takové věci nejí."

„Trošku jsem přemýšlel," ozval se Kaine.

„To tě šlechtí," kývl Bill. „A o čem?"

„No, na tomhle místě je něco divného."

„Jsem rád, že sis toho všimnul," odpověděl Bill. „Myslím, že pokoj se dvěma rozpadlýma mumiema a jednou takovou, co ještě drží pohromadě, by jako divné místo označil skoro každý."

„Nejenom to," pokračoval Kaine. „Ale proč všichni jíme?"

„Protože máme hlad," vpadla do toho Rambeta.

„I já mám hlad," přitakal Kaine. „A to je právě divné. Jsem android a nejsem naprogramovaný k tomu, abych měl hlad. Teda, pokud nepotřebuju vyměnit baterky nebo dolít olej."

„Možná potřebuješ do těla pár voltů," řekl Ranař.

„V téhle chvíli to není nutné," odpověděl Kaine. „Spíš si myslím, že je tady něco, co ovlivňuje naše chování. Jak jinak se dá vysvětlit to, že tu sedíme mezi mumiema a jíme, když jsou naše životy ve smrtelném nebezpečí? To je přece nelogické."

„A co teda navrhuješ?" zeptal se Bill.

„Nejdřív bych si dal ještě jeden sendvič," oznámil Kaine a hrábl po velikém chlebíčku na podnose před ním.

„Možná, že tu něco je," prohlásila Rambeta a zakousla se do obrovské vepřové kýty. „Mám totiž nejenom velký hlad, ale taky úžasnou chuť toulat se tu sama po chodbách a dělat tváří v tvář smrtelnému nebezpečí neuvěřitelné věci."

„I já," přitakal Ranař a nabral si ještě víc jídla. „Ale já mám takovou chuť furt."

„To já teda nikdy," ozvala se Tootsie. „Ale teď jsem ji dostala, to je pravda. Chodit tu sama po těch místnostech v očekávání, že se v každém temném koutě skrývají nějaké příšery, to je fakt pecka. Zvlášť pro takovýho oficiálně uznanýho zbabělce, jako jsem já. Nechápu, co mohlo tak najednou změnit naše úsudky."

„Možná je něco v tom prachu," zamyslel se Kaine, zabořil do prachu na stole prst a olízl ho. „Třeba to vůbec není prach, ale paralytická plíseň."

„Plíseň?" divil se Larry nebo Moe, kteří se otočili kolem stolu tolikrát, že se v nich Bill už zase nevyznal. „Co tím myslíš, plíseň?"

„Věděla jsem to," zapištěla Tootsie. „Byli jsme napadeni obrovskými houbami a teď jsme všichni odsouzeni k smrti."

„To už je tvoje třetí hrůzná představa v posledních dvaceti minutách," řekla Rambeta mezi dvěma sousty. „K naší situaci zaujímáš opravdu ryze negativní postoj."

„Musím prozkoumat tuhle plíseň ve své laboratoři," prohlásil Kaine. „Ale nejdřív si dám ještě jeden sendvič a pak se tady sám trošku projdu po těch chodbách a tmavých koutech."

„Curly, proč se tady s Larrym nepodíváte po nějakém počítači, co by se dal aktivovat?" navrhl Bill. „Možná tam bude elektronický deník, ze kterého bychom mohli poznat, co se tady vlastně stalo."

„Dobrý nápad," souhlasila Rambeta. „Navrhuji, abychom se rozdělili a pak každý sám prohledal nějaký temný kout téhle stanice, dokud něco nenajdem."

„Počkejte!" vykřikla Tootsie.

„Počkat na co?" ptal se Kaine. „Neříkej mi, že máš strach se sama projít po těchhle chodbách a hledat nějaké věci v temných rozích téhle nebezpečné stanice."

„Ne, v tom to není," protestovala Tootsie.

„Tak v čem?" na to Rambeta.

„Mám ještě hlad. Mohli byste mi dát ještě jeden sendvič?"

Do sytosti nacpaný Bill vstal od stolu. Barfer se toulal po okolí a pravděpodobně hledal okru, takže se Bill protáhl, náhodně zvolil jedny dveře a vydal se k nim. Vstoupil do dlouhé chodby. Poučen Kainovou lekcí nahmatal vypínač a rozsvítil. Moc to nepomohlo. Byla pořád tma a zima.

Takže, zamýšlel se Bill. Kdybych byl palubní deník, kde bych asi byl? Zřejmě v nějakém tmavém, nebezpečném koutě.

Billovi jeho nová noha začala dělat čím dál tím větší problémy. Ačkoliv se její velikost ustálila, byla stále těžší a těžší, takže ji Bill musel za sebou neustále táhnout. Její kůže byla vrásčitá, tvrdá a šedá. Zjevně patřila slonovi, nikoli císařskému vojákovi v akci. A navíc pro ni žádná standardní bota v celém vesmíru nebyla dost velká. Přinejmenším co se týkalo chodidla.

Chodbou vedla dlouhá slizká stopa, což bylo znamení, že tudy běžel Barfer, slintající jako obvykle. Bill tedy strčil do náhodně zvolených dveří po pravé straně a nakoukl dovnitř. Za stolem tam seděla další mumie, vysátá a vyschlá. Což snižovalo počet chybějících členů stanice na osm.

Bill vešel obezřetně do místnosti a pozorně se rozhlížel po nějakých stopách. Byla to typická kajuta odvedence. Karetní stolek, záchodek s rozbitými dveřmi, pouzdro s prezervativy, postel s tvrdými matracemi a mumie. Na stole ležela veliká černá kniha s nápisem PALUBNÍ DENÍK. Na záchodě se ozývalo skučení a těžké oddechování. Bylo to dost depresivní místo.

Těžké oddechování?

„Barfere, k noze," zakřičel Bill a vydal se k záchodku. „Hodný pejsek."

Žádná odpověď. Jenom další oddychování.

„Nech těch hloupých her a nestraš mě," řekl Bill a sáhl po záchodových dveřích. „Mám pro tebe nějakou okru."

Ve chvíli, kdy Bill otevřel dveře od záchodu, přiběhl vyjící Barfer od hlavní chodby. Kolem Billa mezitím proběhlo něco malého a rychlého, co vyskočilo ze záchoda. Bill vyskočil stranou s vypísknutím a posléze s ohromným nadáváním. A když zas dopadl na zem, propadla se jeho sloní noha skrz podlahu.

„Vylekal jsi mě k smrti," křikl Bill na Barfera, který stál se svěšenýma ušima u dveří.

Za moment už Bill vytáhl nohu z díry, poklekl k ní a zahleděl se skrz ni dolů. Domníval se, že se proboural do suterénu. Nebylo tomu tak.

„Hej!" zakřičel. „Sem! Všichni sem!"

„Našel jsi nějaké záznamy?" ptal se Kaine, když všichni doběhli do místnosti za Billem.

„Nejen to!" vykřikl Bill. „Něco je dole pod stanicí. A je to obrovské! Asi jeskyně – nebo nějaké podobně prázdné a prostorné místo."

„Prázdné?“ zeptala se Rambeta, která do kajuty vrazila s dlouhým nožem v každé ruce.

„No, myslím, že není prázdné úplně,“ připustil Bill zírající dolů do díry. „Zdá se, že se tam pohybuje něco neuvěřitelně odporného a úžasně odpudivého.“

KAPITOLA 8

„ČLOVĚČE, VYPADÁ TO, ŽE JE TAM DOLE něco skutečně strašného,“ řekla Rambeta, když se všichni shromáždili kolem Billovy díry. „Nemůžu se ubránit tomu, abych tam slezla a podívala se, co se tam děje. Má někdo provaz?“

„Našla jsem tu jeden,“ řekla Tootsie. „A taky nějaké atomové svítilny. Neměli bychom ale být tak ukvapení. Možná bychom to měli nejdřív probrat a udělat plán akce.“

„Chytrý,“ souhlasil Ranař. „Tam dole může bejt pěknejch pár mimozemskejch pitomců. Du tam, bo sem nejlepší. Já a Sekáč se vo všecko postaráme.“

„Jako vědec výpravy jsem k průzkumu takovýchto nebezpečných míst povolán právě já,“ ozval se Kaine. „Nikdo z vás totiž nemá patřičnou kvalifikaci.“

„Sekáč je ta jediná kvalifikace, kterou potřebuju,“ oponoval Ranař.

„Ty jsi botanik, Kaine,“ řekl Larry nebo Moe. „A nemyslím, že bychom tam dole našli pole zabijáckých rajčat.“

„Možná bychom si zase mohli tahat slámu,“ navrhl Bill.

„To je hloupé,“ namítla Tootsie. „Proč se tam nespustíme všichni?“

„Tak jo,“ souhlasila Rambeta, odstranila z cesty mumii a zajistila provaz o podlahu. „Jdu na to!“

„Teď jsem si vzpomněl – něco vyskočilo ze záchoda,“ poznamenal Bill a vzal si od Tootsie svítilnu. „Musel jsem uskočit. A ani Barferovi se to nelíbilo.“

„Asi nějaký vesmírný hlodavec,“ řekl Kaine. „Zmutovaná myš, která se sem dostala s korábem, nebo nějaká krysa s tesákama.“

„Ne,“ odporoval Bill. „Skákalo to. Myši takhle neskáčou. Ani krysy, pokud vím. Ať už to bylo cokoli, hrozně rychle to utíkalo. Tak rychle, že se to nedalo zahlídnout. A skákalo to.“

„Hej! Tady dole je to skvělé,“ zavolala Rambeta. „Skutečně hrozivé a mimozemské.“

„A co my?“ vypískl kapitán Mor. „Nemůžete nás tu s Christiansonem nechat svázané jako psy.“

„To zní dobře,“ zamumlala Tootsie. „Dva svázaní psi.“ Pak ale náhle změnila svůj názor. „Rozvážeme vás, ale jenom pokud půjdete dolů s námi.“

„Domluveno!“ vykřikli oba důstojníci jako jeden muž, a když jim uvolňovali pouta, blaženě chrochtali.

„Nebudu dýl čekat,“ zahřměl Ranař. „Teď du já. Teď musim já. Bojovat, zabíjet, to je vono!“

„Je tam někdo?“ ozval se ve vysílačce Uhuru. „Bounty volá toho, kdo má vysílačku.“

„Tady Bill. Jak se vede?“

„Velmi dobře. Opravil jsem mikrovlnku a právě jsem si udělal plný kornout popcornu.“

„Ach – to je opravdu skvělé. A nechtěl bys nám třeba říct, jak to vypadá s opravou lodi?“

„Jsem rád, že se ptáš. Velmi zle,“ odpověděl Uhuru. „Máme tady spoustu problémů. Prosakuje potrubí od kanalizace. Všechnu lepicí pásku jsem použil na opravu záchodu, ale pořád to tady zapáchá k nevydržení. Pokud tam najdeš obinadlo nebo něco podobného, přines to, prosím tě, sem.“

„Udělám to,“ souhlasil Bill. „Ale může to chvilku trvat. Máme tady teď spoustu práce.“

„Co se děje?“

„No, byl jsem napaden.“

„Napaden?“ zafuněl Uhuru. „Na opuštěné, neobydlené planetě? Co to bylo? Invaze krabích monster? Houboví lidé? Nebo padesátinohé ženy?“

„Nech těch vtípků – tohle je vážná věc. Jsme obklopeni vyschlými mumiemi a pod základnou je jeskyně, pravděpodobně plná mimozemšťanů, kteří zdejší posádku zabili. Lezeme dolů to zkontrolovat. Kaine tvrdí, že mě napadla myš, ale já vím svoje.“

„To je šílené,“ řekl Uhuru.

„Nejsem si jistý, že to nebyla myš.“

„Tak jsem to nemyslel,“ vysvětloval Uhuru. „Říkáš, že tam máte kolem sebe mumie. Šílené útočící myši. A teď lezete absolutně bez důvodu do nějaké díry. Pravděpodobně neozbrojeni. To zní šíleně. Já bych tam dolů nevlez, pokud bych neměl alespoň tucet nejdokonalejších zbraní.“

„Nejsme tak úplně neozbrojeni,“ namítl Bill. „Ranař má Sekáče a Rambeta říkala, že má s sebou dva dlouhé nože.“

„S tím toho svedete,“ na to Uhuru. „Každopádně zavírám loď. Pokud máte nemocný mozky, nechci to od vás chytit. Mám s tím svým dost starostí i tak.“

„Ale já se cítím dobře,“ oponoval Bill a připravoval se ke svému sestupu do jeskyně.

„To je přesně to, o čem mluvím,“ řekl Uhuru. „Jdete na příšery, co z lidí dělaj mumie, jenom s noži a cítíte se fajn? Tak to jsem opravdu klidný.“

„Zůstaň tady a hlídej, Barfere,“ přikázal Bill psovi a začal se klidně spouštět dolů. Protestující hlasy ve vysílačce slábly, a když se Bill spustil pod úroveň podlahy, ztratil se Uhurův hlas křičící něco o vesmírném šílenství úplně.

Jeskyně byla nesmírně působivá prostora mamutích rozměrů. Na výšku měla asi sto stop. Zdi se kroutily kolem v obrovských kruzích a ústily do jakési vesmírné střechy. Vypadalo to jako hrudní koš nějakého obrovského zvířete a zdálo se, že jeskyně nemá konec ani začátek. Prostě se táhla ve všech směrech k nedohlednu.

Bill to ovšem neviděl. Byl totiž tak vyděšený, že měl celou dobu zavřené oči a otevřel je až tehdy, když mu Rambeta pomáhala z provazu.

„Je to opravdu příšerné místo,“ řekla šťastně. „Nikdy jsem nebyla v beznadějnější situaci. Doufám, že budu skutečně

vystrašená, ale zároveň cítím, že mi tyto pocity umožňují lépe poznat samu sebe. Uvidíme se později.“

„Dobrý nápad,“ poznamenal Kaine a zmizel někde na druhé straně.

„Hej, tamto nahoře vypadá jako stalagnáty,“ vykřikl Larry nebo Moe.

„Ale jsou to stalagmity,“ odpověděl druhý klon. „Jmenujou se tak proto, že drží pevně jako nýty.“

„Ne, jmenujou se stalagnáty, jako že ti spadnou na hnáty, ty palice pitomá.“

„Komu říkáš palice pitomá, ty –“

„Hej, vy tam dole,“ zakřičel Ranař. „Podívejte, co sem našel.“

Každý, kdo se ještě nevydal svou vlastní cestičkou, se shromáždil kolem obrovské skály, u které stál Ranař. Civěl dolů do malého bazénku naplněného něčím, co vypadalo jako želé ze zelených citrónů. Přímo uprostřed se povalovaly jakési neznámé věci.

„Jejda!“ podivila se Tootsie. „To jsou ti nejodpornější plazi, jaké jsem kdy viděla.“

„Vypadá to jako rozkládající se salám, co stojí na špičce,“ řekl jeden z klonů. „A celé je to takové svraštělé.“

„Kdo by asi tak pěstoval rozkládající se salámy?“ namítl druhý klon. „Tímhle způsobem salámy nevypěstuješ.“

„Lusky,“ pronesl Bill. „Je to nějaký druh lusků. Kéž by tu tak s námi byl Kaine. Řekl bych, že je to zelenina.“

„Myslíš, že sou dobrý k jídlu?“ zeptal se Ranař s nadějí v hlase.

„Taky by to mohly být vajíčka,“ napadlo Tootsii. „Vypadá to jako vosí vejce, akorát je to o něco větší a zakuklenější.“

„Vejce jsou k jídlu dobrá,“ prohlásil Ranař. „Ale tydle věci moc dobře nevypadaj.“

„Z takovýchhle vajec se musej rodit moc ošklivá kuřata,“ posteskla si Tootsie.

„Musí jich tu ale být tisíce!“ vykřikl kapitán Mor.

„Milióny,“ rozhlížel se kolem Christianson. „Podívejte se támhle, a támhle – a všude!“

Byla to pravda. Zdálo se, že celé dno jeskyně je hustě poseto želatinovými nádržkami s vajíčky neznámého původu.

„To musí být kuřat!“ zvolala Tootsie.

„Neřekl bych, že tu máme co dočinění s kuřaty,“ rozumoval Bill a naklonil se nad bazének, aby vajíčka viděl zblízka. „Přinejmenším ne s normálními kuřaty.“

„Hej, uvnitř tohohle se něco hýbá,“ zavolal Christianson, který měl nos vražený těsně u jednoho z vajíček. „Je to skutečně nechutné.“

„Tendlecten se hejbá taky,“ zavolal Ranař. „A tendle!“

„Pokud dáte tu želatinu stranou, uvidíte na to líp,“ poradil Larry nebo Moe, který klečel nad nádržkou a všechno to bedlivě pozoroval. „A nejlíp na to uvidíte, když to vezmete do ruky.“

„Jej!“ vykřikla Tootsie. „To je hrozné!“

„Dostala ses k tomu příliš blízko?“ zajímal se Bill. „Vyskočilo na tebe něco?“

„Ne, ale něco mě oslizlo,“ odpověděla Tootsie. „Je to příšerné.“

„Myslím, že bychom měli být opatrní,“ varoval Bill, který postával kousek opodál. „Je v tom něco mimozemského.“

„O těchhle vajíčkách nic nevíme,“ přitakal Christianson a výstražně zvedl prst. „Můžou být nebezpečná.“

„Možná máte pravdu,“ připustil Ranař a přistrčil si jedno až pod nos. „Ale mě zajímaj.“

„Normálně s kriminálníky nesouhlasím,“ ozval se Mor. „Ale i já v tom přes veškerou hrůzu, která z toho jde, vidím něco mimořádně přitažlivého. Kdybych se mohl tím bazénkem brouzdat, jistě bych je poznal blíž.“

„To nezní jako nejlepší nápad,“ mínil Bill. „Určitě by to bylo nebezpečné.“

„Jej!“ vykřikl Christianson.

„Jaj!“ vykřikl Ranař.

„Co se stalo?“ zeptal se Bill.

„Něco hrozně – zlého – vyskočilo ven, když se do toho dívali,“ vypískla Tootsie. „Ta stvoření vyskočila ven a přisála se jim na hlavy. Pojďte se podívat!“

Bill se k ní rychle hnal, dával jenom pozor, aby do jednoho z těch bazénků nespadl.

„Zabij je!“ křičel přitom.

„Nemůžu,“ odpověděla. „Prostě nemůžu.“

„Jsou to mimozemšťané v ochranné skořápce?“ ptal se Bill. „Jsou nezničitelní?“

„Ne. Ale na to, abych je zabila, jsou příliš roztomilí.“

Vtom je Bill spatřil a zjistil, že má Tootsie pravdu. Stvoření, která ze skořápky vyskočila na Ranaře a Christiansona, vypadala jako něco mezi plyšovým medvídkem a dětskou kačenkou.

„Jsou všichni v pořádku?“ zajímal se kapitán Mor. „Pan Christianson pochází z velmi bohaté a mocné rodiny. Měl bych velké problémy z toho, kdyby byl zraněn na cestě pod mým velením.“

„Oba dýchají,“ odsekl Bill. „A jen tak mimochodem – už tu nevelíte.“

„Ach, zapomněl jsem,“ zamumlal Mor. „Víš, je těžké zbavit se své vrozené odpovědnosti za životy jiných.“

„Co se stalo?“ zajímal se Kaine, který se náhle objevil i s Rambetou mezi ostatními. „Procházím se tady chodbičkami, přemýšlím nad vlastními věcmi a vtom slyším srdceryvné výkřiky. Stalo se něco hrozného?“

„Dalo by se to tak říct,“ přitakal Bill. „Z podivných vajíček vylezla mimozemská stvoření a zaútočila na Ranaře s Christiansonem.“

„Bylo to více než vylezení,“ opravila ho Tootsie. „Byl to tak úchvatný výskok, že se to nedá popsat slovy.“

„A skákalo to dál?“ zeptal se Bill. „Nestačil jsem si všimnout.“

„Ne,“ oznámil mu Larry nebo Moe. „Prostě to jen vyskočilo ven.“

„Nedá se tomu říkat skok,“ namítl druhý klon. „Byl to spíš výhup.“

„Jé, ti jsou roztomilí,“ rozplývala se Rambeta. „Rozkošní a roztomilí. Přála bych si jednoho takového mít.“

„Myslím, že bys litovala," poznamenal Kaine. „Navzdory tomu, jak vypadají, pro nás zřejmě představují smrtelné nebezpečí."

„Smrtelné?" zeptal se Larry nebo Moe. „Tak se podívej na ty malinké nožičky. A na ta očička, krásná jako malé černé knoflíčky. Nevěřím, že jim v těch roztomiloučkých tělíčkách tepe zabijácká krev."

„Jsou to mimozemské nestvůry," připomněl Kaine. „Mláďata. Jako android chápu to, čemu vy lidé říkáte ‚roztomilý', jenom abstraktně. Ale taky vím, že všechny nestvůry, ať už malé nebo velké, mají ‚roztomilá' mláďata. Je to obyčejný ochranný mechanismus na udržení života v přírodě. Jen díky jejich roztomilosti je jejich rodiče nesní nebo nenechají někde na ledové kře."

„No, mohli by být nebezpeční," prohlásil Bill pochybovačně. „Ať už jsou roztomilí jak chtějí, Ranaře s Christiansonem vylekali pěkně. Ti dva pitomci tu pořád stojí, oddechují a hledí do nebes."

„Bude lepší, když je přeneseme zpátky do lodi," navrhl Kaine. „Stejně si tam potřebuju udělat pár testů. Mám totiž takový dojem, že už vím, co se tady stalo."

Posádka zatajila dech a jejich oči se v napjatém očekávání upřely na androida.

„Ti mimozemšťané tu ze všech udělali zombie!"

KAPITOLA 9

BILL NIKDY V ZOMBIE NEVĚŘIL, ALE NAJEDNOU byly všude kolem. Donedávna ostatně nevěřil ani v mumie a tak musel uznat, že život je plný překvapení. Teď tu stál celý zpocený a cítil se za svůj dosavadní život uplynulý v nevědomosti trochu provinile. Ranař byl těžký a – jelikož byl už zřejmě také částečně zombie – vůbec nespolupracoval. Bill ho vzal za nohy, kapitán Mor s Kainem každý za jednu ruku a dotáhli ho pod díru, kterou sem vlezli.

„Je smyčka připravena?" zavolal nahoru Bill.

„Házu ji dolů," odpověděla seshora Rambeta. „Pořádně ji zajisti a vyvaž. Christianson nám málem vypadl. Chyběla troška, a mohl se roztřískat na tisíc kousků. No, ne že by to byla nějaká škoda," dodala upřímně.

Zajistili Ranaře do smyčky a pozorovali, jak ho ostatní táhnou nahoru. Bill už se nemohl dočkat, až tohle místo všichni opustí.

„Vypadá to tu na mateřskou školku," přemýšlel Kaine. „Zajímalo by mě, kolik tady číhá dospělých."

„Takhle nemluv!" okřikl ho Bill, kterému strachem málem vyskočilo srdce z krku. „O tomhle snad ani nežertuj."

„Mohla by to být strašlivá zkušenost," pokračoval Kaine. „Možná i osudová."

„Neotvírej tu svou tlamu jindy než při jídle," okřikl ho autoritativně kapitán Mor. „Osudové zkušenosti s nevyzpytatelnými mimozemšťany jsou vyhrazeny pro odvedence, nikdy ne pro důstojníky."

Bill uviděl, že Ranař zmizel nahoře v díře. Pak jim Rambeta hodila zpátky provaz.

„Víš o tom, že Uhuru zapečetil loď, že?" otočil se Bill na Kaina a přitom si pevně omotával provaz kolem pasu. „Bojí se, že něco chytne."

„To je z jeho strany logické chování," přitakal Kaine. „Kdybych byl na jeho místě, udělal bych přesně to samé."

„Ale protože na jeho místě nejsi," přikývl Bill, „tak mi řekni, co budem dělat dál."

„Vlezeme do lodi," odpověděl Kaine. „To je logické zase z naší strany."

Když Barfer znovu uviděl Billa, byl neskutečně šťastný. Hned jak se Bill objevil nahoře v díře, skočil mu na hruď tak, že mu úplně znemožnil dýchat, a zasypal ho množstvím psích polibků i slin.

„Měli bychom dostat co nejrychleji nahoru Kaina," uvažovala Rambeta, když odkopla odporného psa, aby se dostala k Billovi; potom ho odpoutala a volné lano zase hodila dolů. „Je to důležité."

„Co se zase děje?" zajímal se překvapeně Bill.

„Četli jsme palubní deník," vysvětlila Tootsie. „Jsou v něm špatné, moc špatné zprávy."

„Slyším," oznamoval Kaine a škrábal se z díry ven. „Co je v posledním zápisu?"

„Opravdu musíme vytahovat kapitána Mora?" zeptal se Larry nebo Curly. „Navrhuju ho tam dole nechat navždycky."

„Všechno slyším," zakřičel Mor z jeskyně. „A myslím, že –"

„Myslím, že bychom ho vytáhnout měli," mínil Bill. „Přinejmenším proto, abychom ho měli pod dohledem."

„Poslední zápis je měsíc starý," oznámila Rambeta. „A zní asi takhle: To je příšerné."

„A ten zápis před ním?" ptal se trpělivě Bill.

„To je katastrofální!" četla Rambeta z deníku. „A v tom před ním stojí: Takhle to přeci nejde dál! Konec! Konec!"

„Vypadá to, že jsme na stopě," řekl Kaine. „Čti dál. Myslím, že už jsme blízko."

„V tom předchozím zápisu stojí: Je to otřesné. Hrůzostrašné! A v tom ještě před ním: Další nudný den. Nic se tady neděje. Odpoledne se mi akorát zdálo, že tu přes podlahu běžela skákající myš."

„Skákající?" vykřikl náhle Bill zděšeně. „Opravdu tam napsal skákající?"

„Čti si to sám, když se ti nelíbí, jak to dělám já," odfrkla uraženě Rambeta a hodila deník před Billa. Bill četl pomalu, nezřetelně a navíc si musel ukazovat prstem. Rambeta ale měla pravdu. Dokud nebyla v deníku zmínka o skákající myši, byly zápisky klidné a obyčejné.

„A co budeme dělat s těmahle dvěma?" zajímala se Tootsie a ukázala na Ranaře s Christiansonem, kteří byli opřeni o záchodové dveře. „Dělají mi starost."

„Musíme je dostat dovnitř do lodi," řekl Kaine. „To je jediný způsob, jak je zachránit."

„A jak to uděláme?" zajímala se Rambeta. „Uhuru zapečetil dveře."

„Donutíme ho, aby je otevřel," vysvětlil Bill.

„A jak?" zachrochtal Kaine.

„Jednoduše," oznámil Bill. „Nejdřív roztřískáme –"

„Stop!“ vypískla Tootsie. „Nad tím roztřískáním už jsem taky přemýšlela. Když se ale z Ranaře stala zombie, pochopila jsem, že to asi nepůjde.“

„Tak musíme najít nějaké obinadlo,“ nedal se Bill. „A hodně. Někde tady musí být.“

A bylo. Larry a Curly ho našli celou velkou roli. Potom ho nakupili na konec přepravní trubice, těsně před dveře do korábu, a zavolali Uhurovi, který se ukázal výjimečně nepřátelsky naladěn.

„Vy pořád žijete?“ zeptal se. „Myslel jsem, že touhle dobou už z vás budou pěkný mumie.“

„Věříš v zombie?“ zašeptala Rambeta. „Nebo ve slizké příšery z černé laguny?“

„Ztichni!“ navrhla Tootsie. „Uslyší tě.“

„Uhuru, všichni jsme v pořádku,“ lhal Bill. „Jsi připraven nás pustit dovnitř?“

„Tak na to zapomeň, kámo,“ soptil Uhuru. „Stále se těším dobrému duševnímu zdraví a chci, aby u toho zůstalo. Ty dveře zůstanou zavřené, dokud to tady s Moem neopravíme a neodletíme nebo nezemřeme stářím. Podle toho, co přijde dřív.“

„A co záchody?“ ptal se Bill.

„Je to s nima špatné. Nedá se to spravit, příšerně to tu páchne a vůbec – ani se neptej.“

„Až tak?“ divil se naoko Bill.

„Ještě hůř,“ soptil Uhuru. „Nedá se tady vůbec dýchat.“

„A myslíš, že by pomohla obrovská role obinadla?“ zeptal se nevinně Bill.

„To je vlastně jediná záchrana – ale já už všechno vypotřeboval,“ oznámil Uhuru. „A trubky pořád prosakují.“

„My tady takovou věc máme,“ prohlásil Bill. „Spousty a spousty.“

„Nevěřím ti!“ vykřikl Uhuru, ale hlas se mu vzrušeně třásl. „Opravdové obinadlo?“

„Stovky rolí,“ triumfoval Bill. „Dost na to, aby se každá trubka v lodi omotala nadvakrát. To nepříjemné aroma by bylo vmžiku pryč.“

„V tom případě bych vás možná mohl pustit dovnitř,“ připustil Uhuru. „Ale musíte postoupit standardní dekontaminační proceduru nejmíň po dobu pěti hodin a pak strávit pár dnů na karanténě. Nejdřív ovšem sterilizérem protáhnu tu pásku a vy budete muset počkat.“

„Nemáme ani den nazbyt,“ špitnul Kaine. „Dokonce ani hodinu. Tady rozhodují minuty.“

„Promiň, Uhuru, ale takhle bychom se nedomluvili,“ řekl Bill krátce a blýskl okem po Ranařovi s Christiansonem, kteří byli opřeni o zeď a pozorovali svět kolem prázdnými zraky zombií.

„Dekontaminační procedura by nás akorát zdržela v práci,“ lhal Bill. „Můj návrh zní – buď my i páska, nebo nic.“

„Když já nevím,“ bránil se Uhuru. „Jste si absolutně jisti, že máte rozum zase v pořádku? Nechci na loď zatáhnout nějaké duševní poruchy.“

„Všichni jsme v pořádku,“ lhal Bill dál. „V pohodě.“

„Ne,“ rozhodl se Uhuru. „Nemůžu to udělat. Tu pásku sice hodně potřebuju, ale je to příliš riskantní.“

„Jak myslíš,“ zahlaholil Bill. „Ty musíš dýchat výpary ze záchoda. My ne.“

„Jak myslím!“ rozčiloval se Uhuru. „Jak myslím! Tak já se teda obleču do skafandru, ať od vás to, co si myslím, že máte, nechytnu.“

„Dobrý nápad,“ lhal Bill tvrdošíjně. „Teď jsme dole v přepravní šachtě.“

Tootsie tentokrát absolvovala cestu přepravní šachtou bez problémů, mnohem horší to ovšem bylo s přepravou dvou zombií a velkého množství obinadel. Plus to, že Billova sloní noha byla čím dál tím větší přítěž.

Uhuru, oblečený do mohutného skafandru s baterkami a mlhovkami na čele, jim otevřel dveře a zbytek posádky rychle vtrhl dovnitř dřív, než si to mohl rozmyslet. Uhuru si radostně naložil role s obinadly do náručí a až potom si všiml, že se dvěma navrácenci není něco v pořádku.

„Ranař má kolem hlavy nějakýho mimozemšťana!“ zakřičel na celé kolo. „Jsme napadeni!“

„Asi to tak bude,“ připustil Bill. „Zdá se, že ti mimozemšťani mají v rukou celou tuhle planetu.“

„A Christianson taky!“ bědoval Uhuru. „Jak jste mohli tyhle potvory propašovat na loď? Vždyť jste mi slíbili, že máte rozum v pořádku.“

„Asi jsme zdravý rozum ztratili už dávno, když se nám stalo něco hroznýho,“ vysvětlovala Rambeta. „Tak nějak to bude.“

„Na první pohled,“ zuřil Uhuru. „A něco ještě hroznějšího se stane, až budu mít v ruce pušku.“

„Ber to jako jedinečnou příležitost k vědeckému výzkumu,“ utěšoval ho Kaine. „Ne každý den máš příležitost zkoumat neznámé formy života.“

„Máš pravdu, máš pravdu,“ řekl Uhuru a jemně tu stvůru pohladil rukou ve skafandru. „Jsou velice milí, ale pro jistotu si tenhle skafandr nechám, zřejmě navždy.“

„Co se děje?“ ozval se Moe vysílačkou z řídící místnosti. „Slyšíte mě?“

„Ranař si nedával pozor,“ oznamoval Uhuru. „A teď má klobouk z mimozemšťana.“

„Cože?“ nevěřil Moe. „Už jsi taky přišel o rozum? Měl bych si urychleně oblíct skafandr. Jsem odsouzen k smrti!“

„Nemáme moc času,“ ozval se Kaine. „Musíme je vzít do laboratoře. Uhuru, než začneme s bádáním, měl bys zapečetit dveře. Je to tu kolem dost nebezpečné.“

Kainovou laboratoří byla místnost s okrou, takže než mohli Ranaře položit, museli přesadit několik záhonů, aby mu udělali místo.

„Neměli bychom začít s Christiansonem?“ pípla Tootsie. „Myslím, kdybychom udělali chybu, byla bych radši, kdyby to byl on. Ranař sice není nic moc, ale –“

„Ve světě objektivní vědy není pro sentiment místo,“ namítl Kaine. „Vede to ke zbytečným zmatkům a chybným úsudkům. Začneme s Ranařem. Podejte mi zednickou lžíci.“

„Zednickou lžíci?“ divil se Bill.

„Je támhle na stole mezi hráběma a motykou,“ odpověděl Kaine. „Nepochybuji o tom, že jako bývalý kluk z farmy poznáš zednickou lžíci.“

„Jo, ale myslel jsem si, že je čas na odbornou lékařskou práci,“ vysvětloval Bill, nicméně podal lžíci Kainovi.

„To je přesně to, co mám teď v úmyslu,“ přitakal Kaine. „Chci se podívat, jestli dokážu tu potvoru z Ranaře dostat.“

„Buď opatrný,“ řekla Tootsie.

„Ujišťuju tě, že se Ranařovi nic nestane,“ slíbil Kaine a zapáčil za mimozemšťana na Ranařově hlavě.

„Myslela jsem spíš na tu potvůrku,“ přiznala Tootsie. „I když je pravděpodobně velice nebezpečná a může nás i zabít, je stejně hrozně roztomilá.“

„Zase ta sentimentalita,“ povzdechl si Kaine a odhodil zednickou lžíci. „Podej mi, Bille, zahradnické nůžky.“

„Ty ho chceš sestřihnout?“ zděsil se Larry. Nebo Curly.

„Ne, chci vzorek krve.“

„To bych nedělala,“ ozvala se Rambeta ukvapeně. „O jeho krvi vůbec nic nevíme. Může mít nějaké zvláštní složení, a pouhá kapka pak prožere díru do podlahy. A do dalšího patra, a do dalšího – až se celá loď rozpůlí a my všichni zahynem.“

„Ztichni!“ umlčel ji Kaine. „Vzorek krve chci od Ranaře.“

„Ach – to je něco jiného,“ přitakala Rambeta. „V tom případě dělej, co myslíš.“

„Díky,“ odfrkl Kaine suše, píchl Ranaře nůžkami do ušního boltce a nechal pár kapek ukápnout do zahradnické mističky. „Prověřím to ve svém analyzéru.“

„Dělá to na mě dojem,“ pípla Tootsie. „Ještě nikdy jsem neviděla vědce při práci.“

Bill zatím fascinovaně hleděl na Kainovy zahradnické nůžky a přemýšlel, jestli by si je nemohl vypůjčit. Při stříhání svých sloních nehtů už totiž Rambetě zlomil dva nože a ona už mu další půjčit odmítla.

„Úžasné!“ vykřikl Kaine, když mu analyzér vyhodil výsledky.

„Na co jsi přišel?“ zajímal se Bill, když se kolem Kaina shromáždila celá posádka.

„Totální nedostatek chlorofylu,“ odpověděl. „Nikdy předtím jsem nic takového neviděl.“

„Mluvíme tu o lidech,“ připomněl Kainovi Bill. „Ačkoliv má Ranař svoje chyby, je přece jen spíše živočich než rostlina.“

„To je poprvé, co přede mnou leží něco jiného než rostlina,“ pokyvoval Kaine hlavou. „Vždycky to mělo chlorofyl.“

„Kde to sem?“ vztyčil se náhle Ranař. „Co máme dnes k jídlu? Umírám hlady.“

„Já taky,“ ozval se Christianson. „Ještě nikdy jsem nebyl tak hladový jako teď.“

„Vy jste oba živí!“ vykřikl Bill.

„No a co má bejt, vy palice?“ zahuhlal Ranař a vzal svého, teď již schlíplého mimozemšťana do ruky. „Co je to za věc? Poslední, co si pamatuju, je, že sem čuchal k vajíčku.“

„Dej na to pozor!“ vykřikl Kaine a vzal tu schlíplinu Ranařovi z ruky. „Jde o mimořádně cenný vědecký exponát.“

„Taky jeden mám!“ zavolal Christianson a chytil ho za jeho nehybnou blánu. „Ale myslím, že ten můj je mrtvý.“

„Oba jsou mrtví,“ přitakal Kaine. „Jak se cítíš, Ranaři?“

„Sem hladovej,“ řekl Ranař. „Jinak je mi fajn – teda kromě tý příšerný bolesti v ušnim boltci. Poďme jíst.“

„Zdá se, že jsou z toho venku,“ řekla Rambeta. „A vyhládlá jsem i já.“

„Já zůstanu tady a budu zkoumat tyto exponáty,“ prohlásil Kaine. „Opravdový vědec ignoruje takové nepodstatnosti, jako je jídlo, když je na stopě tak nesmírně významným objevům.“

„Mrhání časem,“ zhodnotil to Ranař. „Tak dem jíst.“

„A co ten příšerný odér?“ začenichal Christianson svým citlivým nosíkem, když vyšli na chodbu.

„Ani se neptej,“ odpověděl mu Bill, který za sebou nechal problémy s vetřelci a začal zase myslet na obyčejné věci, jako například jídlo.

„Podívejte, co tam běží!“ vykřikla náhle Tootsie. „Už je to pryč.“

„A co to bylo?“

„Zdálo se mi, že vidím myš. Skočila ale za roh dřív, než jsem si ji stačila pořádně prohlídnout.“

„Radši pořádná vepřová šunka než tohle,“ uzavřel to Ranař.

Skočila? zamyslel se Bill. Opravdu řekla skočila?

KAPITOLA 10

NA STOLE BYLA SKUTEČNĚ SPOUSTA VEPŘOVÝCH kotlet, ovšem během deseti sekund poté, co za něj zasedl Ranař, prostě zmizely. A to mu to tak dlouho trvalo jenom proto, že musel ještě předtím zabodnout Christiansonovi do ruky vidličku, aby se ujistil, že mu je všechny nesní on.

Ranař a Christianson do sebe házeli jídlo tak rychle, jak rychle se stačilo objevovat na stole. Oba sice byli známi svou nezřízenou chutí, ale i tak to bylo směšné.

„To je směšné,“ zhodnotila to Rambeta a vzala si kousek z mořského hlemýždě. Pak se obrátila na Uhura. „Poslouchej, tohle má být křehké?“

„Je takový, jak vidíš,“ odpověděl Uhuru, který seděl za stolem stále ve svém skafandru. „Čerstvý z mikrovlnky.“

„Mořské hlemýždě nemůžeš dělat v mikrovlnce,“ oponovala mu Rambeta. „Ti musí být křehcí. Měl jsi je usmažit.“

„Friťák se nám rozbil při přistání,“ vysvětloval Uhuru. „Byl to výborný friťák, ale teď je to kus harampádí. Lidičky, tenhle kaviár s chřestem vypadá fakt dobře.“

„Je velice chutný,“ přitakal Christianson a nalil si na svou porci asi tak půl láhve ostré omáčky. „Pokud ho chcete zkusit, měli byste to udělat co nejdřív. Nedokážu se totiž kontrolovat.“

„Tenhle skafandr ze sebe nesundám," zapištěl Uhuru. „Stát se zombií mě neláká."

„Ta zombie je výmysl Kainovy palice," ozval se Ranař a utrhl si z pečeného krocana Prokyon-3 všechny čtyři kýty. „Se na mě koukněte. Normál jako dycky. Dejte mi sem ještě pár toastů."

„Zrovna je připravuju v toasteru," zavolal kapitán Mor z kuchyně, kde měl službu, a z toho důvodu byl řetězy připoután k troubě. „Nemůžu dělat sto prací najednou."

„Právě dojídám jeden zeleninový hamburger, takže bych si dal další, třeba pavoučí," zakřičel Christianson a olizoval si svým masitým jazykem ze rtů drobky. „Myslím si, že pavoučí hamburgery jsou tou nejlepší věcí v galaxii. Uhuru, jsi si jistý, že ani jeden nechceš?"

Bill neslyšel, jak Uhurovi při pohledu na smažící se voňavé hamburgery kručí v žaludku. Sehnul se totiž pod stůl, aby pohladil Barfera šťastně přežvykujícího okru, kterou si sám vyhrabal někde v okra místnosti.

„Který z vás je Moe?" zeptal se Bill. Všichni tři klonové seděli proti němu a horlivě se zabývali jídlem.

„Ten pitomec, co se cpe vepřovým s chilli omáčkou."

„Co všechno potřebujem k tomu, abychom odletěli, Moe?" ptal se Bill a ukousl si kus z krocaního křídla.

„Kromě těch obinadel? Pár cívek pevného drátu by nám mohlo pomoct k tomu, abychom zdrátovali ty věci, co nedrží pohromadě. Potom nějaké ocelové desky pod náklad, pláty na opravu štítů a pojistky – těch máme opravdu málo. Nějaké nářadí a náhradní díly se dají najít v dílnách, ale to zabere spoustu času."

„Čas je ta jediná věc, kterou máme," řekl Bill. „Ale třeba o pojistkách vím. Mám jemné pojistky čtvrté třídy, takže tohle nechte na mně."

„Já se můžu postarat o ten náklad," prohlásil Ranař mezi dvěma polknutími. „Ale ty ocelový desky musíme donýst z tý stanice dole."

„Tam už nejdu," vypískla Tootsie. „Na to hrozné místo mě už nikdy nikdo nedostane. A noste ty topinky!"

„Nevydržím to!" vykřikl náhle Uhuru, serval si z hlavy helmu a snažil se nacpat si do pusy nejmíň dva metry dlouhé křídlo z archeopteryxe. „Vím, že toho budu litovat, ale jsem vyhládlý k smrti."

„Měl bys zkusit jídla rozžvýkat, Ranaři," radila Rambeta. „Snáze se pak polyká."

„Pomalé žvýkání je časem mrhání," zaveršoval jí Ranař v odpověď.

„Tady jsou ty hamburgery," ozval se kapitán Mor. „Lehce propečené. Tyhle černé kousky, to je pavoučí chitin."

„Mňam," mlaskla si Tootsie. „Ještě nikdy jsem nejedla pavouky na ten způsob, na který je děláte vy."

„HEJ!" zakřičel Ranař.

Konverzace u večeře náhle ustala a každý ztuhl. Dokonce i Barfer přestal přežvykovat okru a upřel svůj vyděšený pohled na velkého muže.

„HEJ!" zakřičel Ranař znovu a chytil si hlavu do dlaní. „Já se snad zblázním!"

„Věděl jsem to!" zapištěl Uhuru. „Nikdy jsem si neměl sundávat ten skafandr. Nejdřív přijde šílenství, a pak proměna v zombii."

„Kde je můj Sekáč?" vykřikl Ranař. „Kerý prase mi ukradlo mou sekeru?"

„Uklidni se," radii Bill. „Nikdo –"

„Neříkej mi, co mám dělat, ty vodpornej policajtskej ksichte!" zuřil Ranař. „Všechno je to tvoje chyba."

„Moje chyba?"

. „Je tam dole – dole v jeskyni. Larry říkal, že se o ni postará."

„Já? Nech toho, Curly. To ty jsi říkal, že to uděláš."

„Někdo to udělat měl!" zařval zase Ranař. „Já myslim, že je to práce pro vojenský policajty."

„To jako já?" podivil se Bill.

„Máš snad nějaký problémy s ušima? Kdyby ta tvoje pitomá noha neudělala díru v podlaze, nic z tohodle by se nestalo. Teď di dolů a dones mi Sekáče – nebo to udělám já, vrátim se a pak ti s nim provedu jednu voperaci. Už nikdy nebudeš mít s tou svou nohou problémy, rozumíš?"

„Díky, udělal jsem si přibližný obrázek."

„Dobře," přikývl Ranař se sadistickým uspokojením. „A teď to dořešíme s tím jídlem. Má ještě někdo nějakej hamburger?"

„Tady, pane," řekl znechuceně kapitán Mor. „Jsou přesně takové, jaké je máte rád."

Zatímco se Ranař s Christiansonem cpali chřestem a kaviárem, do místnosti vešel Kaine. V ruce nesl jednoho mrtvého mimozemšťana a vypadal znepokojeně.

„Máme problém," řekl.

„My víme," přitakal Uhuru. „Ranař nemá svou sekeru a – hej – netahej sem tu věc!"

„Je to jenom stará skořápka," ujistil ho Kaine. „A navíc úplně neškodná."

„Cože to je?" zajímala se Rambeta. „Nevypadá to ale už tak roztomile, když je to mrtvé, co?"

„Je to skořápka. Kůže," vysvětloval Kaine. „Jako když se svléká z kůže třeba had. Když jsem to začal zkoumat, bylo to už prázdné. Ranař měl pravdu. Není to nic než kožich a peří."

„Tohle není zrovna vhodné konverzační téma k večeři," prohlásil Christianson, jíst ovšem nepřestal.

„Právě vy, pane Christiansone, byste měl poslouchat ze všech nejlíp," zvýšil hlas Kaine. „A to platí i pro Ranaře."

„Já poslouchám dobře," zamumlal Ranař, ohlodal archeopteryxovu kost, zlomil ji a s požitkem vysál morek.

„Nebude to pěkné," pokračoval Kaine. „Ale taková už věda – tvrdá, chladná a objektivní – často bývá. Pěkné je luxus, který si věda zkrátka nemůže dovolit."

„Jejda! Jsem dojatá," řekla Rambeta naprosto nedojatě. „Hoď to všechno za hlavu!"

„Tak, tak," přizvukoval Ranař. „Ačkoliv – cítím za ně určitou lítost."

„Neboj," utěšovala ho Tootsie. „Zemřeli hrdinsky."

„Proboha, lidi, to mě opravdu nedokážete poslouchat?“ vybuchl Kaine. „Snažím se vám vysvětlit svou dedukci. Myslím si totiž, že jsme zatím měli co do činění pouze s larvou nějaké kreatury.“ Aby svá slova potvrdil, zamával mimozemšťanovou kůží vzduchem, z té však uletěla blanitá noha a spadla Ranařovi do salátu. Ten ji vytáhl a mrštil jí o zem. Barfer k ní přičichl, zhnuseně se ošil a vrátil se zpět ke své okře.

„Byli jsme přímo v prostoru, kde se ty příšery líhnou z vajíček,“ pokračoval Kaine. „Pro začátek studia životního cyklu téhle bestie to je výborné místo. Po určité době se tedy z vajíček vylíhnou a čekají, aby se přisály na jakoukoli živou bytost, která je po ruce.“

„Tohle mi kazí chuť k jídlu,“ zasténala Tootsie.

„Mně ne!“ řekl Ranař potěšené. „Kde je ta vepřová kotleta na cibulce?“

„Jakmile od svého hostitele shromáždí potřebné živiny, přejdou do stadia spánku a shodí kůži.“

„Počkej, počkej,“ skočil mu do řeči Christianson, který po očku pozoroval kapitána namáčejícího mořského hlemýžďe do rozžhaveného oleje. „Nelíbí se mi ta část o shromažďování živin. Chceš říct, že mi to vysálo krev?“

„Možná něco takového,“ odpověděl Kaine. „Ale o tuhle etapu bych strach neměl. V téhle fázi vývoje jsou ještě malí a moc výživy nepotřebují. Stačí trocha krve a tu může každý postrádat. Jedinou komplikací je, že by se u vás mohla projevit nadměrná chuť k jídlu.“

„Ničeho takového jsem si nevšiml,“ oznámil Christianson a na jedno kousnutí spořádal půlku dalšího pavoučího hamburgeru.

„Ani já,“ souhlasil Ranař a namočil si do omáčky další kus krocaní pečeně.

„Mimozemšťané, co pijí krev?“ dumala Rambeta. „Něco jako galaktičtí upíři?“

„Nejdřív jsme tu měli mumie,“ zasténala Tootsie. „Potom zombie a teďka upíry. Máme co do činění se všemi prokletými strašidly z knížek.“

„Myslím, že jsme ještě nepotkali trolly,“ řekl potěšené Bill. „Ani draky.“

„Nezapomeňte na vlkodlaky,“ přidala se Rambeta.

„Možná příště,“ zakončila to Tootsie.

„Předem se to dá těžko odhadnout,“ rozumoval Kaine. „Ale jedno je jisté. Ať už bude jeho další forma jakákoliv, nebude to už malé a roztomilé. Z tohohle vývojového stupně to už vyrostlo.“

„To je povzbudivá myšlenka,“ řekl Bill a podíval se, jestli někde náhodou nezbyl kousek kotlety.

„A kde teda jsou?“ zajímal se Uhuru. „Pokud se vyloupli ze slupky, kam mohli utéct? Nebylo by moc dobré, aby se tu potulovali po lodi.“

„Je to ale velmi reálná možnost,“ prohlásil androidský vědecký důstojník. „A asi nebudou jen dva. Spíš budou čtyři.“

„Čtyři?“ divil se Larry, Curly nebo Moe a přitom kradl jídlo z podnosu jiného klona. „Kde by se vzali čtyři?“

„Mohli se rozdělit. Spousta takových stvoření se množí dělením. Améby, například. To ale není ta špatná zpráva.“

„Počkej!“ vykřikl Bill. „Po lodi se nám možná toulají čtyři upíři a není to špatná zpráva? Co by mohlo být horší?“

„Je velice pravděpodobné, že se netoulají po lodi.“

„To je přece výborné, ne?“ radoval se Uhuru.

„Ne, není,“ zpražil ho Kaine. „Je totiž pravděpodobné, že se rozvíjejí do svého dalšího vývojového stadia uvnitř těl pana Christiansona a Ranaře.“

Každý, kromě oněch dvou potenciálních hostitelů, přestal jíst a všichni strnuli hrůzou nad tím nebezpečím.

„To neni dobrej vtip,“ zafuněl Ranař a podíval se po očku na vystrašené diváky. „Nikdy sem vo ničem takovým neslyšel.“

„V přírodě je to jev zcela běžný,“ oponoval mu Kaine. „Každý z nás, fundovaných vědců, zná mnohé příklady. Vosy, které kladou vajíčka do housenek, patří k těm nejznámějším. Kromě nich to ovšem dělá i tasemnice a velká spousta jiných parazitů.“

„Slyšel jsem, že lidé s tasemnicí mají neobvyklou spotřebu jídla,“ ozval se Bill a podezřívavě se podíval na Ranaře.

„Je zde jistá evidence ospravedlňující tento předpoklad,“ připustil Kaine.

Ranař s Christiansonem byli jediní, kteří stále jedli. Ostatní přešla po hovoru o tasemnici chuť, a navíc všichni začali cítit, že se má stát něco hrozného.

„Pokud je to pravda,“ rozvažoval Uhuru a přitom nespouštěl z Ranaře oči, „co nás čeká teď?“

„Až dosáhnou ty příšery příslušného stádia vývoje, vylezou ven.“

„A kudy?“ zeptal se Bill a z očí mu šel děs.

„Kudy budou chtít,“ odpověděl Kaine.

„Uch!“ zalapal po dechu Ranař, vyskočil ze židle a chytil se za břicho. „Ach! Jej! Bléé.“

„Co se děje?“ vykřikl Uhuru a převrátil židli, jak rychle vyskočil od stolu.

„Všichni tu umřem,“ zasténala Tootsie. „Věděla jsem to.“

„Uch! Uch!“ zakuckal se Ranař. „Ách!“

„Má záchvat!“ vykřikl jeden z klonů. „Udělejte s ním něco! Vražte mu do pusy lžíci!“

„Myslím, že se zakuckal,“ mínil Bill. „A pokud ano, není lžička v puse dobrý nápad.“

„Nestvůry se mu snaží dostat z břicha tou nejstrašlivější krvavou cestou!“ sténala dál Tootsie. „Všichni tady umřem!“

„Jak zajímavé!“ lebedil si Kaine. „Měl bych si dělat poznámky. Je to ostatně v zájmu celé vědecké komunity.“

„Uh!“ pokračoval Ranař a dopadl zpátky na židli. „Jech! Uf!“

„Měli bychom něco udělat!“ vykřikla Rambeta. „Bille, přece tu nebudeš jen sedět a dívat se, jak umírá.“

„Zvažuju to,“ odpověděl Bill. „Chce mi uříznout nohy, však víš.“

„Nikdo nejsme dokonalý,“ mínila Rambeta a bušila přitom Ranařovi do zad. „Pomoz mi.“

„Myslím, že bychom ho měli vzít kolem pasu a pořádně s ním škubnout," navrhl Bill.

„Tak dělej!" zavelela Rambeta. „Nemáme moc času."

„Nemůžu ho obejmout!" odpověděl Bill. „Je moc tlustý."

A tak Rambeta a Bill spojili ruce a poté, co se dohodli, kdo co udělá, s ním pořádně bouchli. Ranař dlouze zachroptěl – a náhle byl stůl celý zaneřáděný.

„Jéj!" vykřikla Tootsie. „Jsme lepší než smrtka! Zvládli jsme to!"

„Je to nechutná hmota!" odfrkl si znechuceně Uhuru a otočil se ke dveřím. „Věděl jsem, že vás nemám pouštět na loď. Vidí někdo ty mimozemšťany?"

„Není tu nic jiného než částečně strávené jídlo," prohlásil Kaine a s vědeckým zaujetím se prohraboval v hromádce neřádstva. „Prostě se jen pozvracel. To je znepokojující. Doufal jsem, že vyvrhne mimozemšťana."

„Říkala jsem mu, aby to jídlo líp přežvýkal," povzdechla si Rambeta. „Ale myslíte, že mě poslouchal? Ne."

„Dá si ještě někdo?" zaševelil kapitán Mor, který vešel do místnosti s novým tácem plným jídla. Když ho všichni začali bít, křičel jenom: „Co děláte? Co se stalo? Máte nějaké stížnosti? Udělal jsem další várku – hej – co tu dělá ta skákající myš? V kuchyni a v jídelně nestrpím žádné hlodavce!"

Bill prudce dupl svojí sloní nohou. To, co pod ní zakřupalo, nevypadalo na myš. Pomalu nohu zvedl a v hrůze se podíval, co že to vlastně zašlápl.

„Dostals to?" zajímal se Mor.

„Určitě jo," přitakal Bill. „Ale nemyslím, že by to byla myš. Pojďte se podívat."

„Fascinující!" vykřikl Kaine, když se všichni shromáždili kolem Billovy nohy.

„Je to jedna z těch potvor?" zasténala Tootsie.

„Byla to jedna z nich," upřesnil Kaine. „Bill ji bohužel zašlápl dost neopatrně, takže ji můžu zkoumat jen velice těžko."

„A odkud se sem dostala?" ptala se Tootsie. „To vylezla z Ranaře?"

„Ne," odpověděl Mor. „Vyběhla z kuchyně. Viděl jsem ji, jak vyskakuje z pytle mouky."

„Tohle jsou zuby?" zavolala Rambeta. „Tyhle dlouhé bílé věci, co mu lezou z tlamy?"

„Řekl bych, že určitě," přikývl Christianson. „A pěkně ostré."

„A takovýchhle potvor je tu víc," vydechla Rambeta. „Takovýchhle potvor máme možná plnou loď."

KAPITOLA 11

„MYSLÍM, ŽE TU ROZHODNĚ NEMÁME CO DO ČINĚNÍ s býložravci," prohlásil Kaine, který zkoumal zbytky vetřelce pod svým kapesním elektronickým mikroskopem. „Jsou to ty nejostřejší zuby, jaké jsem kdy viděl."

„Zachránils mi život," řekl Ranař a podal Billovi svou obrovskou kostilamačskou ruku. „Sem tvým dlužníkem."

„Škyt," škytl Bill. „Škyt."

„Seš dobrej kluk. Takže pudu do těch tmavejch, hnusnejch míst hledat Sekáče s tebou."

„Díky," zaskřehotal Bill.

„Návrat na stanici bych v žádném případě nedoporučoval," prohlásil Kaine. „A tím méně do té jeskyně. Považuji to za vyslovený hazard."

„Ale my přece potřebujeme ty náhradní díly, jinak se z téhle hnusné planety nikdy nedostanem," vykřikl Uhuru. „Někdo se tam musí vrátit."

„Ten někdo ale rozhodně nebudu já," zasténala Tootsie.

„Nech toho věčného sténání, Tootsie," napomenula ji Rambeta rozčileně.

„Jde mi to na nervy."

„Byla bys radši, kdybych ječela?" zaječela.

„Ne, to radši sténej," otřásla se Rambeta. „Z ječení lezu po zdi. Sténání mi jenom jde na nervy."

„Měli bychom si trošku odpočinout," mínil Uhuru. „Všichni jsme kapánek stresovaní. Všichni bychom se cítili mnohem líp, kdybychom si dali svůj biorytmus znovu do pořádku. Pojďme na chvíli relaxovat."

„Biorytmus!" zafuněla Rambeta. „Na takové zastaralosti nevěřím."

„Nevím, jak vy," ozval se Bill. „Ale já cítím, že bych se měl na chvíli prospat."

„Prospat?" vykřikl Uhuru. „Jak můžeš v takovéhle chvíli myslet na spánek?"

„Jednoduše," zívl Bill. „Pokud sis nevšiml, nespali jsme od té doby, co jsme na téhle planetě přistáli. Jak je to dlouho? Týdny?"

„Spíše dny," zazívala Tootsie. „Ale dost dlouho. Příliš dlouho."

„Tak to vidíte. A co záchod? Nevšiml jsem si, že by na něm někdo za tu dlouhou dobu byl."

„Máš něco s nosem?" odfrkla Rambeta. „Já bych tam nešla ani za nic. Na hnoji to voní líp než tam."

„Já jsem tam byl dvakrát," chválil se Ranař. „Bez problémů."

„Vy lidé byste si opravdu měli odpočinout," navrhl Kaine. „Já a skákající mimozemšťané zůstaneme vzhůru."

„A co když nás ty stvůry během spánku vysají?" otřásla se Tootsie. „Nechci, aby ze mě byla zombie, mumie nebo dokonce troll."

„Budu hlídat," ujistil ji Kaine. „Androidi nepotřebují spánek, aspoň ne v lidském slova smyslu. Dřímáme leda tehdy, když se nám dobíjejí baterie, ale to je vše."

„A jak se mají tvé baterie?" zeptal se Uhuru zdvořile.

„Děkuji, mé baterie se mají dobře," odpověděl rovněž zdvořile Kaine. „Navrhuji, aby všichni zalezli do svých kajut a vybrali si to, čemu vy lidé říkáte oddechový čas. Já zatím dohlédnu na ty upíří kreatury."

„Zavřel někdo dveře do přepravní trubice?" zajímal se Uhuru. „Nepotřebujeme na lodi těch příšer víc."

„Larry," řekl Curly nebo Moe. „Sám jsem ho viděl."

„Pak je to, doufám, v pořádku," přikývl Uhuru. „Ale stejně zapnu v celé lodi světla a budu spát ve skafandru."

„Dobrý," zaburácel Ranař. „Tak vem, Bille, toho smradlavýho psa s sebou a dem."

Ačkoliv Barfer pročenichal celý pokoj, nenašel nic jiného než Ranařův nemravný časopis. Pak Bill rozhodl, že nechá přes noc svítit světla, a než usnuli, vyprávěl Ranař své sadistické historky o tom, co všechno spolu se Sekáčem zažili.

Když ovšem přišel spánek, byl neklidný a znervózňující, plný nočních můr a přízraků, které se ploužily v Billových snech. V jednu chvíli dokonce Bill cítil, jak na něj cosi vyskočilo a sálo mu to krev z krku. Potom snil o tom, že chodí po chodbách lodi, vráží do věcí, má předpažené ruce a nepřítomný pohled zombie.

„Vstávej, Bille," budil ho Kaine a třásl jím za ramena. „Jsi náměsíčný."

„Kde to jsem?" ptal se Bill rozespale, když se Kainovi konečně podařilo ho vzbudit.

„Jsi v místnosti s okrou a rostlinky mají právě noční cyklus. Našel jsem tě, jak chodíš po chodbách a vrážíš do věcí, jako bys byl nějaká zombie."

„Zombie? Měl jsem zlý sen."

„Měl jsi víc než jen to," oznámil mu Kaine. „Podívej se na krk."

„Nemůžu."

„No tak, není to tak hrozné."

„Ne. Nemůžu se podívat na svůj krk, když nemám zrcadlo. Je to, jako bych se chtěl podívat na svoje uši. Prostě to nejde. A co mám s krkem?"

„Nejsem si jistý, protože je tady tma," zamumlal Kaine. „Ale vypadá to, že tam máš dvě jizvy po zubech, jako by ti někdo z krku vysával krev. Pojď se mnou do laboratoře, tam je na to líp vidět."

„Půjdu," řekl váhavě Bill. „Ale ne na odběr krve."

„Pokud na tom trváš."

V laboratoři je našli s Rambeta, Tootsie a Uhuru, kteří nemohli zamhouřit oka. Uhuru měl na sobě znovu skafandr a kolem krku věnec česneku.

„Bill je nějaký bledý," všimla si Rambeta. „Co se mu stalo?"

„Podle předběžného pozorování to vypadá, jako by ho během spánku navštívil mimozemšťan," řekl Kaine a podíval se na Billův krk pořádně. „A předběžné pozorování je na klinickém lékařství to nejdůležitější. Jak se cítíš?"

„Cítím se, jako bych chodil po chodbách a vrážel do věcí," odpověděl Bill. „Když se to ale vezme kolem a kolem, cítím se vlastně fajn. Možná jen trochu vysátý."

„Věděla jsem to," zasténala Tootsie. „Dostanou nás jednoho po druhém. Myslím, že jsi měl hlídat, Kaine."

„Zdříml jsem si jen na malou chvilku," bránil se Kaine. „Vědecký výzkum je velice vysilující záležitost."

„Podívejte, co jsem našel v Billově kajutě," volal Ranař, který vkročil do místnosti a v ruce držel podivný předmět. „Musím mít svýho Sekáče stůj co stůj."

„Co to je?" zaječela Tootsie.

„Další shozená kůže," vysvětlil Kaine, vzal ji Ranařovi z ruky a rozprostřel na lavici. „Nestvůra evidentně shodila kůži poté, co se z Billa napila. Jak jistě vidíte, je mnohem větší než ta, kterou Bill naneštěstí zašlápl."

„A hnusnější," řekla Rambeta a rýpla do ní jedním ze svých nožů. „Pokud to vůbec ještě jde."

Svlečená kůže měla rozměry velkého psa. Bylo zřejmé, že nestvůra má v téhle fázi vývoje kromě zubů a tesáků i drápy. Dále bylo patrné, že má obrovskou hlavu a ocas dlouhý jako Billova pravá ruka. Celá kůže pak byla pokryta oranžovými chlupy.

„Vypadá to nebezpečně a samozřejmě odporně," mínil Uhuru a upravil si věnec česneku tak, aby mu nespadl. „Monstrum takovéhle velikosti může být pro člověka opravdovým prokletím."

„Nezapomeň na to, že mluvíme o velikosti, kterou měl v předchozí fázi," připomněl Kaine. „Ta kreatura shodila kůži proto, že jí byla malá, z čehož vyvozuji, že je v současné době skutečně gigantická. Mé vědecké vzrušení je vyburcováno na nejvyšší míru. Jaké maximální velikosti asi dosahuje? Je možné, že její velikost není omezena a závisí pouze na zásobě potravy."

„Nelíbí se mi, když se o mně mluví jako o zásobě potravy," stěžoval si Bill.

„Všichni tady jsou potenciální zásobou potravy," řekl Kaine. „Kromě mě, samozřejmě. Pochybuji, že by byli androidi pro takovéhle krvelačné kreatury vhodnou stravou."

„Dobrý, ale já nechci bejt žrádlem pro příšery," zahuhlal Ranař.

„A o mně to platí dvojnásob," přidal se Uhuru.

„Vy sobečtí lidé nedokážete pochopit krásu a radost plynoucí z poznání něčeho nového," soptil Kaine. „Máme před sebou neuvěřitelně přizpůsobivý organismus, který může nabývat mnoha tvarů a forem."

„Tyhle hrůzné podoby vesmírných příšer se mi opravdu nelíbí," přisvědčila Rambeta. „Pokud jsem to dobře pochopila, jsou stále větší a odpornější. Líbily se mi jen tehdy, když byly malé a roztomilé."

„Informace o těchhle mimozemšťanech jsou přínosem pro celé lidstvo," vykřikl Kaine. „Každé stadium jejich vývoje musí být pečlivě prostudováno až do poslední molekuly."

„Kdybys seděl mimozemšťanovi na talíři, díval by ses na to jinak," prohlásila Tootsie.

„O tom bych pochyboval," odvětil Kaine suše. „Na tohle popíšu spousty papíru. A budu je publikovat v předních vědeckých časopisech. Jako botanik jsem měl před sebou dlouhou a nudnou budoucnost, ale to vše se nyní změnilo. Jako odborník na výzkum odpudivých mimozemšťanů budu známý po celém vesmíru. Budu expert číslo jedna. Budu – hej – kdo mi ukradl mou experimentální kůži? Před chvilkou tady ještě ležela."

„Možná šla pryč," řekla Tootsie.

„Teď není čas na vtipy," zuřil Kaine. „Tohle je vážná věc. Musíme srovnat chemické vzorce různých vývojových fází, ze kterých máme vzorky. A kde je ta mršina, co jsem ji seškrábal z Billovy nohy? Copak to všechno zmizelo?"

„Možná už je z tebe sklerotický profesor," navrhla Rambeta.

„Pomozte mi všichni! Prohledejte to tu! Musím najít svoje vzorky!" hořekoval Kaine.

Celá posádka tedy začala šmejdit po místnosti, nahlížet pod každou rostlinku, dokonce i na hnůj, tedy kromě Uhura, který prohlásil, že s mimozemšťany nechce mít nic společného, věda nevěda.

„Něco jste ztratili?" zeptal se kapitán Mor, který v tu chvíli vešel do místnosti spolu s panem Christiansonem.

„Mé vzorky!" vykřikl Kaine. „Musím je najít."

„Ach, to staré haraburdí? Vyhodil jsem ho do hnoje."

„Cože jste udělal?"

„Mé rostlinky musí také žít," řekl Mor povýšenecky. „Nemůžeme nechat zahynout okru jenom proto, že bojujeme s mimozemšťany."

„Ale tohle byly cenné vědecké vzorky," naříkal Kaine.

„Tak teď je z nich kompost," vysvětlil Christianson. „Před chvilkou jsme přeházeli kupku."

„Má vědecká kariéra je ohrožená," zapištěl Kaine. „Musíme získat jiné vzorky. Všichni jděte spát, já budu hlídat a to by bylo, abych nějakou potvoru nechytil."

„Vypadám snad jako návnada?" zeptala se Rambeta dotčeně.

„A já už znova neusnu," zasténala Tootsie.

„My s Billem jdeme pro Sekáče," prohlásil Ranař. „Když spát, tak se sekerou v ruce."

„Jít pro Sekáče je výborný nápad," zaradoval se Kaine. „A když už budete dole v jeskyni, proč byste se tam nepodívali po jednom nebo dvou vajíčkách? Mohl bych vést svou práci od začátku."

„Já už do ničeho podobnýho strkat nos nebudu," prohlásil Ranař. „Možná Bill."

„Jestli chceš vajíčka, tak pojď s námi," vyjel na Kaina Bill. „Já se od celého tvého výzkumu veřejně distancuju."

„Já hlasuju pro to, abychom odsud odletěli co nejdřív – a možná ještě dřív," ozval se Uhuru. „Mám seznam věcí, které potřebujeme dole na stanici sehnat. Když už budete dole bojovat s mimozemšťany a čelit tak jisté smrti, co vám to udělá, když vezmete i pár věcí pro mě?"

„A nejde snad o to, že se ti nechce opustit loď?" zeptala se jízlivě Rambeta. „Nešiješ třeba na nás nějakou boudu?"

„To ne!" bránil se Uhuru. „Jen jsem si myslel, že bude lepší, když tady dohlédnu na opravy. Někdo musí být ve službě, to určitě chápeš. Jinak bychom nikam nedošli."

„To je ovšem velmi odpovědná funkce," varoval Bill. „Jak ji jednou přijmeš, už se jí nezbavíš."

„Chci tu šanci mít," zafuněl Uhuru.

„A kdo tě do funkce velitele opravných prací ustanoví?" zajímala se Tootsie. „Nemyslím si, že bych ti dala svůj hlas. Bill nebo Curly znají loď mnohem lépe než ty."

„Tak můžem tahat slámu," řekl Uhuru s nadějí v hlase. „Mám tady po ruce ty plastikové trubičky."

„Zapomeň na svoje trubičky," řekla Rambeta. „Nejdřív stejně potřebujeme –"

„Curly!" křičeli zděšeně dva klonové, kteří najednou vrazili do místnosti. „Ta příšera unesla Curlyho!"

KAPITOLA 12

„ZKLIDNĚTE SE TROCHU," PORADIL NADMĚRNĚ rozrušeným klonům Kaine. „Jak vypadal?"

„Curly? Přesně jako já a Moe, akorát byl o něco ošklivější. Vždyť víš sám, jak Curly vypadal."

„Nemyslím Curlyho. Jak vypadal ten mimozemšťan?"

„Jako příšera. Chlupatý, hnusný, spousta zubů, směšný ocas."

„A jak byl velký?"

„Byl větší než Curly. A taky ošklivější."

„Pořád to roste," prohlásil Kaine. „Přál bych si, abyste mi mohli poskytnout detailnější popis. Těžko můžu do své vědecké práce napsat ‚směšný ocas'."

„Poslyš, pitomo, musíme dostat Curlyho co nejdřív zpátky," soptil Bill. „Nejdřív Curly, potom výzkum."

„To je pravda," přitakala Tootsie. „Nenecháme přece Curlyho napospas mimozemšťanům. Aby ho vysáli a udělali z něj mumii."

„To je od tebe velice soucitné, Bille," řekla Rambeta. „Vůbec bych to od tebe nečekala."

„To není soucit," odpověděl Bill. „Akorát jsem přemýšlel nad tím, že Curly je jediný, kdo dokáže zase nastavit autopilota."

„To je pravda," ozval se Mor. „Když se to bralo v důstojnické škole, zrovna jsem spal."

„Oprava autopilotů se už dávno nevyučuje," řekl Christianson. „Pro nás důstojníky je to příliš komplikované. Kdybysme se učili tyhlety věci, nezbyl by nám čas na skutečně důležitá témata, jako je pořádání obžerských večírků, zvyšování pohyblivosti spermií nebo buzerování podřízených. A pokud mohu být tak smělý a něco navrhnout, myslím, že by měla vojenská policie vzít svého smradlavého psa a pustit se s ním po stopě té příšery."

„Barfer se asi bude válet v místnosti s okrou," řekl Bill. „Kde jinde by mohl být?"

A skutečně, pes pobíhal z jednoho konce záhonu abelmoschus humungous na druhý a šťastně vytrhával rostlinky ze země, kousajíc přitom ovšem jen do těch nejjemnějších. Mor chtěl původně Barfera na místě zabít, ale Kaine ho nakonec přesvědčil, že takováto selektivní sklizeň může stimulovat vznik nových odrůd a že jde o činnost pro rostlinky okry nanejvýš prospěšnou.

Stopu zachytili hned za Curlyho dveřmi. Nebylo nijak těžké ji následovat, protože chodbou dolů vedl široký pruh chlupů z oranžové kožešiny. Dovedla je až k tomu, co kdysi bývalo dveřmi do přepravní šachty.

Teď to byla jenom kopa roztřískaného harampádí ležícího na podlaze a na místě, kde dveře původně stály, zela díra s hranami roztavenými jakoby od laserového paprsku nebo rozleptanými jakousi kyselinou.

„To je strašné!“ vykřikl Uhuru, svírající v ruce cár papíru se seznamem chybějícího materiálu. „Budu muset poopravit svůj seznam! Vemte mi tam jedny dveře, pokud na nějaké narazíte.“

„Taková síla!“ prohlásil obdivně Kaine, když se nakláněl nad zbytky dveří. „Ty kreatury musí být skutečně úžasné.“

„Podle mě jsou to plíživé děsy,“ roztřásla se Rambeta. „Najděme Curlyho, opravme tu proklatou loď a vypadněme odsud. Pokud chceš ty bestie studovat, dělej si to ve svém volném čase.“

Stanice vypadala stejně, jako když ji opustili, vyjma toho, že všude ležely oranžové kožichy všech možných velikostí. Posádka došla až do centrální místnosti.

„Měli bychom se rozdělit na skupinky,“ řekl Bill, roztrhl Uhurův seznam na několik kusů a každému dal jeden.

„Tohle místo je moc rozlehlé na to, abychom ho prozkoumali dohromady. Každý si vezměte část seznamu a najděte to, co na něm máte. A dejte si pozor na touhu toulat se sami po nebezpečných zákoutích – mohlo by to být životu nebezpečné.“

„Podívejte se na všechny tyhle kožichy,“ zasténala Tootsie. „Těch nestvůr tady kolem musí být stovky. Myslím, že zdržovat se tady není dobrý nápad. Co když si ty příšery už daly Curlyho k večeři? Měli bychom prostě opravit loď a co nejrychleji z téhle mizerné planety zmizet.“

„Náš první úkol je najít kolegu Curlyho,“ zavelel Bill upevňuje si tak své velitelské postavení. „Nejenom proto, že je to dobrý kluk, ale hlavně proto, že bez něj prostě neodletíme, takže oprava lodi by byla zbytečná. Náš druhý úkol je najít to, co od nás Uhuru potřebuje.“

„Náš třetí úkol je shromáždit vzorky,“ dodal Kaine. „Nezapomeňte, že vědecký výzkum by neměl přijít zkrátka ani tehdy, když bojujeme o holé životy.“

„Chceš vzorky?“ zahučel Ranař. „Proč teda nejdeš se mnou a s Billem? Tam jich bude dost, to se teda vsaď.“

„Já půjdu s Rambetou,“ ozval se kapitán Mor. „Ta je až po zuby ozbrojená.“

„Já jsem si ze svářečské lampy udělal plamenomet,“ prohlásil Larry nebo Moe s uspokojením. „Pokud uvidím, že se něco hýbe a není to někdo z vás, na místě to usmažím.“

„Dybych tu měl řetězovou pilu,“ zasnil se Ranař. „Zmasakroval bysem je v texaskym stylu, jako na videu.“

„Co je to Texas?“ ptala se Rambeta.

„Co je to řetězová pila?“ ptal se Christianson.

„Já myslím, že Texas je hvězda,“ mínil Mor.

„Souhvězdí?“ zajímal se Bill.

„Ne, osamělá hvězda,“ vysvětlil Mor.

„Ztichněte!“ okřikla je Rambeta. „Každá minuta, kterou tady prokecáme, je minuta, ve které můžou Curlyho sežrat. Myslím, že bysme si měli pohnout.“

U díry v podlaze byl stále ještě upevněn provaz, přesně tak, jak ho tam zanechali. Bill následoval Ranaře dolů se značnou nechutí. Nemluvě o strachu. A o tom, jak se třásl. Za Billem lezl Kaine, celý šťastný z toho, že se blíží ke spoustě vzorků, a ve skálopevném přesvědčení, že androidské vnitřnosti jsou pro mimozemšťany absolutně nezajímavé. Barfer znovu hlídal nahoře u díry.

„Přál bych si, abych tu namísto té svítilny měl pořádný plamenomet,“ povzdychl si Bill, když se rozhlédl kolem. „Tahle svítilna je moc hezká, ale přece jenom, kdybych byl napaden…plamenomet by se hodil víc.“

„Jediný, co vopravdu potřebujem, je Sekáč,“ zašklebil se Ranař hrozivě. „Trochu se tu po něm porozhlídnu.“

„Podívejte támhle!“ vykřikl najednou Kaine. „To je hrozně zajímavé.“

„Co jsi našel?“ ptal se Bill, a když Ranař zmizel v temnotách, vydal se směrem ke světlu z Kainovy svítilny.

„Podívej na ty vajíčka. Spousta z nich je už vysezená. Tady někde kolem musí pobíhat strašná spousta těch malých potvor. Možná bych mohl sebrat i pár živých vzorků. Vím, že bych se cítil zle, kdyby se ti někteří z nich přisáli na hlavu a třeba by tě i zabili, ale na druhou stranu zvaž, že bys tím přispěl nemalou měrou k pokroku ve světovém vědeckém výzkumu.“

„Zvažuju to,“ přikývl Bill. „A vychází mi z toho, že bych ti nejradši vyrval skrz nos mozek z hlavy a podíval se na vlastní oči, kde se tak pitomé nápady berou.“

„Dobře, jak myslíš, respektuju tvůj postoj. Ale podívej – některá vajíčka jsou ve fázi klubání. Podívej se zblízka třeba na tohle.“

„Radši ne, pokud ti to nevadí.“

„Září tak zvláštním světlem!“ obdivoval je Kaine a přitom si něco rychle zapisoval do svého záznamníku. „A pohybují se! Zaměř svoje světlo tím směrem, abych se mohl podívat zblízka.“

„Tohle není nejlepší nápad,“ varoval ho Bill.

„Nebuď směšný. Musím přece pokročit se svým výzkumem. Jsem imunní vůči –“

„Vypadni odtamtud!“ vykřikl Bill, když se vajíčko rozpuklo a ven vyskočila malá kreatura.

„Jau!“ křičel Kaine a poskakoval po jedné noze. „To bolí!“

„Ztichni!“ okřikl ho Ranař. „Děláš bugr, že by to probudilo i mrtvýho.“

Bill a Kaine zatím společnými silami bušili do roztomilého malého mimozemšťánka tak dlouho, dokud se nepřestal hýbat.

„Ještě že je tady taková tma,“ podotkl Bill, když skončili. „Kdybych takové krásné milé zvířátko viděl, nikdy bych ho nedokázal ubít. A ty bys byl mrtvý android.“

„Tomu nerozumím,“ kroutil hlavou Kaine. „Byl jsem si jistý, že mě nenapadnou. Zřejmě jsem podcenil jejich přizpůsobivost.“

„Chceš si vzít tyhle zbytky?“ zeptal se Bill ironicky a posvítil na hromádku kůže a peří. Pomalu začínal cítit vinu za

ubití něčeho tak roztomilého. „Třeba si trošku zastudovat nebo tak?“

„Ne, díky,“ odpověděl Kaine. „Chtělo mě to zabít. Něco tak smrtonosného by mělo být neprodleně vyhubeno, a ne uchováno v zoologických zahradách a laboratořích, odkud by to mohlo kdykoli utéct a dál konat svou hrůznou práci.“

„Joj!“ vykřikl Ranař. „Joj, joj, joj!“

„Jsi v pořádku?“ vykřikl Bill. „Skočila na tebe nějaká potvora? Dostala tě?“

„Ne,“ odpověděl Ranař. „Našel jsem Sekáče.“

„Výborně,“ zaradoval se Kaine a rychle se dral k provazu vedoucímu ven z jeskyně. „Je čas jít. Jestli je Curly tady dole, stejně mu už nepomůžem.“

„Počkej!“ vykřikl Ranař. „Kolem hlavy mi zrovna lítá celý hejno těch malejch roztomilejch bestií. Ještě že je tma a můžu je zpracovat Sekáčem bez výčitek svědomí.“

Kaine už byl na půl cestě vzhůru. Přitom kolem sebe musel neustále kopat a odhánět plno létajících mláďat, která na něj ze všech stran útočila. Nahoru se dostal s prudce zvednutou hladinou adrenalinu. Bill ho rychle následoval. Když dostali hlavu nad úroveň podlahy, rozštěkal se Barter na příšerky, které je pronásledovaly, tak, jako by mu braly okru, a kupodivu je tím dokázal udržet v šachu.

„Připrav matrace!“ zavelel Bill, když se s Kainem vyhrabali nahoru. „Až vyleze Ranař, tak tuhle díru do pekel zakryjem.“

„Tak to bylo vo chlup,“ prohlásil Ranař, když se vyškrábal taky, a navršil na díru hromadu matrací. „Málem mě dostaly.“

„Hodný pejsek,“ hladil zatím Bill po hlavě Barfera.

„Našli jste Curlyho?“ ptala se Rambeta, která spolu s Morem a Christiansonem napochodovala do místnosti.

„Ne, ale to místo je plný těch v kůži a s peřím,“ odpověděl Ranař. „Nevypadá to tam hezky.“

„My nahoře máme taky problémy,“ řekl Mor. „Měli byste si dát pozor, kam šlapete.“

„Napadli nás ti skákající,“ vysvětloval Christianson. „Stejní jako ten, co ho zašlápl Bill. Musí jich tady být stovky.“

„Vypadají trochu jako krabi,“ řekla Rambeta. „A taky trochu jako myši. Můžou vás ošklivě zranit. Podívejte na Morův kotník.“

Kapitánova noha byla zle poškrábaná a kolem kotníku měl silný obvaz. Christianson měl zase boty roztrhané na cáry.

„Můžeš tu nachytat spoustu vzorků,“ řekla Kainovi Rambeta. „Jediné, co pro to musíš udělat, je stoupnout si na pár minut doprostřed libovolné místnosti.“

„Se sbíráním vzorků jsem skončil, děkuji,“ zasyčel Kaine. „Možná nejsem určen k tomu, abych stál na špičce vědeckého výzkumu. Rostliny zůstanou vždycky tam, kam je zasadíte, a většinou na vás ani neútočí – a přitom i o nich lze zjistit spoustu nových věcí.“

„Máme všechno, co bylo na našem seznamu,“ oznámil Mor. „Po Curlym ovšem není ani památky. Kéž bych nespal na hodině, když jsme probírali opravu autopilota, ale nelze se už vrátit zpět a své hříchy mládí napravit. Jak se říká, pozdě plakat nad rozlitým mlékem.“

„Tohle je rozlehlé místo,“ podotkl Christianson. „Curly může být kdekoliv. Může trvat týdny nebo dokonce měsíce, než prohledáme všechna nebezpečná zákoutí, nemluvě přitom o útočných mimozemšťanech. Pravděpodobně bychom zemřeli dřív, než bychom ho našli.“

„Čím víc jich zabijeme, tím víc se jich objeví,“ řekl Mor. „Bojujeme v předem prohrané bitvě, a co je nejhorší – všechno se to událo díky mé posedlosti sladkostmi. Kéž bych tak neskrblil s těmi koblížky. Bylo to ode mne hanebné, ale co se stalo, stalo se.“

„Když už se tu tak zpovídáš,“ podotkla Rambeta, „nezapomeň na to, jak jsi nás trápil žízní.“

„Ano, to taky,“ vzlykl Mor.

Vtom po podlaze přeběhl malý krabí mimozemšťan. Bill ho vmžiku zašlápl svou sloní nohou, dokonce dřív, než si to vůbec stačil uvědomit.

„Dobrý zásah,“ mínil Christianson. „Ať je ta noha jakkoliv hrozná, ty potvory ničí spolehlivě.“

„To je divné,“ přemýšlel Bill a seškrabával si mimozemšťana z chodidla. „Zdá se, že moje noha má svou vlastní osobnost. Zašlápne mimozemšťana dřív, než jí to vůbec stačím přikázat.“

„Kdybychom nebyli ve smrtelném nebezpečí, stálo by za to tenhle jev prozkoumat,“ ozval se Kaine. „Zřejmě jde o jakýsi druh genetické paměti. Myslím, že jsem kdesi slyšel o tom, jak sloni s potěšením zašlapávají myši. Jelikož ovšem naše životy visí na vlásku, odložíme tento výzkum na pozdější dobu a budeme tvé noze jednoduše vděčni za její reakce.“

Bill zašlápl dalšího mimozemšťana.

„Tudy!“ zakřičela Tootsie, která náhle vpadla do dveří. „Všichni za mnou! Našli jsme Curlyho!“

KAPITOLA 13

„DÍVEJTE SE, KAM ŠLAPETE,“ KŘIČELA TOOTSIE, když vedla ostatní dlouhou chodbou. „Všude je tu spousta mimozemšťanů.“

„A jakých?“ ptal se Kaine.

„Odporných, nebezpečných a smrtonosných,“ soptila Tootsie. „Jsou tady snad nějací jiní?“

„Myslel jsem tím, ve kterém vývojovém stádiu se právě nacházejí,“ vysvětloval Kaine.

„A proč to chceš vědět? Sbíráš vzorky?“

„Ne,“ odporoval Kaine. „Chci jenom vědět, jestli si mám dát pozor spíše na obličej nebo jenom na nohy.“

„Většinou jsou tady ti skákající,“ odpověděla Tootsie a zabočila doleva kolem nákladního vozíku, který tam stál v temném koutě a působil velice zlověstně. „Ale občas se tu objeví i ti větší. Larry usmažil jednoho takového, co byl

velký jako Curly, tím svým plamenometem. Když tam tak ležel, byla to pořádná kupa hmoty.“

„A co je s Curlym?“ ptal se Ranař a oháněl se po skákajících potvorách svým Sekáčem. „Nikdy jsem ho neměl moc rád. Ale dyž teď vidim, že bysme bez něj nemohli vodletět, musim říct, že by mi chyběl.“

„Je těžké to vysvětlit,“ odpověděla Tootsie s mírným povzdechnutím. „Počkejte a uvidíte sami. Je kousek odtud, v bývalém jaderném reaktoru.“

„V bývalém?“ zeptal se Bill, ale než mu mohla Tootsie odpovědět, byli uvnitř a jeho oči a nos mu odpověděly na všechny otázky.

Velikánská hala byla plná mimozemšťanů, poskakujících jako vesmírné včelky v obrovském úlu. Ale zdaleka nejhorší bylo, že teď už Bill věděl, co se stalo se zbývajícími členy posádky bývalé komunikační stanice.

Viseli na stěnách jako kusy hovězího, částečně zabaleni v jakýchsi zámotcích. Stali se mumiemi, ze kterých něco už dávno vysálo všechnu jejich životní sílu.

„Curly je támhle,“ řekla Tootsie a všichni se probíjeli spoustou mimozemšťanů až ke druhé straně místnosti, kde Moe a Larry odháněli vetřelce od jednoho čerstvého zámotku.

„Hýbá se,“ řekl Bill.

„Už se do něho pustili,“ ukazoval Moe. „Podívejte na jeho ucho.“ Konečně se Bill v klonech vyznal – Larry byl ten s plamenometem, Moe plamenomet neměl a z Curlyho už se málem stala mumie.

„Ale většinu tý svý životní energie eště má,“ zaburácel Ranař a zabil dvě bestie jednou ranou Sekáče. „Myslím, že se nám snaží něco říct.“

„Je těžké mu odečítat ze rtů,“ prohlásil Kaine. „Ale řekl bych, že říká buď ZACHRAŇTE MĚ nebo ZABIJTE MĚ nebo KRUCIFIX PITOMCI UDĚLEJTE NĚCO. Tak se mi to alespoň zdá.“

„Ne tak mně,“ odtušil Bill. „Zní to jako POMOC! Odtáhněme ho pryč.“

„Možná má ale pravdu Kaine,“ zamyslel se Ranař. „Jestli říká, ať ho zabijem, měli bysme mu to splnit. Sem v tom dost dobrej.“

„Ty ses snad opravdu zbláznil,“ okřikla ho Rambeta. „Přece nezabijem někoho, kdo jako jediný umí nastavit autopilota.“

„Vidíš, na to jsem zapomněl,“ zrozpačitěl Ranař. „To je tím, že tak rád pracuju se Sekáčem.“

„Dobře, tak vezmi Sekáče a pomoz mi ho rozvázat,“ řekla Rambeta, která se už hodnou chvíli snažila Curlyho osvobodit.

Zatímco ti dva bojovali na kolenou se zámotky, Billova noha zašlapávala mimozemšťany a smýkala tak Billem celou místností.

„Kdyby to tu nebylo tak nebezpečné, shledával bych to tu fascinující,“ přemítal Kaine. „Tohle bude zřejmě jejich hlavní jídelna.“

„Každopádně je to místo, ze kterého bych nejradši co nejrychleji vypadnul,“ sdělil mu z místa na místo poskakující Bill. „Jak jste na tom, Rambeto?“

„Máme Curlyho,“ odpověděla. „Nabrat směr ke dveřím!“

„Já nabírám směr, který volí moje noha,“ křičel Bill, poskočil ke skupince mimozemšťanů u ovládacího panelu a vmžiku je všechny pošlapal. „Můžu tu zůstat celé roky!“

Mimozemšťané byli všude, poskakovali a se sadistickou rozkoší útočili, na koho se dalo. Pouze Barfer zůstával z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu nedotčen. Ty potvory se psovi vyhýbaly velkým obloukem.

„Musíme vodcaď co nejrychlejc vypadnout,“ křičel Ranař, který spolu s Billem poskakoval místností a šťastně mlátil Sekáčem do všeho, co se hýbalo. „Tak tu přestaň poskakovat a pojď.“

„Já neposkakuju – to moje noha!“ křičel Bill a ve snaze postavit se své noze na odpor ztratil rovnováhu a spadl mezi zámotky vyschlých mumií.

„Pomoc!“ křičela Tootsie. „Už mi zamotali pravou ruku!“

„Mně už zamotali obě pravé ruce,“ odpověděl jí na to Bill.

Ranař pomohl Billovi a Tootsii vymotat se ze zámotků a pak vzal Billa na ramena. Billova noha sice zkoušela dál zašlapávat mimozemšťany, ale poté, co se odlepila od země, mohla jenom kopat Ranaře do zad.

„Zavřete dveře!“ zavelela Rambeta, jakmile se dostali ven. „A zamkněte je!“

„Co to vyřeší?“ namítl Kaine. „Máme co do činění s neuvěřitelně silnými kreaturami.“

„Zavři tu svou podělanou androidskou tlamu,“ okřikla ho rozčilená Tootsie. „Tyhle příšery jsou horší než Čingři. Čeká nás jistá smrt.“

„Na dolním konci chodby parkuje nákladní vozík,“ vzpomněl si Kaine. „Umí s ním někdo z vás pracovat?“

„Já,“ přihlásil se Bill. „Je to jediná práce, kterou jsem dělal na zásobovací stanici.“

„Tak pro něj dojdi a dovez na něm všechno to haraburdí, které je dole u dveří,“ navrhla Rambeta. „Když tím zatarasíme dveře, možná se přes to nedostanou.“

Bill nastartoval nákladní vozík a během pár minut navozil ke dveřím, za nimiž se ozývalo nepřetržité škrábaní a kousání, spoustu haraburdí. Během celé operace zahlédl jen dva mimozemšťany, kteří však byli zničeni Sekáčem dřív, než se do akce mohla zapojit Billova noha, která měla neustálou snahu stahovat Billa z vozíku dolů.

„To by mělo stačit,“ rozhodla Rambeta. „Pojďme zpátky na loď. A nezapomeňte tady všechny ty náhradní díly. Nehodlám se sem pro nic vracet.“

Během jejich nepřítomnosti Uhuru vyspravil dveře do přepravní trubice tak, aby byly alespoň funkční. Dovnitř je ale pustil až tehdy, když ho najisto přesvědčili, že u sebe nemají žádné mimozemšťany.

„Mám vás neustále na mušce svého plamenometu,“ varoval je, když je vpouštěl dovnitř. „Jediný skákavý pohyb, a jste usmažení.“

„Pěkný plamenomet," pochválil ho Larry, když byli všichni uvnitř. „Je výkonnější než ten můj."

„Udělal jsem si ho z topinkovače," pochlubil se Uhuru. „Za stávajících okolností musím improvizovat. Co je s Curlym?"

„Trochu sežvýkaný, hlavně v oblasti uší, ale jinak v pořádku," odpověděl Moe. „Přinejmenším tak v pořádku, jako byl vždycky. Což znamená – nic moc."

„Někdo musí u těchhle dveří držet nepřetržitou stráž," řekl Uhuru, který si ze sebe stále ještě nesvlékl svůj skafandr. „Musíme si ty monstra držet od těla."

„Beru si první hlídku," přihlásil se Larry. „Než dáte Curlyho trochu dohromady."

Po prohlídce v kontrolní místnosti se ukázalo, že Curlyho jedinou fyzickou újmou jsou rozpíchané ucho a pokousané kotníky. Jeho psychická kondice pak byla velmi neurčitá.

„Když se stane něco hrozného, je normální, že se na to hned zapomene, ne?" ptal se, když mu Kaine obvazoval hlavu.

„Samozřejmě," odpověděla mu Rambeta. „Ve válce se hrozné věci stávají často. Válka je peklo, ale my tím peklem musíme projít, abychom vymýtili zlo, které představují pro naši galaxii Čingrové –"

„Nech toho!" okřikl ji Bill. „Mluvíš jako náborový seržant."

„Vždyť já byla! Jak bystré od tebe, že sis toho všiml."

„Já na všecko zapomenu po dvou pivech," zamumlal Ranař. „Jenže ráno se pak většinou proberu v kriminále."

„Jde o ochranný mechanismus, který lidem pomáhá vyrovnat se s nepříjemnými zážitky," vysvětloval Kaine a omotával Curlymu obinadlem nohu. „Já si pamatuju každý detail svého androidského života. Ty útočné mimozemšťany! Ty ostré zuby! A ty drápy! To odporné zjevení v temnotě jeskyně!"

„Ale nastavovat autopilota jsi nezapomněl, že ne?" ptala se Tootsie opatrně.

„Snad ne," zamumlal. „Pokud neuvidím znovu ty hrozné bytosti. Mám třesavku, jen když si na to vzpomenu."

„Buď klidný," uklidňoval ho Bill. „Tady jsi v bezpečí. Aspoň si to myslím."

„To jsi ho teda povzbudil," řekla Tootsie a mnula si při tom okousané kotníky. „Myslím, že bychom všichni měli dávat najevo pozitivní postoje."

„Že to říkáš zrovna ty," odpálkovala ji Rambeta, která si právě sundávala boty a prohlížela si své poraněné nohy. „Měla by ses zklidnit, a ne pořád sténat, že všichni umřem."

„Ale vždyť je to skoro jisté," zasténala Tootsie.

„Jsme celí v obvazech, ale furt všichni žijem," řekl Ranař. „Mám plno ran, ale taky sem těch potvor plno zabil."

„Jediný, kdo je v pořádku, je Barfer," řekl Bill, když se do místnosti vrátil ze zahrádky pes a spokojeně přežvykoval nějakou mšici.

„Možná nemají psy rádi," přemítal Mor.

„Pokud mají rádi androidy, mají rádi i psy," řekl Kaine. „V tom musí být něco jiného."

Všichni zírali na Barfera, ale ten se tvářil stejně zle a útočně jako vždycky.

„Měli bysme mít víc zbraní," navrhl Ranař. „Těžký dělostřelectvo a takovýdle věci."

„Já si udělám plamenomet z mikrovlnky," napadlo Moeho. „Všechny ty bastardy spálím."

„Moji mikrovlnku necháš na pokoji," okřikl ho Uhuru. „Taje jenom na jídlo."

„To bys byl radši, abych si ho udělal z mušlí na důstojnických záchodech?" odsekl rozzlobeně Moe. „Já dokážu udělat plamenomet prakticky z čehokoliv."

„A co bomby?" navrhl Ranař. „Plamenomety sou dobrý, ale bomby jsou výborný. Buch! A vzduchem létaj vnitřnosti! Jejich vocasy! A kožichy!"

„Myslela jsem spíš na něco s menší pompou," ozvala se Rambeta. „Uhuru, myslíš, že bys dokázal vyrobit něco jako ruční granáty?"

„Na to potřebuju výbušninu," odpověděl Uhuru. „Spoustu výbušniny!"

„Tak nějakou udělej. Myslím, že už si něco takovýho dělal."

„Třeba střelný prach," zamyslel se Uhuru. „Prastará výbušnina z úsvitu věků. Kdysi jsem o tom něco slyšel, ale k tomu potřebuju dřevěné uhlí a síru."

„Jak zajímavé," prohlásil Kaine. „Tohle všechno máme ve skladišti. Ale nespotřebuj to všechno. Síru potřebuju na vyrovnání pH po solené okře. Se špatným pH bych nefungoval. A bez soli se okra nedá jíst."

„Kromě toho ovšem potřebuju dusičnan draselný," pokračoval Uhuru. „Kde ho asi tak vezmu?"

„V kuchyni," odpověděl Bill. „Vím to, protože jsem býval technik přes umělá hnojiva…"

„A je tam hned vedle cukru, co?" vysmíval se Billovi Uhuru.

„Je to vlastně totéž co brom," uzemnil ho Bill. „Každý voják ví, že mu důstojníci do jídla přidávají brom, aby jim poklesl sexuální apetýt. Asi nevědí, že to skoro vůbec nepomáhá."

„Je to pravda?" otočil se Moe na kapitána Mora.

„No, je to vlastně takové maličké opatření, aby nám vojáci na dlouhých cestách zbytečně nevyváděli," připustil Mor.

„A pokud chceš nějaký hořčík, abys tu směs řádně okořenil," poradil mu Kaine, „tak rozdělej nějaké signalizační rakety. Pak z toho budeš mít opravdu explozivní směs."

„To zní dobře. Jdu na to," prohlásil Uhuru. „Nejdřív si ale musíme rozdělit úkoly. Je tady toho spousta. Kdo přinesl pojistky?"

„Já," řekla Rambeta.

„Dobře, Bill se pustí do pojistek. Hlavní panel je kompletně spálený a v kuchyni dělají pojistky problémy, kdykoliv spustím troubu."

„Bill taky umí jezdit s nákladním vozíkem," řekla Tootsie. „Měl jsi ho vidět, jak krásně svážel haraburdí."

„Dobře," řekl Uhuru. „Tuhle schopnost taky využiješ. Potřebujeme přivézt z přepravní trubice nějaké kovové pláty. Ještě že jsme opravný koráb. Je tady všude spousta nářadí a náhradních dílů."

„Víc by se mi líbilo, kdybychom byli supermoderní útočná loď," prohlásil Bill. „To bychom tu měli spoustu výkonných zbraní."

„Uděláme si je sami z toho, co tady máme" odpověděl mu Uhuru. „Nemá cenu naříkat nad tím, co není. Teď dál – kdo donesl stříbrné pláty?"

„Larry," odpověděl Moe.

„Ne, ten ne," odporovala Tootsie. „Ten nesl klávesnici k počítači. Byla jsem s ním celou dobu. Na seznamu měl klávesnici."

„Dobře, tak to měl na seznamu někdo jiný," rozzlobil se Uhuru. „Který pitomec zapomněl na stříbrné pláty? Potřebujeme je k tomu, abychom mohli opravit štíty. Nemůžeme vzlétnout, dokud nebudeme mít funkční štíty."

Bill se podíval na svůj seznam. Stálo tam: DVA ANODOVÉ STŘÍBRNÉ PLÁTY (2).

„Měl jsem plno práce," vysvětloval Bill zoufale. „Zapomněl jsem."

„Všichni jsme měli plno práce," soptila Rambeta. „Ale všichni jsme i přes neustálé boje s mimozemšťany své díly přinesli."

„Musíš se vrátit, Bille," řekl mu klidně Uhuru. „Ty pláty prostě potřebujeme."

KAPITOLA 14

ABY BILL ZAPOMNĚL NA SVŮJ PROBLÉM se stříbrnými pláty, pracoval velice pilně na pojistkách. Byla to pohodlná, odborná práce, ve které měl důkladný trénink. Zapojit pojistku, vypojit pojistku. Nejodbornější fázi celého procesu bylo přečíst malé číslo ukryté na každém jejich konci. Čísla už byla slabá a nebylo možné je spolehlivě rozeznat. Bill však byl na svou technickou zručnost pyšný. Vlastně měl svým způsobem pojistky rád. Některé fungovaly, některé ne. Byly malé, takže s nimi neměl takovou práci, jako když vyměňoval obrovské pojistky na válečných lodích. A v neposlední řadě se pojistky na lodi nacházely na místech, kde se nevyskytovali lidé, takže měl klid a dost času sám pro sebe.

Právě se těšil z tiché a jednotvárné práce, kterou bylo vyměňování pojistek na hlavním spínači, když přišla Rambeta.

„Nainstalovala jsem na lodi vedení," řekla a jedním ze svých ostrých nožů odizolovala kus oranžového drátu, který měla v ruce. „A řeknu ti, tahle loď je pěkně pošramocená."

„O tom mi něco povídej! Máte velké štěstí, že se tak dobře vyznám v pojistkách," odpověděl Bill skromně. „Řekl bych, že je tady víc vypálených pojistek, než se vejde do lodního suterénu."

Rambeta jemně pokrčila rameny. „O tomhle teď nepřemýšlím – mám ale pořád noční můru."

„Taky se mi v poslední době zdá, jako by se za každými dveřmi krčil nějaký plíživý běs," přikývl Bill a zapojil další pojistku.

„Ranař zabil na chodbě dva. Mor je vyhodil na hnůj. Prý je z nich výborné hnojivo," povzdechla si Rambeta.

„A co Curly?"

„Kromě toho ucha se zdá v pořádku. Teď sedí jenom u autopilota a něco do něj buší. Měl by být v pořádku. Ale já jsem si tam asi vyvrtla lopatku."

„Nic takového není," řekl Bill.

„Ale je!" obořila se na něj Rambeta. „Já to musím vědět, když to mám. Je to příšerné. Podrž mi ten oranžový drát."

„Jistě," přikývl Bill a vzal drát do jedné ze svých pravých rukou.

„A teď ten žlutý," podávala mu Rambeta další drát, který vzal Bill do své druhé pravé ruky.

„Jau!" vykřikl Bill, když dostal takovou ránu, že se mu zježily vlasy a zakouřilo z tesáků.

„Dobře," přikývla spokojeně Rambeta. „Oba jsou v pořádku. To je to, co jsem potřebovala vědět. Drž je, zatímco je budu spojovat."

„Jau!" vykřikl Bill. „Jau!"

„Skvělé!" radovala se Rambeta a omotávala je izolepou. „Zvládla jsem to. Tak zas někdy," rozloučila se.

„Jau!" zaječel Bill ještě jednou.

Během pěti minut se mu přestaly klepat ruce od elektrického šoku, a tak mohl zase začít pracovat s pojistkami. Jednu vytáhl a právě se chystal zkontrolovat její číslo, když vtom přišel Kaine.

„Á, tady jsi, Bille," zašveholil. „Všude tě hledám."

„Už jsi mě našel," zavrčel Bill. „Tak se ztrať. Mám práci."

„Mám pro tebe takový plán," řekl android. „A dívej se na mě, když s tebou mluvím. Poslouchej. Od té doby, co jsme na lodi v relativním bezpečí, se mi rychle vrací chuť do vědeckého výzkumu."

„Nechceš snad přitáhnout na loď nějaké smrtonosné mimozemšťany ve sklenici nebo něco podobně pitomého, že ne?" zeptal se Bill podezíravě.

„No, to přesně ne," odpověděl android. „Ale rozhodně chci o své hrozné zkušenosti zveřejnit studii. Já budu slavný, a pokud mi s ní pomůžeš, budeš citován jako podpůrný materiál. Samozřejmě za předpokladu, že se z téhle prokleté planety dostaneme živí a zdraví."

„Mohl by sis laskavě ty svoje pitomé nápady nechat pro sebe a vypadnout odsud?" požádal ho Bill.

„Ne, poslouchej, myslím to vážně. Mám téměř kompletně vypracovaný jejich životní cyklus. Když jsme sem přijeli, zaznamenali instinktivně přírůstek potravy – jsou velmi citliví na životní energii, cítí prostě élan vital tak typický pro všechny živočichy – a tak se vyklubala celá nová generace. Ta stará se zřejmě živila na tom, co zbylo z posádky na stanici. Není to nádherný scénář?"

„Příšerný," odfrkl Bill, který neměl vůbec náladu na uvažování o mimozemšťanské stravě.

„Věděl jsem, že nalezneš krásu v takové zrůdnosti, kterou tahle stvoření představují," řekl Kaine potěšené. „Ostatní mě vůbec nechtěli poslouchat."

„A dobře dělali, ty sadistický androide," vykřikl Bill. „A teď už vypadni."

Kaine, zcela zabraný do své teorie, tuto výzvu ignoroval. S planoucíma očima a roztřesenýma rukama pokračoval. „Vycházím z toho, že každá další fáze jejich vývoje je ohromnější a nebezpečnější než ta předcházející. Ta největší, se kterou jsme se dosud setkali, byla velká asi jako Curly, ale to určitě nebyla jejich nejdokonalejší fáze. Pokud budeš mít štěstí, potkáš se tam dole, až půjdeš pro ty pláty, s mnohem většími a nebezpečnějšími kreaturami."

„Mohl bys už sakra zavřít tu klapačku?" okřikl ho Bill.

„I kdybys to štěstí měl," pokračoval Kaine, „nepředpokládám, že bys mi donesl vzorek. To je v pořádku, to bych po tobě asi nemohl chtít. Ale spokojím se s detailním popisem. Dobré by byly taky přesné míry. Když se s nějakou potkáš, buď objektivní. Nikam nespěchej a udělej si poznámky. Nechci mít ve své zprávě nějaké zmatené výkřiky."

„Pokud okamžitě neodejdeš, tak tě zabiju," řekl Bill a začal se poohlížet po nějaké veliké pojistce, kterou by ho vzal po hlavě.

„To přece nemyslíš vážně, Bille. Ber to jako oběť vědě. Vždyť když budeš mít skutečné štěstí, potkáš se třeba i s královnou."

„Monarchie? Tady?" divil se Bill.

„Myslím tím odborný výraz pro hmyzí matku. Někdo ta vajíčka přece musel vysedět. Taková matka je jistě mnohem větší než ten mimozemšťan, co unesl Curlyho. A mnohem nebezpečnější. Nic na světě není tak násilnické jako matka, která chrání své mladé. Kéž bych to tak mohl důkladně prostudovat!"

„Domluveno! Jdeš místo mě," vykřikl Bill šťastně.

„Díky za laskavou nabídku – ale já potřebuju zůstat naživu, abych mohl dokončit svou práci, a když se někdo potká s matkou, má jen malou šanci na přežití. Popravdě řečeno, mám strach, že tuto část studia budu muset ve své práci opomenout a vystačit jen s rozborem jednotlivých životních fází. I tak si myslím, že půjde o materiál logický a jednolitý a že opomenutí této maličkosti nezpůsobí takové škody, aby práce nemohla být s úspěchem publikována."

„To je skvělé," prohlásil Bill a zvedl jednu pojistku – i když ne tak velkou, aby se jí dal androidovi vytlouct mozek z hlavy. „To, co celá galaxie v tuto chvíli nejvíc potřebuje, je studie o nějakých příšerných mimozemšťanech."

„Že ano? Věděl jsem, že mě pochopíš. No, musím se dát trochu do pořádku. Najdeš mě v místnosti s okrou. Rozhovor s tebou byl velkým přínosem. Uvidíme se později."

Bill mrštil po Kainovi obrovskou pojistkou přesně ve chvíli, kdy se za ním zavřely dveře. Potom se ponořil opět do toho krásného, depresivního ticha. V klidu, který byl tak dokonalý, že by jej každé zašustění mohlo vylekat k smrti, začal přemýšlet nad událostmi posledních dní.

Náhle ovšem Billovi připadlo, že ticho už není tak tiché, jako bylo před chvilkou. Ozývalo se jakési skřípání a sténání, takže si Bill pomyslel, že jde o zvuky rozpínání materiálu v důsledku tepelných změn. Pak se však ozvalo zašustění a pravidelné zvuky skákání, takže to spíš vypadalo na nějakého hlodavce.

Skákání? Bill se s obavami rozhlédl kolem, ale ničeho nápadného si nevšiml. Jeho sloní noha sebou ovšem zlověstně škubala. Copak Rambeta neříkala, že zabili dva mimozemšťany přímo uprostřed lodi? Pokud tu byli dva, proč ne tři? Čtyři? Nebo sto? Bill polkl a rychle odložil pojistku, kterou měl v ruce. Byl celý zpocený a třásly se mu ruce. Jeho klid byl ten tam. Musí rychle dokončit svoji práci na pojistkách a připojit se k ostatním. Zůstat sám s jakousi skrytou smrtonosnou příšerou byla určitá forma sebevraždy. Skákání a šustění se blížilo. Bill vzal do ruky pojistku. Něco se pohnulo!

„Jau!" vykřikl Bill a uskočil i se svou sloní nohou o krok zpět. „Jau!"

„Nešlapej na mě, Bille!" křičel sedm palců vysoký Čingr a mával ve vzduchu všemi svými pažemi. „Jenom si poraníš nohu. Pamatuješ se na mě?"

„Eager Beager? Jsi to ty?" divil se Bill a s největší námahou se mu podařilo přimět nohu ke klidu.

„Já a nikdo jiný," odpovědělo to zelené stvoření.

„Jak ses sem dostal?" zajímal se Bill.

„Snadno. Dveřma od přepravní šachty. Bylo otevřeno a ten kretén na stráži s podomácky vyrobeným plamenometem zrovna dřímal. Být várna, radši bych ty dveře zavíral. A strážného, co zaspal, bych oběsil. Víš, tohle není zrovna bezpečné místo."

„Ale jak ses dostal sem?" zeptal se Bill užasle. „Myslím jako na tuhle planetu a zrovna teď?"

„Náš koráb, na kterém jsem zrovna byl, zaslechl váš automatický signál, když jste ztroskotali, a tak jsme to sem jeli prozkoumat. I když jste naši nepřátelé – což jste si ovšem sami zvolili – jsme stále bytosti s mravními zásadami a pomáháme přežít každému stvoření bez rozdílu rasy. V tomhle případě ovšem děláme výjimku. Když jsme zjistili, o jakou planetu se jedná, rozhodli jsme se držet v uctivé vzdálenosti."

„Tootsie měla pravdu," zasténal Bill. „Všichni tu umřeme, zabiti mimozemšťany, ať to dopadne tak nebo tak. Pokud z nás upíři neudělají zámotky, dostanou nás malé zelené potvory."

„Nebuď paranoidní, Bilk. Ublížil jsem ti snad někdy nějak? Zase se ukazuje tvůj vojenský výcvik. A navíc, nemyslím si o sobě, že bych byl mimozemšťan. Pro mě jsi mimozemšťan ty. Ale filozofii nechme stranou, chci ti jenom říct, že tady vám od Čingrů žádné nebezpečí nehrozí."

„To se mi ulevilo!" odpověděl Bill ironicky. „Tisíce let jste sice neznali válku, ale teď jste se jí naučili obdivuhodně rychle."

„Pouze v sebeobraně, abychom chránili to, co je nám blízké a drahé. Navíc se tu opravdu nehodláme potulovat dlouho – je to tu moc nebezpečné. O téhle planetě víme už léta a úspěšně se nám daří se jí zdaleka vyhýbat. O to víc nás pobavilo, když jste se rozhodli postavit tady komunikační stanici. To byl projev opravdu mimořádné stupidity!"

„To je prostě vojenský postup," přikývl Bill. „Když se přihodí něco stupidního nebo dokonce zločinného – neřeš to, jen pošli oddíl."

„Ale ta nejneuvěřitelnější věc je, jak se vám podařilo postavit komunikační stanici přímo na jejich hnízdě. Taková veliká planeta! To je jako postavit mraveniště uprostřed pouště. Dokonce i blbec ze všech blbců nejblbcovatější by tu stanici postavil o pár kroků dál. Prostě se znovu ukázalo, že ‚vojenská inteligence' je protimluv."

„Ale to, že jsme tu přistáli, není moje chyba. Neměli jsme na výběr. Kromě toho, to rozhodnutí udělal někdo jiný."

„A tohle je ze všeho nejnebezpečnější," prohlásil Eager Beager. „Říkat: Já jsem jenom poslouchal rozkazy. Ve vesmíru bylo nejvíc zla napácháno těmi, kteří se zřekli své vlastní inteligence a uvažovali tímhle způsobem. Když se zřekneš své odpovědnosti tím, že to hodíš na druhé, tak si možná uchováš duševní zdraví – ale stejně přijde chvíle, kdy se za svoje činy budeš zodpovídat sám."

„Jistě," souhlasil nejistě Bill, jehož mozek vycepovaný vojenskou disciplínou v Eagerově řeči už dávno ztratil nit. A než by začal trochu přemýšlet, radši změnil téma. „Ostatně, nevíš, jak probíhá válka? Na téhle lodi o ní nemáme žádné zprávy."

„Jde to dobře – nebo špatně, záleží na tom, jak se na to díváš."

„Kdo vyhrává?"

„Nikdo, samozřejmě!" vykřikl Čingr. „Vlastně si obě strany nárokují vítězství, ale to je totéž. Bitvy se vedou v každém koutě galaxie. Počty mrtvých, dokonce i když odečteme inflační koeficienty, jsou čím dál tím vyšší."

„Císař má tuhle válku opravdu rád," povzdechl si Bill. „A může ji mít tak dlouho, jak bude chtít. Prospívá ekonomice a zaměstnanosti – hlavně co se nás vojáků týče."

„Ale oba přitom dobře víme, že je nesmyslná a ani jedna strana ji nemůže vyhrát. Je nelogické v ní pokračovat!"

„Logika nikdy nebyla silnou stránkou vojenského uvažování," řekl Bill. „A jak jsi vůbec přišel na to, že jsem tady?"

„Slyšeli jsme, jak se dorozumíváte vysílačkami, a já poznal, že jsi to ty," odpověděl Čingr, pohodlně se natáhl a spočinul na svém krátkém ocasu. „Tak jsem si řekl, že se zastavím a podívám se, jak pokračují tvoje mírové aktivity."

„No," pípl vyhýbavě Bill. „Měl jsem teď plné ruce práce."

„Co může být důležitějšího než konec téhle nesmyslné války?" ptal se Eager Beager. „Nic není důležitější!"

„Každý den jsem se snažil o holé přežití," řekl Bill. „Ničení záludných mimozemšťanů mi nedalo ani na chvilku vydechnout."

„Pokud si pamatuju, souhlasil jsi s tím, že budeš šířit propagandu v náš prospěch," říkal Čingr. „Bylo to součástí dohody o tvé nové noze. A když už jsme u tvé nohy – co se ti to s ní stalo? To, co máš na konci své spodní končetiny, je ta nejhnusnější věc, co jsem kdy viděl. Vypadá, jako by patřila nějakému mnohem většímu šedému savci."

„To je dlouhá historie," odpověděl Bill. „Tamtu vaši starou jsem prostě musel za tuhle vyměnit."

„Zřejmě bych ti mohl sehnat novou, samozřejmě výměnou za nějaká vojenská tajemství a informace interní povahy. K ničemu nám sice nejsou, ale bohužel se u nás začíná objevovat vojenská třída stejně stupidní, jako je ta vaše. Tohle je opravdové prokletí té naší války."

„V naší situaci se ale moje noha ukázala užitečná," prohlásil Bill. „Je to dokonalý prostředek, jak ty potvory bezpečně zašlápnout."

„To máš dobré. Ale stejně bych od tebe radši viděl nějakou mírovou iniciativu. Abych se s tebou zkontaktoval, riskuju vlastní život – a pořád se mi ještě nepodařilo dostat z tebe jedinou kloudnou myšlenku."

„Zorganizoval jsem vzpouru."

„To je krok správným směrem," přitakal Čingr. „Podmílání autorit vede ke svobodnému myšlení. Až začnou masy klást otázky těm, kdo vládnou, může dojít k přetržení řetězů stupidity, které nás věznì v téhle nesmyslné válce."

„Och," řekl Bill. „Mohl bych ti říct něco o určení a lodním nákladu tohohle korábu. Myslím, že je to předmětem vojenského tajemství nebo něčeho takového."

„Hlavně je to bezcenná informace," prohlásil Čingr, „protože se odtud s největší pravděpodobností nedostanete živí. I tak mi to ale řekni."

„Jsme vysláni na Betu Draconis," řekl Bill. „A máme na palubě veliké zásoby okry."

„Věděl jsem, že to bude bezcenná informace," řekl na to Eager Beager. „Na Betě Draconis není nic než pár zničených lodí. Tam jsme vám to skutečně nandali. Kdybych nebyl takový odpůrce téhle hnusné války, byl bych na naše hochy opravdu pyšný. A co s okrou? Slouží vám jako lék pro vaše raněné?"

„Je to koníček našeho kapitána," odpověděl Bill. „Pěstuje ji, ale nikdy ji nejí."

„Nikdy vás lidi nepochopím," řekl Čingr, rozhodil třema rukama do vzduchu a dalšími čtyřmi se chytil zádumčivě za břicho. „Vždycky máte plno práce s nesmyslnými záležitostma."

„Není to úplně nesmyslné. Můj pes má okru rád."

„Přesně to myslím," rozčilil se Eager Beager. „Víš o tom, že lidé jsou jediná stvoření ve vesmíru, která si vydržují jiná stvoření jako své domácí mazlíčky? To tě neudivuje?"

„Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel," přemítal Bill.

„Někdo přichází z haly," řekl najednou Čingr. „Budu muset jít. Nevím, jestli se sem ještě vrátím, protože moje loď chce tuhle prokletou planetu opustit co nejdřív. Chci ale, abys věděl, že i pokud umřeš a nebudeš mi tím pádem už vůbec na nic, považuju tě za tak hodného člověka, jak jen lidi mohou být."

„Díky," odpověděl Bill. „V podstatě je to vzájemné."

„Pokud tohle přežiješ, nezapomeň všude rozsévat naše myšlenky," volal ještě Eager Beager, když odcházel dírou v ocelové zdi. „Pokud nepřežiješ, zapomeň na to."

„Co to bylo?" zajímal se Uhuru, který náhle vstoupil. „Neposkakovalo tady něco? A nemluvil jsi s někým?"

„To nic nebylo," lhal Bill. „Četl jsem si pro sebe čísla z těch pojistek."

„Je těžké něco dělat bez těch stříbrných plátů," pokračoval Uhuru. „A ty pojistky počkají. Stejně je tu teď všude zbytečně moc světla."

„Počkej, jenom to dodělám."

„Zapomeň na to," okřikl ho Uhuru. „Ty pláty potřebujeme právě teď. Je nejvyšší čas, aby ses vrátil tam dolů, do toho mimozemšťanského pekla."

KAPITOLA 15

„VEZMI SI TENHLE PLAMENOMET," ŘEKL MOE Billovi, když jej vyzbrojovali v řídící místnosti. „Udělal jsem ho z nákladní pumpy."

„A tady máš nějaké granáty," řekl Uhuru. „Jsou opravdu výborné. A snaž se do ničeho nevrazit. Mohly by ti vypadnout z opasku."

„Vezmi si jeden z mých nožů," nabízela mu Rambeta. „Tenhle ne, ten je můj nejlepší a nejoblíbenější… vem si nějaký jiný. Víš, pravděpodobně se nevrátíš živý, a já bych o svůj nejlepší nůž opravdu nechtěla přijít. Chápeš?"

„Jo, jo, to je v pořádku," zamumlal Bill. Jeho mozek byl plný strachu, takže vůbec nevnímal, co se kolem něj děje.

„Nezapomeň na můj výzkum," připomněl mu Kaine. „Pokud se utkáš s mimozemšťany a vrátíš se živý, chci jejich detailní popis."

„A kam mám vlastně jít?" zeptal se Bill zmateně, dělaje přitom na androida obscénní gesto. „Ví někdo aspoň přibližně, kde můžou ty stříbrné pláty být?"

„Pravděpodobně je budou mít ve skladišti," řekl kapitán Mor. „Nemůžeš to místo minout, je to přímo vedle jaderného reaktoru plného těch malých potvor."

„Nádhera!" povzdechl si Bill. „A jak ty pláty vypadají?"

„Je to anodizovaný hliník," odpověděl Uhuru. „Asi dvacet stop dlouhý, padesát stop široký a velmi tenký. Pravděpodobně srolovaný."

„Počkej chvilku!" vykřikl náhle Bill. „A jak můžu něco takového přinést?"

„Vezmeš to pod paži," navrhl Uhuru. „Ty pláty jsou opravdu extrémně tenké a nejsou vůbec těžké."

„Možná nejsou těžké, ale určitě jsou dlouhé," bránil se Bill. „I když budou srolované, budou mít na délku dvacet stop. Jak je můžu vzít a ještě při tom bojovat s mimozemšťany? Chceš, abych ti sem donesl pláty poškrábané a poničené?"

„O tom ani neuvažuj!" vykřikl Uhuru. „Ty pláty představují jemnou mechaniku a musí být naprosto neporušené. Myslím, že s tebou budeme muset někoho poslat. Nějaký dobrovolník?"

„Se mnou nepočítej," zasténala Tootsie, která jako jediná na nabídku zareagovala. Ostatní stáli kolem, hleděli do země a šoupali nohama.

„No tak, nehlaste se všichni," zavtipkoval Uhuru, ale pak zvážněl. „Dobrá, budeme tedy muset tahat slámu."

„Znám ty tvoje trubičky," okřikla ho Rambeta. „Okamžitě je dej pryč."

„Dobře," připustil Uhuru. „Použijeme tedy tuhle novou sadu, kterou tu s sebou náhodou mám." Hodil na stůl balíček s umělohmotnými trubičkami, kousek jedné ulomil, pak je vzal do ruky, srovnal hroty a zamíchal tak, že nebylo poznat, která je ta kratší.

„Se mnou to vypadá dobře," řekla Tootsie, když si jednu trubičku vytáhla.

„Když jsem jenom přikazoval ubohým pitomcům, jakou špinavou práci musí udělat, byl život tak nějak jednodušší," řekl kapitán Mor s povzdechem, pak zavřel oči a jednu trubičku si vytáhl. „Demokratické řešení problémů mi příliš nevyhovuje."

„Tu krátkou mám já!" vykřikl Ranař potěšené. „Deme spolu, Bille! A šance není velká! Seš připravenej umřít jako chlap?"

„Ani ne," uvažoval Bill.

„To by ovšem mělo být pro vojáka to základní," ozval se Uhuru. „Víš, Bille, hrozně rád bych tam šel s tebou, ale musím tady všechno připravit k odletu pro případ, že byste se vrátili živí."

„Dík moc," zamumlal naštvaně Bill.

„Budu potřebovat plamenomet, Moe," zaburácel Ranař. „Přece se tam dolů nepustím bez pořádný bouchačky."

„Tenhle jsem udělal z cívky od ledničky," odpověděl Moe pyšně. „Buď s ním opatrný – je nabitý nejostřejším raketovým palivem."

„Dej mi ten svůj nejlepší nůž, Rambeto," zavrčel Ranař. „Mohl by mi přijít vhod."

„V žádném případě," zasoptila Rambeta.

„Pokud se odtamtud nevrátí, stejně ti už k ničemu nebude," prohlásila s chladnou logikou Tootsie. „Tak jim ho dej."

„Vy nechápete, co po mně chcete," vykřikla Rambeta. „Dala mi ho moje matka po slavnosti, na které mi byl přidělen první netopýr. Je to to jediné, co mi po ní zůstalo, jediná vzpomínka na ten tak vzdálený svět. Je to, jako bych po Ranařovi chtěla Sekáče."

„Nikdy bych ti ho nedal," zahuhlal Ranař. „Ale ten nůž potřebujeme. Dej mi ho – nebo si ho vezmu sám."

„Proč bojujeme mezi sebou?" zasténala Tootsie. „To nemáme dost nepřátel tam venku?"

„To jsou nervy," objasnil Kaine. „Typická lidská reakce provázející strach z toho, že se blíží něco hrozného – nebo někdo hrozný."

„Tak ty mi budeš říkat strašpytel, ty, kousek plechu?" rozčilila se Rambeta. „Vy chlapi jste všichni stejní – dokonce i chlapi-androidi. Myslíte si, že to nedokážu? Já vám ukážu! Uhuru, dej mi plamenomet, jdu tam s nima! Pokud by naše záchrana závisela na těchhle dvou pitomcích, mohli bysme rovnou hodit ručník do ringu."

„Ukaž těmhle nádivům, co my ženský dokážem!" vykřikla Tootsie. „Hrrr na ně!"

„Já svůj plamenomet nedám!“ křičel Uhuru a pevně ho svíral v rukou.

„Vem si tenhle,“ podával jí jeden Moe. „Udělal jsem ho z rezervních dílů do vysílačky a zbytků v jednom batohu.“

„Proč vy dva pitomci stojíte s hubou dokořán?“ soptila Rambeta, když si brala Moeho rukodělný výrobek. „Pojďme na to!“

„Deme!“ zakřičel Ranař a zamával ve vzduchu Sekáčem. „Je čas zabíjet a ničit – samý dobrý věci!“

Bill neochotně následoval Rambetu s Ranařem ke dveřím do přepravní šachty, kde nejdřív zahoukali, pak zadupali a nakonec efektním kopnutím probudili Larryho. Billa potěšilo, když viděl, že za sebou Eager Beager zavřel dveře.

„Já půjdu první,“ oznámila Rambeta, rozkopla dveře a pokryla přepravní trubici vrstvou plamenů. „Vy dva jděte za mnou. Držte se Co nejvíc při zemi a nestřílejte, dokud jste uvnitř šachty. Opravdu nechci, aby mě nějaký pitomec usmažil plamenometem.“

Bill byl za takové instrukce jenom vděčný a přepravní šachtou se plazil před Ranařem. Střední pozice se mu jevila jako nejbezpečnější místo. Postupovali temnou chodbou tak, že Rambeta prozkoumávala terén a Ranař mu kryl záda. Když dosáhli úrovně stanice, zavelela Rambeta: „Připravte se! Prsty na spouště, počítám do tří. Jedna, dva, jedem!“

Bill byl o něco pomalejší, protože jako správný poslušný voják čekal na ‚tři‘. Ale když mu Ranař přeběhl po zádech a odhodil ho stranou, připravil si plamenomet a pálil kolem sebe hlava nehlava.

„Dostal jsem je!“ vykřikl nadšeně. „Podívejte, jak hoří!“

„Spálil jsi skafandry,“ oznámila mu Rambeta klidně. „Žádní mimozemšťani tady nejsou.“

„Možná se schovávali v těch skafandrech,“ snažil se to zamluvit Bill. „Oni na nás totiž určitě čekali, a kdybychom šli kolem těch skafandrů, vyskočili by na nás a dostali by nás. Neměli bychom vůbec šanci.“

„Aha!“ zavrčela Rambeta. „A víš, že by mě docela zajímal tvůj IQ test?“

„Vojáci IQ testy neskládají, jenom důstojníci,“ vysvětlil Bill.

„Hele, v tom skafandru je mrtvej mimozemšťan,“ zakřičel Ranař, který právě zkoumal terén. „A v tom druhym taky.“

Rambeta se podívala na Billa se znovunalezeným obdivem. „Ty asi víš, jak na ně,“ řekla mu. „A za to s tím IQ se ti omlouvám. Možná bys nás měl vést.“

„Myslím, že je to dobré tak, jak to je,“ řekl Bill rychle. „Klidně zůstaň v čele.“

„V tom případě jdeme! Támhle těmi dveřmi na chodbu! Ale nejdřív si vyčistíme cestu!“

Ranař rozkopl dveře, Rambeta do nich hodila jeden z Uhurových granátů a uskočila zpět. Mohutná exploze zaburácela celou, hlavní chodbou a do vstupní místnosti zavanul chuchvalec kouře.

„Tendle zvuk miluju!“ vykřikl Ranař šťastně. „Můžu si taky jeden hodit?“

„Šetři,“ odpověděla mu Rambeta, když se kouř usadil. „Budeme je potřebovat později. Za mnou!“

Bill se připlížil k Rambetě tak blízko, jak jen to bylo možné, a svůj plamenomet stiskl pevně a oběma rukama. Když sestupovali koridorem, šlapal mu Ranař nedočkavě na paty.

„Hýbej se!“ šťoural Billa do zad. O chvilku později se celá chodba roztřásla další mohutnou detonací.

„Zdálo se mi, že se tam něco pohybuje,“ vysvětloval Ranař. „Uhuru udělal dobrý granáty,“ dodal ještě.

„Nech těch srandiček,“ okřikla ho Rambeta. „Náš úkol je donést ty pláty, nic víc.“

O dvě vteřiny později vyletěla do vzduchu i druhá a třetí místnost vedoucí z chodby. Ranař se provinile usmíval a Rambeta zavelela stát.

„To se něco pohybuje v každé místnosti?“ zeptala se ironicky. „Pokud vypotřebuješ všechnu munici teď, nebudeme ji mít tehdy, až ji budeme doopravdy potřebovat.“

„Když já si nemůžu pomoct,“ šklebil se Ranař. „Velká sranda. Bum, bum, bum!“

„Nech toho!“ zavelel Bill, který si náhle rozpomněl, že je vojenský policista ve službě. „Šetři granáty na dobu, kdy je budem opravdu potřebovat.“

„Zkusim to,“ zamumlal Ranař. „Ale bude to těžký. Ranař, to je super voják, zabijácká mašina, seká ruce, seká nohy, vraždí, mrchy zhasíná. Plno mrtvejch osob, to je jeho způsob.“

„Jediné, co po tobě chceme, je, abys s nima zacházel trochu opatrněji,“ říkala mu Rambeta, když je vedla směrem k jadernému reaktoru. „Přinejmenším počkej, dokud neuvidíš první zelené oči v šeru.“

„Možná bychom neměli čekat tak dlouho,“ navrhl Bill. „Já bych pálil hned, jak se něco šustne.“

„Má pravdu,“ zaradoval se Ranař. „Teď mluví jako správnej voják.“

„Jej!“ vykřikla najednou Rambeta. „Podívejte támhle!“

Dveře od jaderného reaktoru sice stále držely, ale už jen tak tak. Bylo slyšet zuřivé škrábání a kousání a ze dveří se valil jako sopečná láva mohutný proud roztavené oceli.

„Musí mít v sobě nějakou silnou kyselinu,“ mínil Bill. „Jsem rád, že tu není Kaine. Určitě by nás nutil odebírat vzorky.“

„Skladiště je tady,“ oznámila Rambeta. „Za těmi dveřmi.“

„Jej!“ zaradoval se Ranař. „Můžu si tady hodit granát? Aspoň jeden? Prosim, prosim.“

„Žádné granáty, pitomče!“ varovala ho Rambeta. „Chceš všechny ty pláty roztrhat na kusy? Uhuru říkal, že na ně musíme být opatrní.“

„Takže spíš plamenomet?“ zkoušel to Ranař.

„Zapomeň na to!“ přikázala mu Rambeta.

„Možná bychom měli otevřít dveře a podívat se dovnitř,“ mínil Bill. „Je velice pravděpodobné, že jsme se všemi těmi granátovými výbuchy ztratili výhodu překvapení.“

„Ranař nikdy nic nedělá napolovic!“ řekl ten hřmotný chlapík a zamával Sekáčem kolem hlavy. „Udělej to – a nekecej o tom!“

A než ho stačili zastavit, vykopl dveře a máchaje sekerou vběhl dovnitř.

„To bylo záludné," prohlásil Bill ironicky. „Jsme jako myšky – ani nebudou vědět, že jsme tady."

„Nevidím uvnitř žádnou z těch příšer," oznámila Rambeta, která se postavila do dveří s připraveným plamenometem a rozhlédla se kolem.

„Tohle je velký místo," prohlásil Ranař a postavil se vedle ní. „Může jich tady bejt ukrytejch tisíc."

Skladiště bylo dost velké na to, aby se do něj vešla celá Bounty nebo aby se v něm skryl celý regiment vojáků. Na ocelově blýskavé podlaze leželo velké množství různých náhradních dílů a nářadí. Ocelové tyče sto stop dlouhé vypadaly v té monstrozní místnosti jako zápalky, nákladní vozík jako dětská hračka.

„Nikde tu nevidím ty pláty," prohlásil Bill.

„Můžou být kdekoliv," odpověděla Rambeta a opatrně popošla o kousek dopředu. „Musíme jít dovnitř a podívat se po nich. Pojďte! A buďte ostražití."

Její poslední varování bylo zbytečné. Všichni postupovali pomalu s prsty na spouštích svých plamenometů a jejich nervy byly v této nebezpečné situaci vybičovány k prasknutí. Kdyby zaslechli třeba nějaké hrůzné zavytí, určitě by je to roztrhlo.

„Támhle!" vykřikla najednou Rambeta, padla na kolena a zamířila plamenometem. „Ranaři! Něco se za tebou hýbá. Nemůžu vystřelit!"

Mimozemšťan, mnohem větší než Curly, se Ranařovi objevil přímo za zády. Syčel a soptil, mával ocasem a skřípal zuby. Jedním drápem vyrazil Ranařovi z ruky Sekáč a s lehkostí vojáka, který pije své pivo, jím mrštil o dobrých sto yardů dál. Potom s hrozným zařváním popadl i samotného Ranaře.

„Ta věc mě škrtí!" zasípal Ranař. „Moje uši! Můj jazyk! Aghhh."

Rambeta vytáhla svůj nejlepší nůž, který dostala od matky, a vyrazila s ním proti kreatuře. Ta náhle ztuhla, a aniž by pustila Ranaře ze svých spárů, začala zírat na ženu pod sebou, jako by to byl nějaký obtížný hmyz.

„Tady máš, ty hnusná potvoro," křičela Rambeta a bodala prudce nožem do bestie. „Ve jménu císaře! Smrt všem nepřátelům! Zdechni!"

Mimozemšťan byl útokem zjevně zaskočen, a tak pustil Ranaře na zem a místo něj chňapl po Rambetě, jako by to byla pouhá panenka na hraní. Nakonec ji pustil na zem hned vedle Ranaře a zlověstně se nad nimi nakláněl.

V tu chvíli vyrazil Bill a vrazil příšeře plamenomet mezi žebra. Než mohla zareagovat, napálil do ní plnou dávku plamenů – a účinek byl vskutku velkolepý. Příšera zahořela jasným plamenem a potom se rozletěla na malé čoudící kousky.

„Jsou pořád větší a větší," zkonstatoval Bill. „Neměli bychom na to zapomínat."

„Dostals ji hezky, Bille," pochválila ho Rambeta. „Sama bych to nedokázala líp."

Ranař se postavil na nohy a splašeně se rozhlížel kolem. „Kde je můj Sekáč?"

„Někde tady," odpověděl mu Bill a neurčitě máchl rukou.

„Když ho budeš hledat, podívej se taky po těch plátech," připomněla mu Rambeta, která si právě kontrolovala svůj plamenomet. „Mám tohohle místa už opravdu plné zuby. Přeju si, abych byla kdekoliv, jenom ne tady. Třeba abych seděla s přáteli v nějakém baru a pila tam svůj oblíbený Galaktický klokot. Dáš si sklenku a opiješ se. Dáš si druhou a vytuhneš."

„To zní dobře," kýval horlivě Bill a prohledával hromady zásob, ale namísto stříbrných plátů našel jenom hromady záchodového papíru.

„Hej!" zakřičel najednou Ranař. „Podívejte!"

„Našel jsi ty pláty?" volal Bill, když spolu s Rambetou utíkali směrem k Ranařovi, který klečel na kolenou a nad něčím se skláněl.

„Ne," odpověděl Ranař. „Našel jsem Sekáč. A tohle."

V ocelové podlaze byla obrovská díra, zjevně vyleptaná mimozemšťanskou kyselinou. Z otvoru do temných hlubin vedl tunel lemovaný oranžovými kožichy.

„Nemyslím, že by tam dole byly ty pláty," řekla Rambeta. „Vypadá to, jako by všechny cesty vedly dolů do té podzemní jeskyně."

„Já to rozhodně kontrolovat nepůjdu," prohlásil Ranař. „Hej! Co je to?"

„Něco se tam dole pohybuje," vykřikla Rambeta. „Něco neskutečně velkého v oranžovém kožichu."

„Mám dojem, že nás čeká setkání s matkou," zasténal Bill. „A nebude asi moc odvázaná z toho, že jsme právě zabili jedno z jejích dětí."

KAPITOLA 16

MONSTRÓZNÍ MATKA LEZLA POMALU A S nenávistným syčením ven z díry. S hrozivou jistotou se zachytila o její okraj svou pařátou, která byla dvakrát větší než celý Ranař, a pak pomalu vystrčila i druhou a třetí. Následovala odporná hlava s řadou velikých ostrých zubů. Když vydechla, bylo to, jako by všechny ovanul mráz ze záhrobí.

Když se soukala dovnitř do skladiště, udělal Bill několik kroků dozadu. Ona však pokračovala dál směrem ke třem vyděšeným vojákům, venku už měla první i druhou nohu. A pak další. A ještě dvě. Nakonec z díry vyletěl i obrovský ocas, který srazil Ranaře na zem.

„Utečme!" vykřikl Bill.

„To chce granáty!" vykřikl Ranař.

„Ať jde ta matka pryč!" vykřikla Rambeta.

„Tudy!" zařval Bill, který už byl rozhodnut, že se nebude bojovat, a tak pádil směrem k té části skladiště, kde bylo naskládáno největší množství různých beden. „Když se támhle schováme, třeba nás nenajde."

„Dobrý nápad!" vykřikla Rambeta. „Pojď, Ranaři. A ty za námi, Bille."

„A nezkusíme přece – jej! – to bylo vo chlup. Asi máte pravdu!“

Všichni tři se rozběhli podél hromady papírových krabic s nápisy TOALETNÍ PAPÍR DEHYDROVANÝ, 10 000 RULIČEK, PŘIDEJTE VODU A PŘIPRAVTE SE. Billa napadlo, jestli takové množství toaleťáku nedostali omylem namísto stříbrných plátů – takové věci se ve vojenském zásobování stávaly často.

Bestie mezitím rozzlobeně vyla a rozhlížela se po místnosti. Špička jejího ocasu byla ostře zvednutá a to, čeho se dotkla, se rozpadlo na prach. Když začala slídit po skladišti, zdálo se, že postupuje náhodně. Potom se však zastavila, pomalu pootočila hlavou – a zahleděla se přímo na místo, kde byly skryté tři lidské bytosti.

„Sežer si to!“ vykřikl Ranař a vytáhl z opasku dva granáty. „Udělám z tebe zelený hamburger.“

Bill se vrhl k zemi, aby se vyhnul třískám z exploze. Obrovská detonace roztřásla celou místnost. „Dostali jsme ji?“ zajímal se s tváří u země. „Roztrhlo ji to na dva kusy?“

„Ani moc ne,“ odpověděl Ranař. „Možná ňáký škrábnutí. Dybych tak měl takovejch granátů tisíc, tak možná – jej! – vona de sem!“

„Půjdu na ni s plamenometem,“ rozhodla se Rambeta. „Ranaři, kryj mě! Bille, jdi pro ten nákladní vozík!“

„Chceš po mně, abych bojoval s tou nestvůrou na nákladním vozíku?“ divil se Bill. „Si se asi zbláznila, ne?“

„Vidíš tu snad nějaký bitevní tank?“ odsekla mu Rambeta. „Musíme si vystačit s tím, co máme. A hni sebou, ty pitomče!“

Bill pokrčil rameny a rozběhl se k vozíku, tahaje za sebou svou sloní nohu. Mezitím pustili Rambeta s Ranařem do mimozemšťanské matky plnou dávku plamenů ze svých plamenometů. Zdálo se však, že na rozdíl od ostatních příšer, s kterými se potkali, jí koupel v plamenech nijak nevadí. Možná jí trochu osmahla kožich, ale to bylo vše. Každopádně ji to však hrozně rozzlobilo, protože zavyla tím nejhrůznějším hlasem, jaký kdy slyšeli.

Bill nastartoval vozík a zařadil rychlost. Nejdostupnější věc, která se v té chvíli dala použít jako zbraň, byla hromada ocelových traverz, takže jich Bill pár naložil a používal je jako kopí.

„Do ní, Bille, do ní,“ povzbuzoval ho Ranař. „Rychle! Nebo nás dostane!“

Bill pochopil, že jejich jediná šance je zahnat tu potvoru zpátky do díry. Kdyby se jim to povedlo, mohli by tam pak za ní naházet granáty a třeba by ji to na chvíli zdrželo. Alespoň na tak dlouho, než najdou ty pláty a dostanou se z téhle smrtonosné pasti ven. Přidal plyn a rozjel se přímo proti příšeře. Vypadalo to zoufale, ale jinou možnost neměl.

„Správně, vojáku!“ křičel Ranař, když Bill vrazil vší silou do mimozemské matky. „Ty budeš strkat a já ji budu smažit.“

„Udělejte to!“ křičela Rambeta. „Já se mezitím podívám po těch plátech.“

„Nebo jinak, Bille,“ volal Ranař. „Strkej do ní a já se s Rambetou podívám po těch plátech.“

O téhle změně plánu měl Bill vážné pochybnosti. Nebyl nijak nadšený z toho, že se bude muset potýkat s tím stvořením bez pomoci Ranaře, který ho přece jenom mohl plamenometem alespoň trochu krýt.

Matka stále dupala a řvala bolestí nebo nepříjemným horkem nebo obojím a vypadala při tom jako potácející se opilý voják. Bill na ni útočil svým vozíkem tak, že do ní na plný plyn najel, pak zařadil zpátečku, a než se nestvůra vzpamatovala, už do ní vrážel znova. Po jednom obzvlášť vydařeném šťouchnutí ji dokonce překotil na kolena.

„Máme to, Bille!“ zakřičela najednou Rambeta. „Utíkáme.“

Billovi to nemuseli říkat dvakrát. Sešlápl plyn celou silou své sloní nohy a rozjel se i s vozíkem směrem ke dveřím, zanechávaje za sebou zápach plynu a stopu spálené gumy. Když k nim dojel, vypnul motor a vyskočil ven.

„Dělal sis řidičák na býčí farmě?“ smála se mu Rambeta, která stála ve dveřích s hrstí granátů. Bill s Ranařem mezitím střelhbitě nakládali na vozík stříbrné pláty.

„Už je tu zas,“ vykřikla náhle Rambeta a spolu s Ranařem naskočila na zadní sedátko vozíku. „Jeď do ní.“

Bill opět zařadil rychlost, a když mimozemskou matku míjeli, hodila na ni Rambeta celou zásobu granátů. Exploze byla tak mohutná, že rozhoupala celou chodbu a nákladní vozík i s celým nákladem málem vyletěl do vzduchu.

„Jej!“ vykřikl Ranař, když se prach i vozík zase usadily. „To bylo vo chlup.“

„Zavalilo to vchod?“ zeptal se Bill, který byl příliš zaneprázdněný na to, aby se ohlížel zpátky.

„Doufám, že jo,“ odpověděla Rambeta. „Nemůžeš jet rychleji?“

„Dělám co můžu – jej!“ vybíral Bill prudce řízení, když vrazil do dvou mimozemšťanů, kteří se jim znenadání objevili v cestě. Byli to ti skákající, takže Billovi k tomu všemu začala vyvádět noha.

„Podívejte támhle!“ vykřikla Rambeta. „Už se dostali ven z jaderného reaktoru!“

Celá chodba teď byla poseta odpornými oranžovými mimozemšťany všech možných velikostí, od těch roztomilých až po ty, kteří byli velcí jako Curly. Z materiálu, kterým byly zahrazeny dveře, se stala jenom beztvará kupka hmoty. Všude byla poházena spousta shozených oranžových kožichů, takže to s Billovým vozíkem pořádně nadhazovalo.

„Dávej pozor na ty pláty!“ křičela Rambeta, když se Bill snažil srovnat na nerovném terénu řízení.

„Jupií!“ zajásal Ranař a hodil do hloučku kreatur granát. „Pozor zleva, Rambeto! Spal je, potvory!“

Rambeta je pokryla sprškou plamenů, ale sotva se jedni uškvařili v ohni, další se už tlačili na jejich místa. Bylo jich tam opravdu hodně.

Ranař házel jeden granát za druhým, náhle se však zarazil a zakřičel: „Koukejte, přicházej posily!“

„Naše nebo jejich?“ ptal se Bill s nadějí v hlase, zatímco zápasil s poskakujícím vozíkem.

„Bé je správně,“ odvětila Rambeta posmutněle.

Chodba se zaplnila poskakujícími mimozemšťany, kteří se snažili dostat co nejblíž k nákladnímu vozíku a pokud možno i k jeho pasažérům. Ranař na ně pálil ze svého plamenometu, dokud mu nedošlo palivo. Potom ho používal už jen k tomu, aby shazoval z vozíku ty nejdotěrnější, a nakonec jím mrštil do tlamy jednomu, který byl velký asi jako Curly.

„Vezmu si tvůj,“ řekl Billovi, vzal mu jeho zbraň a pálil do těch potvor dál. „Přepravní šachta je támhle! Takže rychle!“

Bill zahnul doprava a těsně před vchodem do přepravní šachty zastavil. Zatímco si sundával bezpečnostní pásy,

Rambeta a Ranař seskočili dolů.

„Na těch plátech jich je ještě spousta!“ vykřikla Rambeta. „Musíme je odtamtud dostat.“

Na plátech opravdu poskakoval asi tucet skákajících příšerek. Bill poskakoval dokola a snažil se přimět svou sloní nohu, aby je nezašlápla, protože dobře věděl, že by to zároveň znamenalo i zničení plátů, které tolik potřebovali.

„Já jim dám!“ vykřikl Ranař šťastně.

„Žádné granáty!“ zavyla Rambeta. „A už vůbec ne žádné plamenomety.“

„Zvládnu to jenom se Sekáčem,“ zašklebil se Ranař sebejistě a potom je jednoho po druhém rozťal napůl, užívaje přitom svou sekeru s chirurgickou přesností.

„Já vezmu tenhle konec!“ zavelel Bill. „Ranaři, ty vem ten druhý a ty, Rambeto, nám kryj ústup.“

„Jak poroučíš, vojáku,“ řekla a pokryla vstupní místnost plameny.

Bill vzal svůj konec a spolu s Ranařem postupovali přepravní šachtou vzhůru. Podle výbuchů granátů poznali, že se Rambeta pořád drží za nimi. Ranař zase Billovým plamenometem čistil cestu směrem dopředu. Když dorazili až ke dveřím, Larry jim rychle otevřel a pak těsně za nimi zase zavřel. Celá posádka se shromáždila kolem nich.

„Venku je to zlý,“ prohlásil udýchaný Ranař. „Ale zmákli sme to jako správný vojáci.“

„Gramaticky špatné, ale výstižné,“ řekl Christianson. „Ale ani my jsme tady nezaháleli. Na záchodky se dá zase beze strachu chodit.“

„Ty pláty!“ vykřikl Uhuru nadšeně. „Za dvacet minut odtud můžeme vypadnout! Pojď sem, Larry. Pomůžeš mi.“

„Spravil jsem autopilota,“ sděloval Curly, když Larry a Uhuru odtáhli pláty pryč. „Aspoň si myslím, že je spravený. Snad jo. Možná ale taky ne.“

„To jsou následky těch jejich kousanců,“ šeptal kapitán Mor. „Někdy Je to trochu zmatený.“

„Mělo by to být v pořádku,“ řekl Curly. „Vezme nás to přímo na Betu Draconis. Anebo nás to vysadí na nějaké temné a vzdálené hvězdě. Ale jak se říká: ‚všichni správní kluci musejí to zkusit‘.“

„Já se především zajímám o ty mimozemšťany,“ řekl Kaine. „Co jste objevili?“

„S tou matkou jsi měl pravdu,“ oznámil mu Bill a zesláble padl na podlahu. „Potkali jsme ji.“

„Nádhera!“ vykřikl Kaine. „A přežili jste, abyste mi o ní mohli vyprávět! To je úžasné! Má práce bude známá na každičké obydlené planetě! Domů se vrátím jako uznávaný vědec! A jak teda vlastně vypadala?“

„Byla vopravdu velká,“ prohlásil Ranař.

„A můžeš specifikovat detaily?“ zajímal se Kaine. „Vopravdu velká není příliš vědecký termín. Jak je velká? Provedli jste nějaké měření?“

„Je taky hnusná,“ dodala Rambeta. „Nejhnusnější mimozemšťan, jakého jsem kdy viděla.“

„Můžete to definovat nějak objektivněji?“ zasténal Kaine. „Nemůžu přece v mé práci použít slovo ‚hnusná‘.“

„A nebezpečná,“ doplnil je Bill. „Slizká, vícenohá potvora v oranžové kůži a s dlouhým ocasem.“

„A zabili jste ji?“ zeptal se Curly znepokojeně. „Nebo se může stát, že se naplní má noční můra, já dojdu k autopilotovi a on bude na kousky?“

„Když jsme ji viděli naposled, nevypadalo to s ní moc dobře,“ prohlásil Bill poněkud nadsazeně.

„Potřebuji pro svoji práci více detailů,“ křičel Kaine. „To opravdu nikdo neznáte ani míry?“

„Zavři tu svou pitomou klapačku,“ okřikl ho Bill. „Příště si tam můžeš zajít sám, pokud budeš chtít. Teďka se odtud musíme hlavně co nejdřív dostat.“

„Je tu jenom jeden malý problém,“ pronesla Tootsie váhavě. „A to tvůj pes Barfer.“

„Hej!“ vykřikl Bill. „A kde vlastně je? Nevím proč, ale z nějakého důvodu mi ta smradlavá potvora chybí.“

„No, ty jsi mu taky chyběl, víš,“ začala Tootsie. „Pořád tak smutně kňučel, když jsi odešel pro ty pláty.“

„Je to prostě můj milý pejsek,“ usmál se Bill. „Dobře ví, jak moc ho mám rád.“

„Je pryč!“ oznámila Tootsie. „Pryč!“

„Cože?“ poděsil se Bill. „Je snad v místnosti s okrou, ne?“

„Je na komunikační stanici, Bille,“ řekl Curly. „Jen co jsi odešel, proklouzl Larrymu kolem dveří a pádil dolů přepravní trubicí. Teď je tam sám se všema těma příšerama. Ach!“

„Chudák pes potřebuje pomoc,“ zasténala Tootsie. „Přece ho tam nemůžeš nechat!“

„Ticho, přemýšlím,“ okřikl ji Bill. „Přemýšlím.“

„Je to na tobě,“ řekl kapitán Mor. „Chci ti ovšem říct, že jenom ta nejsprostší životní forma by nechala přítele napospas příšerám.“

„Ten pes tě miluje,“ pronesla Rambeta. „A jak se teď zachováš ty?“

„Patnáct minut do odletu,“ zahlaholil Uhuru vysílačkou. „Pokud má ještě někdo něco na práci, ať to udělá rychle.“

Bill si zhluboka povzdychl a sáhl po Moeho plamenometu.

KAPITOLA 17

„POTŘEBUJU VÍC GRANÁTŮ,“ ZASTÉNAL Bill a potřásl hlavou nad absolutní stupiditou toho, co se právě chystal udělat.

„Vem si s sebou nůž od mé mámy,“ pronesla Rambeta v náhlém návalu dobrosrdečnosti. „Vždycky mi přinesl štěstí.“

„Tohle by ti taky mohlo pomoct,“ řekl Curly a podal Billovi krabici s blikajícími světélky.

„Co to je?“ ptal se Bill.

„Stopovací zařízení,“ řekl Kaine. „Aspoň doufám. Vymyslel jsem to sám a Curly to vyrobil z nějakého kuchyňského nádobí a starých tranzistorů.“

„A jak to funguje?“

„Zmáčkneš tady tenhle knoflík,“ vysvětloval Curly a stlačil při tom zelený knoflík na boku krabice. „Rozpozná to

všechny životní formy, ale je tam subprogram, který navíc vyčlení životní formy smrdící okrou. Teď je to právě nastavený na maximální akční rádius. Všechny tyhle tečky jsme my. A tahle zelená – to je Barfer.“

„A co všechny tyhle tečky?“ zděsil se Bill.

„Mimozemšťani,“ oznámil Kaine.

„Že jich tu ale je!“ prohlásil Bill rozechvěle. „A většina z nich je mezi mnou a Barferem.“

„Může to taky pípat, pokud budeš chtít,“ prohlásil Curly pyšně. „Ale je tu tolik mimozemšťanů, že by to pípalo v jednom kuse. Nejsem si jistý, že by ti to nějak výrazně pomohlo.“

„Bylo fajn tě poznat, Bille,“ vzlykla Tootsie a vášnivě ho objala. „Chci ti jen říct, že věc, kterou děláš, je nádherná a nesobecká – počkej, musím si utřít slzu – i když je to obrovská blbost a pravděpodobně poslední věc, kterou kdy uděláš. Tak krásných věcí, jako je láska mezi chlapcem a psem, na světě mnoho není.“

„Sekáče asi nechceš, co?“ zeptal se Ranař. „Zřejmě tě ti mimozemšťani ubijou, pak sežerou a já bych ho už nikdy neviděl. Ale říkal jsem si, že udělat nabídku je prostě slušný.“

„Díky, Ranaři, to je v pořádku,“ odpověděl Bill. „No, myslím, že bych měl jít.“

„Vem si s sebou taky vysílačku,“ navrhl Kaine a hned mu ji taky připnul za opasek. „Budeš nám tak moci sdělovat přímo z první ruky biologické údaje o mimozemšťanech, které potřebuji pro svou práci. A pokud proneseš nějaká poslední slova, budeme je moci touto cestou zaznamenat přímo z tvých umírajících úst.“

„To je od tebe milé,“ řekl Bill, který si překontroloval palivo v plamenometu a měl sto chutí vyzkoušet si na Kainovi jeho účinnost.

„A já po tobě pojmenuju poslední odrůdu okry, kterou jsem sám vyšlechtil,“ prohlásil kapitán Mor. „Abelmoschus heroicus billus! Zní to hezky, nemyslíš?“

„Musím už jít,“ řekl Bill, vykročil do temné přepravní šachty a pro jistotu hned pročistil chodbu několika plameny ze svého plamenometu.

Ve vstupní místnosti byl pořádný nepořádek. Kousky mrtvých mimozemšťanů se povalovaly mezi kupou sežehnutých skafandrů a celá místnost vypadala jako po nějakém divokém večírku. Co bylo ovšem nejdůležitější – nic se nehýbalo. Bill nastavil svůj přístroj tak, aby na jedné straně byl on a na druhé straně zelená tečka představující Barfera. Bylo zdrcující, kolik teček představujících mimozemšťany se nacházelo mezi nimi.

Bill vstoupil do hlavní chodby a opatrně se rozhlédl kolem. Podle jeho přístroje bylo na cestě, kterou se chystal použít, příliš mnoho mimozemšťanů, než aby je sám mohl zničit něčím tak nepatrným, jako byl Rambetin nůž nebo Moeho plamenomet. Musela existovat ještě nějaká jiná cesta!

Větrací šachta! Bill blahořečil neznámému inženýrovi, který tak předvídavě vybudoval nad celou základnou síť spojovacích chodeb. Navršil tedy skafandry na hromadu, zachytil se jednoho otvoru a s namáhavým hekáním se vydrápal nahoru.

V té chvíli ovšem začaly problémy. Chodbičky větracích šachet byly příliš těsné a on se přes ně téměř nemohl protlačit. Procházet jimi byla velice nepříjemná a namáhavá práce. Proklínal teď pitomého inženýra, který byl tak neprozíravý, že je navrhl tak úzké a nepohodlné. Navíc tam nikde nebyly žádné tabulky ani šipky, takže byl zcela odkázán na Curlyho mašinku a svůj vlastní orientační smysl. Jak dobře věděl, na nic z toho se nedalo spolehnout.

Zjistil, že se ocitl v malém bludišti, jehož všechny chodby vypadaly stejně. Vydal se tedy směrem, o kterém si myslel, že vede paralelně s hlavní chodbou. Všechno nasvědčovalo tomu, že je Barfer v jaderném reaktoru, a z toho Bill věru neměl dobrý pocit. Nedalo se ovšem dělat nic jiného než držet směr, který ukazovala Curlyho mašinka.

Dvakrát se mu stalo, že došel do slepé uličky a musel pak namáhavě couvat k nejbližší křižovatce. Zapřísahal se, že pokud bude mít někdy možnost navrhovat větrací šachty, zřídí je prostorné a pohodlné, označí je orientačními cedulkami a mapami, postaví v nich fontánky s vodou a zřídí v nich centrální osvětlení. Teď ovšem temnotu větrací šachty prozářil jen občasný záblesk světla, který procházel skrz díry ve stropě ze spodního patra.

Připlížil se pomalu a tiše k další díře a podíval se skrz ni dolů. Dobrá zpráva byla, že se nacházel přímo nad hlavní chodbou. Špatná zpráva byla, že po ní poskakovalo ještě víc mimozemšťanů různých velikostí, než když tu byl naposled. Většina z nich byla dokonce větší než Curly a mohla dosáhnout nahoru do větrací šachty, kdykoli by si to umanula. Bill polkl a bezradně zíral dolů. Snažil se sám sebe přesvědčit o tom, že ho ty příšery nevidí, a pro jistotu ještě zatajil dech a snažil se potlačit tlukot srdce.

„Jak to de, Bille?“ zařvala najednou naplno vysílačka. „Tady Uhuru!“

„Achjej!“ sykl Bill, odtáhl se od díry a snažil se vysílačku ztišit.

„Pořád ještě žiješ, Bille? Pokud jo, stojí tu vedle mě Kaine se zápisníkem a je připraven zaznamenat tvoje poznatky. Co mu chceš vzkázat?“

„Ať si ten svůj zápisník strčí někam!“ vyštěkl Bill tiše. „Na tomhle místě je hromada těch potvor a já mám jiné starosti.“

„Chce vědět, jestli bys to nemohl specifikovat,“ vysílal Uhuru. „Hromada se mu nezdá jako uspokojivý vědecký termín.“

„Podívej, Uhuru,“ zašeptal Bill, který pokračoval ve své cestě šachtou směrem k jadernému reaktoru. „Teď tady právě bojuju o život. Rozhodně nemám čas na hloupé tlachání.“

„Dobře, tak jsme teda pro dnešek dozkoumali,“ zafuněl Uhuru. „Jen pro tvou informaci – koráb je skoro připraven. Můžem na tebe chvíli počkat, ale ne dlouho. Až začneme odpočítávat, není už cesty zpět. Takže až tě zabijou, buď tak laskavý a dej nám vědět.“

„Určitě to udělám,“ odsekl Bill a rozzlobeně vysílačku vypnul.

Doufal, že žádný z mimozemšťanů jejich hlasy nezaslechl. Z téhle šachty by totiž neměl kam utéct. Curlyho mašinka ukazovala všude kolem něho spousty mimozemšťanů, zřejmě těch, kteří byli dole pod ním. Přinejmenším doufal, že to

tak je. Snažil se přitom ignorovat skutečnost, že dvě z teček na jeho přístroji zřejmě sledovaly jeho stopu.

Za chvíli, která mu připadala nepředstavitelně dlouhá a hrozná, však bylo úplně jasné, že ho ty dva body sledují. Musí být tedy ve větrací šachtě, přímo za ním! A rychle se k němu přibližují! Bill se začal plížit rychleji a na svém přístroji zapnul pípací kód. S každým pípnutím měl srdce níž a níž, až dokud mu neskončilo v kalhotách, někde mezi slabinami a kolenním jablkem.

Pípání bylo stále rychlejší a s každou další sekundou nabíralo na intenzitě. Bill vytáhl z pochvy nůž, i když si byl dobře vědom toho, že tu nemá dost prostoru na to, aby jej použil. Potom pípání přešlo v jeden dlouhý silný tón a něco se dotklo jeho nohy.

„Jaj!“ vykřikl Bill. „Jaj!“

„Ztichni,“ zašeptala mu Rambeta. „Chceš, aby ty potvory zjistily, kde jsme?“

„Rambeto!“ zašeptal Bill překvapeně. „Jsi to opravdu ty? Jsem rád, že tě vidím, i když tě nevidím. Plazím se tady totiž jako želva a nemůžu se otočit!“

„To nejsi sám, hlupáčku,“ vydechla ztěžka. „Za námi je ještě Ranař. Cítím se jak sýr v sendviči. A navíc mě Ranař zezadu píchá Sekáčem.“

„To není moje chyba,“ ozval se Ranař. „Jsem tu zaraženej jako špunt!“

„A co tu vlastně děláte?“ ptal se Bill. „Je ta nejsebevražednější mise, jakou jsem kdy viděl.“

„No, řekněme, že nechci přijít o maminčin nůž,“ odpověděla Rambeta. „Kdyby se ztratil, zlomilo by mi to srdce.“

„A já zas dostal pár těch Uhurovejch granátů!“ zajásal Ranař. „Je fakt dobrý zabíjet s nima ty potvory!“

„Myslím, že je Barfer v jaderném reaktoru,“ zašeptal Bill.

„To jsme pochopili taky,“ řekla mu Rambeta. „Za nejbližším rohem doprava. Než jsme vyrazili, prostudovala jsem si mapu. Už to není daleko.“

Bill se začal znovu plazit. Poté, co zahnul doprava, uviděl přímo před sebou další otvor dolů. Když se k němu dostal, podíval se skrz něj. Dole uviděl Barfera, který stál přímo uprostřed místnosti a byl obklopený řadou mimozemšťanů Curlyho velikosti. 1 když od něj udržovali uctivou vzdálenost, chňapali po něm a vystrkovali na něj drápy. Bylo jen otázkou času, kdy na něj některý z nich zaútočí. Zbytek místnosti pak byl zaplněný ostatními pobíhajícími a skákajícími příšerkami.

„Takže plán,“ zašeptala Rambeta. „Ty přelez opatrně támhle za díru a počkej tam. Já přivážu tady za ten roh provaz, potom tam s Ranařem skočíme, uděláme rozruch, ty vlezeš za náma, vezmeš psa a všichni se dáme na útěk. Domluveno?“

„Co je to rozruch? Pokud to znamená boj, líbí se mi to,“ zakuckal se Ranař. „Dem do toho!“

Rambeta tedy upevnila provaz a spolu s Ranařem se elegantně snesla dolů. Pak už byla vidět jenom spousta plamenů a vzduchem létaly granáty. Všichni mimozemšťané pobíhali zmateně kolem, některé to roztrhalo na kusy a ty pak poletovaly vzduchem. Do všeho toho zmatku sešplhal Bill a chtě nechtě musel ocenit to, že Rambeta s Ranařem dokázali zanechat Barfera navzdory celé vřavě absolutně neporušeného.

„Baf!“ zaštěkal Barfer a rozběhl se kolem všech těch příšer přímo k Billovi. „Baf!“

„Dostal mě!“ zakřičel Ranař, když kolem něj jeden z útočných mimozemšťanů omotal pařátu a mrštil jím na řídící pult. „Pomoc!“

Barfer se urychleně zapojil do akce, vyskočil té potvoře na hrdlo a vmžiku jí ho roztrhl.

„Tvůj pes mi zachránil život!“ vykřikl Ranař, a když se ujistil, že Barfer mimozemšťana opravdu zneškodnil, seskočil opatrně z řídícího pultu. Ve stejném okamžiku se rozezněly v celé základně alarmy. Všude se rozblikaly zeleným světlem stroboskopy. Ze zdí začala stoupat pára.

„Co to děláš?“ křičela Rambeta, která právě jedním ze svých nožů usekla jakémusi mimozemšťanovi ruku. „Co se stalo?“

„Myslim, že mě hodil na ňákej knoflík!“ křičel Ranař.

„Na jaký?“ volal Bill a sebral psa ze země do náručí. „Co na něm bylo napsáno?“

„Počkej,“ odpovídal Ranař. „Nejdřív z něj musím sundat kus tý potvory. Tak, teď se to dá číst. Stojí tam SEBEDESTRUKČNÍ SYSTÉM TÉTO STANICE. NEDOTÝKAT SE!“

„Myslím, že jsme v průšvihu,“ mínila Rambeta. „Tenhle knoflík aktivoval jaderný reaktor. Rychle pryč.“

„Tato stanice se sama zničí za pět minut,“ ozval se z reproduktoru znuděný ženský hlas. „Posádce se doporučuje podniknout potřebná opatření. To, co slyšíte, je magnetofonový záznam. Přejeme vám příjemný den, ať jste kdokoliv a kdekoliv.“

„Dej mi toho psa!“ křikl Ranař, vzal Barfera pod paži a poskakoval k provazu jako opička. „A děte za mnou!“

Bill vyšplhal po provaze těsně za Rambetou, přičemž ještě na rozloučenou pokropil místnost několika granáty.

Když se plazili zpátky větrací šachtou, vytáhl Bill vysílačku a zavolal Uhurovi.

„Máme tady problém,“ oznámil mu.

„Mám uši!“ odsekl mu Uhuru a v jeho hlase byla poznat nemalá panika. „Všude tu řvou nějaký sirény. Už jsme začali s odpočítáváním. Samozřejmě doufám, že přijdete včas, protože teď už na vás čekat opravdu nemůžem.“

„Doleva!“ vykřikla Rambeta. „Teď doleva, Ranaři.“

„Proč mají sebedestrukční systém na stanici, kterou postavit muselo stát šílený peníze?“ ptal se nechápavě Bill, který se plížil za Rambetou. „To přece nedává smysl!“

„Prostě vojenská záležitost,“ odpověděla Rambeta. „Nepředpokládá se, že by to mělo dávat smysl. Doprava, Ranaři. Doprava!“

„Tato stanice se sama zničí za čtyři minuty,“ prohlásil z reproduktoru hlas, který přehlušil všechny sirény. Šachta se

naplnila syčící párou.

„Odkud všechna ta pára vychází?“ zamyslel se Bill. „Po tom všem, čím jsme prošli, přece neskončím uvařený v páře!“

„Nevim,“ řekl na to Ranař. „Ale zdá se, že věci sou vopravdu naléhavý.“

„Doleva!“ vykřikla Rambeta. „Ne, počkejte! Doprava! Sakra! Všechny ty chodby vypadají stejně!“

„To je blbej konec!“ vykřikl Ranař. „My se ztratili!“

„Pokud vás to zajímá, zničí se tato stanice za tři minuty. Posádku, která je ještě stále tady, upozorňujeme, že jejich šance na přežití jsou nulové. Nebo ještě menší. Teď už vám zbývá jen strčit si hlavu mezi nohy a políbit si zadek na rozloučenou.“

KAPITOLA 18

„PUSŤ TOHO PSA!“ VYKŘIKL BILL. „RANAŘI! Nech ho běžet!“

„Dyť sme tu kvůli němu! Přece ho teď nepustím!“ zaječel Ranař. „Mluv vážně!“

„Já mluvím vážně!“ odpověděl Bill. „Je přece obecně známo, že pes najde cestu domů odkudkoliv.“

„Za míň než tři minuty?“ pochybovala Rambeta. „Barfer? Nechci se nikoho dotknout, ale není to ten nejbystřejší pes, jakého jsem kdy viděla.“

„Určitě je vyhládlý,“ křičel Bill. „Vsadím se, že půjde po okře. Prostě ho pusť a my poběžíme za ním.“

„Jenom abys neprosázel kalhoty,“ odsekla mu Rambeta.

„A to tu chcete radši stát a hádat se, dokud nás ten reaktor nevyhodí do vzduchu? Nebo máte nějaký lepší nápad?“

„Papání!“ pobídl Ranař Barfera, když ho váhavě vypustil na podlahu větrací šachty.

„Za ním!“ zavelel Bill, když se pes rozběhl. „Běží támhle!“

A tak se všichni tři plazili, poskakovali a prodírali větrací šachtou za psem, který je dovedl až k díře ve vstupní místnosti. Pak se dírou protáhli dolů na hromadu navršených skafandrů a z ní nabrali směr přímo do přepravní trubice.

„Hodný…pejsek…“ chválil Barfera udýchaný Bill.

„Stanice se sama zničí za dvě minuty. Těm, kteří jsou stále tady, už nezbývá čas na nalezení úkrytu. Přeji vám hezký den.“

„Uhuru?“ zakřičel Bill přes vysílačku, když vyběhli nahoru přepravní šachtou. „Uhuru?“

„Promiň, ale voláš příliš pozdě,“ dostal odpověď. „Odlétáme za padesát sekund. Víš, jsem rád, že jsem tě poznal.“

„Jsme přímo u dveří!“ zakřičela Rambeta do vysílačky, kterou Billovi vytrhla z ruky. „A ty nás pustíš dovnitř, protože pokud ne, rozbijeme těma granátama plášť lodi – a ještě než se stačíte dostat do vesmíru, nebudete mít v lodi ani kapku vzduchu.“

„No, když se to řekne takhle –“ ozvalo se ve vysílačce a vzápětí Uhuru otevřel dálkovým ovládáním dveře. Tři vojáci a jeden pes vmžiku skočili dovnitř a dveře se zase s tichým klapnutím zavřely.

„Třicet sekund,“ říkal Uhuru, když Bill sprintoval do řídící místnosti.

„Du přímo do tý místnosti s okrou!“ zaburácel Ranař, který následoval Barfera. „Ty záhonky sou jemnější než ňáký řetězy na sedadlech!“

„Já tam du taky!“ vykřikla Rambeta a ve zmatku je následovala.

„Deset sekund!“ říkal Uhuru, právě když Bill skočil v řídící místnosti do nejbližší sedačky a připoutal se. „Pět!“

„Možná jsem udělal chybu v propočtech,“ zapištěl náhle Curly. „Já totiž –“

„Start!“ vykřikl Uhuru. „Curly, jdi na to!“

„Máme nehodu!“ zapištěl Curly. „Hoří nám hlavní startovací stroj.“

„Z našich strojů se kouří!“ zasténala Tootsie. „Všichni tady umřeme.“

„To je normální!“ křikl Uhuru.

„Umírání?“ poděsila se Tootsie. „Co je na něm normálního?“

„Myslel jsem to, že se kouří z mašin, ty hloupá!“

„Jej!“ vypískl Curly. „Tyhle G-náhony mě snad umačkají.“

„Lepší, aby tě umačkaly, než abysme vůbec nevzlétli,“ odpověděl Uhuru. „Všichni se držte!“

„Teď potřebujeme štěstí,“ vykřikl Larry. „Hodně hodně štěstí.“

„Ne!“ oponoval Moe. „Teď nás může zachránit jenom pořádná náhoda.“

„Nechte těch řečí!“ okřikl je Larry, který neustále mlátil do palubního počítače nová a nová čísla. „Už mě nebaví poslouchat ty vaše nesmyslné kecy. Jedem!“

„Podívej na štíty,“ varoval Curlyho Uhuru, který vyhlédl oknem ven a uviděl tam, jak se štíty korábu působením G-náhonů podezřele kroutí. „Nesmíš přetížit štíty!“

„Tootsie má pravdu!“ zasténal Larry. „Všichni tady umřem.“

„Věř mi,“ řekl Curly. „Pokud se nedostaneme dost daleko od stanice, tak – DRŽTE SE! – tlaková vlna!“

Bounty se po zasažení tlakovou vlnou houpala a kolébala ze strany na stranu, protože stanice dole se otřásla mohutnou sebedestrukční explozí jaderného reaktoru a v tu ránu byli všichni její strašliví mimozemští obyvatelé rozloženi do své poslední odporné molekuly. Každý oranžový kožich, každý dlouhý ocas a každý ostrý dráp se teď rozpadl do posledního nechutného atomu.

Pěkně to ovšem zamávalo i s lodí. Posádka letěla nejdřív nalevo, pak napravo…a pak znova nalevo…prostě ze strany na stranu, jako herci v nějakém levném filmu natočeném nekvalitní kamerou. Jenže tohle nebyl žádný film, ale skutečnost, kdy všichni křičeli a vřískali, dokud se loď neustálila v dostatečné vzdálenosti od té hrozné planety a jejích děsivých obyvatel.

„Tohle už víckrát nedělej,“ vydechl Bill, když se dostali na orbitu a loď se přestala kymácet a vibrovat. „Jsme v

bezpečí?“

„To bych řek!“ zavýskl Curly. „A to chce skleničku!“

„Máš pravdu – otevřete láhev vína!“ vykřikla Tootsie. „Nakonec přece jenom neumřeme!“

„Ale šetřete s ním,“ prosil kapitán Mor a vytáhl z kapsy otvírák. „Na Betu Draconis je dlouhá cesta.“

„Jak dlouho to potrvá?“ zajímal se Bill a zastrčil otvírák do korkového uzávěru láhve s chlazeným bílým. Reagovalo to automaticky – korek vystřelil, nad hrdlem se objevil známý obláček a víno nádherně zabublalo.

„Pravděpodobně dva až tři měsíce,“ oznámil Curly a naplnil Billovi jeho sklenku. „To je můj odhad. Mohl jsem ovšem taky udělat nějakou chybu, možná i katastrofální omyl, a v tom případě se budeme mezi hvězdama potulovat věčně. Je mi to samozřejmě líto, ale varoval jsem vás.“

„Ranař ti věří,“ řekl ten galantní bojovník, když spolu s Barferem vstoupil do místnosti. „Odvedls‘ dobrou práci.“

„Jo, díky,“ začervenal se Curly a sklopil hlavu, takže neviděl na skleničku, kterou právě dolíval. „Všichni jsme dělali prostě jen to, co by na našem místě udělal každý opravdový muž.“

„To je stupidní úsudek, který obvykle pronáší akorát mužská šovinistická prasata. Nalej mi!“ řekla Rambeta, která právě přišla. „Všichni tu máte sklenku vína, kromě Kaina, který je android, takže se nepočítá. Já chci taky.“

„A co pro tohodle dobrýho psa?“ zeptal se Ranař a vytáhl Barferovu misku na vodu. „Nalij mu taky.“

Bill se po dlouhé době zase uvolnil. Když naplnil Barferovu misku vínem, cítil, jak z něj spadlo veškeré napětí. Ze všech problémů se dostali a bylo přinejmenším příjemné cítit se zase bezpečně. A navíc byl tak unavený, že měl dojem, že celou cestu na Betu Draconis prospí.

„Jsem znepokojen neúplností tvé zprávy o matce – mimozemšťance,“ prohlásil Kaine. „V mé práci to výrazně chybí. Měli bychom si někde sednout, dokud to máš ještě v čerstvé paměti, a hodit to na papír.“

Bill se uvelebil v židli a rozhodně potřásl hlavou.

„V žádném případě,“ zavrčel. „Myslím si, že vy androidi jste smyčkou na krku společnosti. Nebo prostě jenom nerozumím vědcům. Zatímco normální lidi jako my, nebo skoro normální, se snaží uprostřed smrtelných hrůz jednoduše přežít, vy sedíte někde opodál a akorát kladete hloupé otázky. Běž – běž plít okru.“

„Můžu sice sympatizovat s tvými názory, kolego Bille, ale někdo se musí starat o záznamy,“ oponoval Kaine. „Jinak bychom se nemohli poučit z toho, co jsme prožili, a lidská rasa by stěží tak triumfálně dosáhla hvězd.“

„Co za vymazanýho, pitomýho důstojníka to vlastně seš?“ rozčilil se Bill. „Ne, teď ne. Nemám chuť o tom ani přemýšlet, natož mluvit. Kromě toho si myslím, že smrdím, jako ostatně všichni tady, takže si dám pořádnou sprchu, jen co dopiju tu láhev.“

„To zní dobře,“ souhlasil Uhuru. „Ale nejdřív bych načal další flašku. Počkejte, já ji donesu.“ Šťastně si sundal svůj skafandr a věnec česneku. „Bílé nebo červené? Hej, donesu od každého jedno. A možná bych mohl donést jako zákusek i tinglbobové tousty.“

„Máš pravdu!“ nadchlo to Billa. „Opravdu bych něco zakousl.“

„Barfer z toho vyváz bez zranění,“ uvažoval Ranař. „Ten pes je fakt dobrej.“

„Já jsem to tak lehké neměla,“ utahovala si Rambeta obvaz kolem ruky. „Můžeme být ale rádi, že jsme všichni naživu. Radši bych stála tváří v tvář armádě Čingrů než pár těm mimozemským potvorám.“

„Které už bohužel patří k vyhynulým druhům,“ povzdychl si Kaine. „Jaká škoda pro vědu!“

„Myslím, že jsi mluvil jinak, když ti dýchali na záda,“ soptila Tootsie.

„I androidi mají naprogramovaný pud sebezáchovy,“ vysvětloval Kaine. „Nikdo nejsme dokonalý – ačkoliv třeba já k tomu mám blízko. Každopádně jsem si uvědomil, jaká je škoda, že celá ta odporná rasa vymizela a já z ní nemám dokonce ani jediný vzorek. Kapitán Mor je dal všechny na kompost.“

„Aspoň v tomhle musím s kapitánem souhlasit. Je to to jediné, k čemu jsou ty potvory dobré,“ řekla Tootsie a pozvedla svou sklenici. „Na klidnou plavbu a tichý běh motorů!“

„Na to si připiju taky,“ řekla Rambeta.

„A já na šťastnou cestu,“ přidal se Bill. „Nepotřebuju nic víc než dobré jídlo, dostatek pití a pěkné místo na spaní.“

„To zní jako bačkorovej život u telky – ale souhlasím,“ přidal se Curly. „A proklínám všechna monstra!“ dodal, když se usadil v křesle a pohodlně si ho upravil.

„Jsou s nima jenom problémy.“

„Něco bylo v kuchyni!“ křičel Uhuru, který vběhl do místnosti znovu oblečený ve svém skafandru a v ruce držel věnec česneku. „Rozbilo to dokonce i mikrovlnku!“

„Cože?“ nechápal Christianson. „Co se stalo?“

„Je to hrozné!“ křičel Uhuru. „Celá kuchyň je v hrozném nepořádku! A všude se povalují oranžové kůže!“

„Oranžové kožichy?“ zděsil se Mor. „Ale to potom znamená –“

„To znamená, že tady všichni umřeme!“ zasténala Tootsie. „Hned jak jsme se začali cítit bezpečně, tušila jsem, že se něco takového stane. Copak to šílenství nikdy neskončí?“

„Já ho skončím hned!“ vykřikl Ranař, nastrkal si za opasek granáty a vzal do ruky Sekáče. „Hej, hej, vojáci! Jeden za všecky a všici za jednoho!“

Nikdo se ani nepohnul.

Ranař jim zašermoval Sekáčem pod nosy. „Jak to vidím já, máme dvě možnosti. Buď vodsaď pudem a zabijem to, nebo tu zůstanem a vono nás to sežere k večeři. Takže dem!“

S velkou nechutí se posádka váhavě vydala za Ranařem a Uhurem. Přes chodbu šli s pocitem, že je z každého kouta něco sleduje. Nikdy předtím se jim nezdála Bounty tak velká a tak plná míst vhodných k úkrytu pro nějakou zrůdu.

„To je dílo!“ prohlásila Tootsie, když vešla do kuchyně. „Jsou tady všude rozházené hrnce, pánve, talíře, příbory a

vůbec všechno.“

„Tohle je u mně v kuchyni normální,“ vysvětlil jí Uhuru. „To strašné teprve přijde.“

Zadní trakt kuchyně vypadal, jako by v něm vybuchla bomba. Sporák byl zpola sežrán mimozemšťanskou kyselinou a lednička měla utržené dveře. Všechno kolem bylo pokryto chlupy z oranžových kožichů.

„Sežralo mi to všechny moje stejky!“ zakřičel kapitán Mor nešťastně zírající do ledničky. „Mé nejlepší kousky!“

„Tady!“ vykřikla Rambeta. „Myslím, že mám stopu.“

„Vypadá to tak,“ přitakal Bill a mrkl na odpornou stezku slizu, která vedla z kuchyně pryč. „Uhuru, dej mi nějaké granáty.“

„Nevím, jak se sem mohli dostat,“ přemýšlel Uhuru, když všem rozdával své malé vlastnoručně vyrobené miláčky. „Ale vím, že loď byla v pořádku. Víte, nejsem moc dobrý stopař. A Larry přece hlídal v jednom kuse dveře. Že, Larry?“

„Jo, tak nějak,“ odpověděl neochotně.

„Co to znamená tak nějak?“ zasoptil Ranař. „My tu riskujem svý životy, a ty děláš těm mimozemšťanům dveřníka?“

„Možná jsem si na chvilku zchrupnul,“ zapřemýšlel Larry.

„Na chvilku?“ zapištěl Uhuru. „Zchrupnul?“

„No, možná tak dvakrát třikrát,“ řekl Larry. „Ne víc než pětkrát, tím jsem si jistý. Když u těch dveří byla taková nuda!“

„Já ti dám nuda!“ vykřikl Curly a namířil na něj svůj plamenomet. „Usmažím tě jako vejce!“

„Ne – prosím tě ne! Já za to nemůžu, vždycky jsem byl takový. Už jako dítě. Jednu chvíli jsem byl vzhůru a najednou bác – a spal jsem, jako když mě do vody hodí. Stačilo jenom zamhouřit oči. Jsem schopný spát vždycky a všude. Jsem na to talent. Můžu spát i vestoje.“

„A já tě teď uspím spánkem věčným!“ křičel na něj Curly. „Kvůli tobě je na lodi má největší noční můra.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi můj příbuzný!“ soptil Moe. „Pokud jsi můj bratr, musíš být z jiné planety. Z planety, kde je blbost normou!“

„Technicky vzato,“ zamyslel se Kaine, „klony nejsou bratři. Jste prostě geneticky identičtí. Dalo by se říct, že jste jeden a tentýž člověk.“

„Tohle neberu,“ vypískl Curly. „Tenhleten neskutečný pitomec –“

„Dost nesmyslných hádek,“ skočila mu do řeči Rambeta. „Vypadá to, že jsou v opravném přístavišti pět.“

„Doufám, že jsou to ti skákající,“ podotkl cestou k přístavišti Mor. „To je pak Bill pošlape a bude po problémech.“

„Skutečně pochybuju, že bychom měli co do činění s těma, co skáčou,“ poznamenal Kaine. „Podle toho, co provedli v kuchyni, budou mnohem větší. Řekl bych, že se potkáme s těmi, co jsou velcí jako Curly.“

„Nebo větší,“ povzdychla si Tootsie, když se podívala na zničené dveře v opravném přístavišti pět.

„Přestaňte už s těma fantaziema!“ okřikla je Rambeta. „Kazí to morálku, která je už tak dost nízká. Vlezeme dovnitř a uvidíme.“

Posádka prošla zničenými dveřmi a upřela pohledy dolů na rozlehlé opravné přístaviště. To bylo projektováno pro největší válečné kosmické koráby, takže si v něm připadali jako trpaslíci. Obrovský mimozemšťan se vztyčeným ocasem, který na ně hladově koukal, však v tom prostoru působil docela přirozeně.

„Co to je?“ vykřikl zděšeně Kaine.

„To je matka,“ řekl Bill roztřeseným hlasem jako ze záhrobí. „A právě rozšlápla nákladní vozík, takže náš starý trik na ni, bohužel, znovu vyzkoušet nemůžem.“

KAPITOLA 19

„TAKŽE NĚJAKÝ PLÁN,“ POVZDYCHLA si Rambeta. „Mám takový dojem, že potřebujeme změnit strategii.“

„Něco tak obrovského nemůžeme zabít našimi plamenomety,“ řekl Uhuru. „Plameny by jí sotva ožehly kožich.“

„A to by ji ještě víc rozzlobilo – pokud je něco takového vůbec možné,“ zasténal Bill. „Ostatně jsme už něco takového zkoušeli.“

„Granáty? Ne, to vyjde nastejno,“ zabručel Ranař. „Takže teda co?“

„Ona je tak blízko!“ vypískla Tootsie a udělala krok zpět. „Nesnesu ani pohled na ty její ostré drápy!“

„Tak se radši ani nedívej na ty zuby a čelisti,“ poradila jí Rambeta. „Taky nevypadají moc dobře.“

„To je naprosto fascinující,“ ozval se Kaine. „Naneštěstí pro celou vědeckou komunitu právě cítím, že jsem v modu strachu o život, a proto ztrácím veškerou objektivitu.“

„Co teda budem dělat?“ zapištěl Curly. „Tohle je ještě horší než moje noční můry.“

„Mohli bychom otevřít dveře na zásobování a vyhodit ji do vesmíru,“ řekl Larry. „To by mohlo fungovat.“

„To by mohlo,“ řekl Bill. „Ale nás by to vycuclo taky, nemluvě o tom, že by to z lodi vysálo všechen vzduch.“

„Tak ne přes nákladní dveře – mohli bychom ji vyhodit skrz pomocnou přetlakovou komoru,“ navrhla Rambeta. „Byly by s tím sice nějaké problémy, ale fungovat by to mohlo.“

„To by šlo!“ zajásala Tootsie. „Myšlenka vyhození té potvory do vesmíru se mi opravdu líbí.“

„Jistě,“ ozval se Christianson. „Kdybychom ji hezky poprosili, šla by s námi až k šachtě a způsobně by počkala, až jí tu přetlakovou komoru otevřeme.“

„Asi bychom měli někoho zvolit jako návnadu,“ prohlásil Kaine. „Někdo chutnější než android by se postavil až ke komoře a dělal by, jako že je potrava.“

„Mohli bychom si o to tahat stébla,“ řekl Uhuru s nadějí v hlase. „Je to férová cesta, jak někoho vybrat, a já tady zrovna náhodou jednu sadu tyčinek mám.“

„V žádném případě,“ odsekla Rambeta. „Budem v tom společně až do hořkého konce., Navrhuju, abychom ji pomocí naší odvahy a nadlidské síly k přetlakové komoře dostrkali.“

„Promiň mi ten výraz, ale to je naprosto neuskutečnitelné. A navíc by to zřejmě vyžadovalo oběti," oponoval Mor. „Možná i oběti z řad důstojníků." Při té myšlence se až zajíkl.

„Voják udělá, co udělat musí," zaryčel Ranař s nepředstíranou stupiditou.

„Možná bychom to měli nejdřív promyslet," vstoupil do toho Christianson. „Souhlasím s kapitánem. Měli bychom vypracovat plán, který nezahrnuje žádné oběti z řad důstojníků."

„Zbytečný žvásty," křikl Ranař. „Akce! Zabíjení! Jdeme! Rambeto, veď nás! My se Sekáčem budem zadní voj – a nikdo nás neporazí!"

S obrovskou nechutí začala jednotka sestupovat po ocelových schodech dolů do opravného přístaviště. Když byli asi uprostřed cesty, nestvůra je zaregistrovala. Larry po ní hodil všechny své granáty a Rambeta s Billem do ní vypálili obrovskou dávku ze svých plamenometů. Nestvůra udělala pár kroků dozadu, což posádce stačilo, aby mohla svoji cestu dolů dokončit.

„Rozdělíme se na dvě skupiny!" zavelel Ranař. „A přinuťte tu věc doplazit se k přetlakový komoře co nejdřív!"

„Nechci být v Larryho skupině!" křikl Moe.

„A co tři skupiny?" navrhl Curly. „Hlasuju pro vytvoření tří skupin a dobrovolníka, který se vrátí a bude hlídat dveře."

„Na uspořádání voleb nemáme čas!" křikla Rambeta. „Ty! Ty, ty a ty půjdete se mnou. Tudy! A hned! Zbytek jde s Ranařem."

Ranař zakřičel: „Vojáci! Na ni!"

„Začíná být horší než leckteří důstojníci," pronesl Larry k Tootsii, když vyrazili kupředu. „No co, hnusný je na to dost."

„Obklíčit! Vy, co máte plamenomety, střílet! A jedem, jedem, jedem!"

Plamenomety se opravdu činily, takže nestvůra byla za chvíli obklopená zdí plamenů. Uhuru jí navíc házel pod nohy stále další a další granáty, aby ji přinutil alespoň poskakovat, ale jinak k žádné větší újmě nepřišla. Bill cítil, jak mu prst na spoušti jeho plamenometu uvízl v poloze NAPLNO.

„Rozprostřete se!" velela Rambeta. „Stojíte tak blízko, že by vás mohla dostat všechny najednou – hej! – co ten ocas?"

Zatímco se Rambetin tým rozprostíral, zasáhla příšera ocasem kapitána Mora přímo do jeho objemného břicha, takže vyletěl do vzduchu a přistál na podlaze o kus dál.

„Moje noha!" křičel. „Mám ji zlomenou!"

„Tak při střílení seď!" poučil ho Christianson, který se vyhnul dalšímu máchnutí ocasem a obratem hodil po příšeře několik granátů. „A nebuď taková baba, More. Vždyť je to jenom noha!"

„Nepřestávejte v palbě!" zavelela Rambeta. „Dostala Kaina!"

Odporná nestvůra držela Kaina ve svých obrovských pařátech, načež rozevřela tlamu a obnažila zuby o několik palců větší, než byla androidova hlava. Všude se šířil pach jejího spáleného kožichu.

„Pomůžu mu!" vykřikl Larry, zahodil svůj plamenomet, vytáhl překvapené Rambetě z opasku dva nože a vyskočil přímo na příšeru.

Přistál na jejím kolenním kloubu a šplhal se jí po noze výš a výš. Ona se na oplátku snažila po něm chňapnout a svůj hladový pohled upírala střídavě na něj a na Kaina.

„Pojďme, Curly!" volal Moe a běhal dokolečka kolem nestvůry. „Musíme Larrymu pomoct."

„Jdu za tebou!" odpověděl mu Curly. „Vem si na starost pravou nohu. Já si beru levou."

Najednou byla mimozemšťanská matka plná šplhajících klonů. Její spontánní reakce byla, že ukousla Kainovi levou ruku. Pak se odporem zašklebila, vyplivla ji zpět a mrštila Kainem o zem. Svou pozornost pak upřela na chutnější trio klonovaných lidí.

Bill doběhl ke Kainovi a odtáhl ho stranou boje.

„To bude v pořádku," lhal mu, když trhal tričko a omotával ho kolem pahýlu Kainovy ruky. „Zkus zůstat v klidu."

„Ztrácím značné množství hydraulických tekutin," zasténal Kaine a zamrkal pohasínajícíma očima. „Prosím tě, přitáhni to pevněji. Budu teď chvíli spát, mé baterie už jsou tak slabé… kdybys našel mé chybějící části, byl by to nejlepší způsob, jak mě dát zase dohromady."

„Najdu je," slíbil Bill.

„Něco… mě unáší…pryč," zašeptal Kaine. „Děkuju za pomoc. Hodně štěstí. A možná sbohem."

Pak android zavřel oči a po chvíli přestal i dýchat. Bill by rád věděl, jestli ještě žije. A – striktně vzato – žil vůbec někdy? Snažil se vzpomenout si, co vlastně ví o androidské fyziologii, a zjistil, že nic. Přiložil tedy Kainovi ucho na hruď a uslyšel tam tikání jakéhosi stroje. Přinejmenším tedy stále běžel.

„Tady je jeho ruka, Bille!" řekla Tootsie a položila ji s neobyčejnou jemností androidovi na hruď. „Pro tuhle chvíli jsi udělal, co se dalo. Teď musíme jít. Ranař potřebuje pomoc."

Rambeta s Ranařem mezitím následovali klony na jejich cestě po nohou příšery. Ranař byl se Sekáčem pověšený na jedné, zatímco Rambeta hřála plamenometem druhou. Uhuru seděl nestvůře obkročmo na ocase a snažil se ji ubodat jedním z Rambetiných největších nožů.

„Chystá se sníst Larryho!" křičel Curly, který se nejistě držel jednoho z mimozemšťanových ramen.

„Pomůžu mu!" zakřičel Moe, který se šplhal nestvůře po žebrech, jako by to byl žebřík. „Tady máš, ty mimozemská matko!" vykřikl a hodil jí jeden granát přímo do tlamy.

Byl to jeden z Uhurových nejlepších granátů a explodoval s patřičnou pompou. Mimozemšťan pustil Larryho a udělal krok zpět. Přitom se mu kouřilo z uší. Curly sletěl dolů, ale Moemu se nějak podařilo udržet se nahoře.

„Co to udělalo?" ptal se Bill, který dole pomáhal Rambetě s plamenometovým útokem na nohy. „Zabilo ji to?"

„Myslím, že jí to rozštíplo zub," zasténal nešťastně Moe, který se jí pečlivě zadíval do tlamy. „Opouštím palubu!" zakřičel ještě a skočil z příšery dolů na zem.

Barfer zatím kolem mimozemšťana skákal, vyl a štěkal, zřejmě ve snaze napodobit divokého psa, který útočí na svou oběť.

„Mám něco s nohama!" křičel Larry. „Nemůžu chodit!"

„Tady je to!" vykřikl Ranař, který se za pomoci Sekáče konečně prosekal nestvůře až na kůži. Ta se svalila na jedno koleno a kolem se rozstříklo něco, co byla zřejmě její krev.

„Něco se stalo!" panikařila Tootsie, která smažila její druhé koleno plamenometem a teď logicky ztratila rovnováhu.

„Podívejte!" křikl Uhuru. „Ona padá!"

Všichni se zadívali na to, jak obrovská upíří matka padá na podlahu, i tam však rozevírá svou obrovskou tlamu a snaží se chytit všechno, co je v dosahu, a divoce máchá ocasem.

„Všichni sem!" zavelel Ranař. „Přinuťte ji nacouvat do přetlakové komory!"

I když se do toho dal celý zbytek posádky, který byl ještě provozuschopný, granáty lítaly vzduchem a plamenomety metaly naplno plameny, s příšerou příliš nepohli. Stále to byly dva kroky dopředu a jeden krok zpět. Billovi mezitím došlo palivo v plamenometu, takže ho začal používat jako hůl. A pak mu došly i granáty. Podařilo se jim ovšem dostat příšeru přímo proti otevřeným vnitřním dveřím přetlakové komory.

„Co teď?" zajímala se Tootsie. „Dovnitř sama nepůjde."

„My se Sekáčem ji přesvědčíme!" zahučel Ranař.

Pak se ten velký muž postavil monstru roztaženému na podlaze tváří v tvář, vzduchem zasvištěl Sekáč a rázem kolem lítaly kousky nestvůřích prstů. Barfer jí mezitím pevně skousl špičku ocasu. A Ranař dál sekal hlava nehlava. Kreatura couvala směrem k přetlakové komoře, i když ještě předtím stačila zvednout svou krvavou tlapu a mrštit Ranařem přes celou místnost k tomu, co kdysi bývalo nákladním vozíkem.

„Hej! Vona mi zlomila ruku!" zařval. „Zavřete ty zpropadený dveře a pošlete ji konečně do pekel!"

„Nejde to zavřít!" sténal Curly a zoufale mačkal zelený knoflík. „Ten vypínač je zničený!"

„Pusťte mě na to!" vykřikla Tootsie. „Jsem královna všech vypínačů!"

Přiběhla k zásuvce a začala do ní rýpat Rambetiným nožem. V té chvíli mimozemšťan vystrčil jednu ze svých pařát a chytil ji pevně kolem pasu. Tootsie se zoufale zmítala, a tak jí Rambeta přiskočila na pomoc a snažila se nestvůře systematicky rozsekat ruku. Konečně ze zásuvky vyletěla jiskra a dveře se začaly pomalu zavírat.

„Zpátky!" vykřikl Uhuru. „Všichni pryč!"

„Pomoc!" ječela Tootsie a vynakládala veškerou sílu na to, aby se vymanila té potvoře z drápů. Pak se však dveře stejně o přečnívající mimozemšťanovu paži zarazily a to jim bránilo v tom, aby se zavřely.

Bill k nim rychle přiběhl.

„Nemůžu dýchat!" sténala Tootsie. „Asi tady umřu!"

„Ještě ne," prohlásil Bill a začal poskakovat po překážející paži svou sloní nohou. Paže pod tou váhou povolila, pustila Tootsii a zmizela v přetlakové komoře. Pak se dveře s jemným klapnutím zavřely.

Rambeta zmáčkla červené tlačítko a stěnami zavibrovala silná vlna vzduchu, jak se vnější dveře otevřely a vymrštily mimozemskou matku do otevřeného kosmu.

Posádka seděla na zemi jako omráčená. Měli to za sebou.

Mor sténal. Ranař se plazil po zemi a zdravou rukou zvedal ze země poničeného Sekáče.

Byli otlučení a polámaní. Ale vyhráli.

„Byl si dobrej, Bille – na policajta," řekl uznale Ranař.

„Všichni jsme byli dobří," řekla Rambeta a začala ze země sbírat svoje nože. „Byla to skupinová práce. Dokonce i Christianson přispěl svou troškou do mlýna."

„Nejvíc se mi líbilo to s těmi granáty," prohlásil. „To by se mělo vyučovat na důstojnické škole."

„A kde je Kaine?" zeptala se Rambeta. „Nějak se mi ztratil."

„Ten je támhle!" ukázal Bill. „Přímo – Ne! Ne! To nemůže být pravda!"

„Tak teď jsem si jistá, že tu všichni umřeme," vykřikla Tootsie, když se z temného kouta opravného přístaviště vynořil další mimozemšťan, ještě mnohem větší než ten předcházející.

„A támhle!" vykřikl Curly. „Támhle je další! Jsou tu dva!"

„Tři!" zapištěl Christianson, když se z temného kouta vynořil ještě jeden. „A každý je větší než ten předchozí!"

„Myslím, že souhlasím s Tootsií," prohlásil Bill. „Tentokrát tady opravdu všichni umřeme."

KAPITOLA 20

„PŘI SVÉM POZOROVÁNÍ JSEM DOŠEL K jedné velice zajímavé myšlence," řekl Kaine, který seděl opřený o zeď a nešťastně pozoroval svou utrženou ruku, kterou držel v druhé ruce.

„Nepotřebujeme žádné pozorování," povzdychla si Rambeta. „Jediné, co opravdu potřebujeme, je zázrak."

„Bylo naivní předpokládat, že má tahle kolonie jenom jednu matku," řekl Kaine a bylo znát, že mu mluvení dělá veliké problémy. „Jednorodičovské kolonie jsou typické pouze pro primitivní společenstva."

„Takže nám teď na krk dýchají další rodiče," kývla hlavou Rambeta. „Pěkně blbá situace. Naše plamenomety jsou prázdné. Nemáme už skoro ani granáty. Jsme unavení a potlučení k smrti. Máme polámané ruce i nohy. A ty se chceš bavit o otázkách rodičovství?"

„Ne," povzdychl si Kaine a jeho kontrolka NÍZKÝ STAV HYDRAULICKÝCH TEKUTIN se varovně rozblikala. „To, o čem se chci bavit, se vztahuje k mému dosavadnímu výzkumu."

„Výzkum nech stranou," přerušil ho Bill. „Každopádně jsme v akutním nebezpečí. Máme tak třicet sekund, než na nás

ty potvory hupnou.“

„Na koho z nás mimozemšťané nezaútočili?“ zeptal se Kaine.

„Na všechny zaútočili a všem nám dali co proto,“ odpověděla Tootsie. „Ani ty vůči nim nejsi imunní.“

„Ne, počkej!“ vykřikl Bill. „Neútočili na Barfera. Zdá se, že se vyhýbají psovi.“

„Možná je to jeho dechem,“ mínila Tootsie. „Omdlévají ze psích keksů.“

„Jsi blízko,“ přitakal Kaine a jeho kontrolka hydraulických tekutin se rozzářila jasným světlem. „Na jaké stravě ten pes žije?“

„Na okře!“ vykřikl Bill. „Nejí nic jiného!“

„A jaké je jediné místo v lodi, kde jsme mimozemšťany ještě ani jednou neviděli?“

„Řídící místnost!“ vykřikl Curly.

„Ne, já tam jednoho viděl,“ oznámil Uhuru. „A přemýšlejte prosím vás rychle. Vypadá to, že už se na nás chystají“

„Záhony s okrou!“ vykřikl Bill. „Nikdy nebyli v místnosti s okrou!“

„Správně,“ přitakal Kaine a začala mu blikat kontrolka ODCHOD ŽIVOTNÍCH FUNKCÍ. „Takže navrhuju, abychom se přesunuli do místnosti s okrou a dobře za sebou zavřeli. Někdo se o mě ovšem musí postarat. Nedostatek hydraulických tekutin mi nedovolí, abych vás následoval po svých.“

„Myslíte, že to zvládnem?“ ptala se Rambeta.

„Jenom jestli si pohnem,“ odpověděl Uhuru a zvedl Kaina ze země. „Už na nás jdou.“

„Mám nějaké světelné rakety,“ navrhl Curly. „Co takhle, je odpálit?“

„Proč ne?“ odpověděl Bill, jednu vzal a odpálil. „Zavřete oči!“

Místnost se náhle zaplnila silným ostrým světlem a mimozemšťané, téměř oslepení, se začali zmateně motat kolem.

„Dejte mi plamenomet,“ řekl kapitán Mor. „Zdržím je, zatímco budete utíkat.“

„To myslíš vážně?“ zeptal se Bill.

„Vlastně ne,“ odpověděl Mor. „Ale myslel jsem si, že by bylo zdvořilé nejdřív něco nabídnout, než vás požádám o to, abyste mi pomohli. Mám zlomenou nohu, vždyť víte.“

„Tamtou cestou!“ vykřikl Ranař. „Po schodech!“

Utíkali, jak nejrychleji mohli, což nebylo moc rychle, když se vezme v úvahu, kolik jich bylo zraněno a kolik museli ostatní nést. Ke schodům doběhli jenom o pár kroků před mimozemšťany.

„Tady je poslední světlice,“ oznámil Curly a hodil ji přímo mezi chlupaté příšery.

Bylo to sice jenom dočasné opatření, ale poskytlo jim dostatek času k tomu, aby vyběhli nahoru po schodech a zabouchli za sebou dveře dřív, než se z toho nestvůry vzpamatovaly. Vytvořili nový světový rekord v disciplíně „běh raněných vojáků chodbou za účelem vyváznutí ze spárů mimozemských nestvůr“, kategorie postižených. Konečně doběhli až k místnosti s okrou, vklouzli dovnitř, zabouchli za sebou dveře a naskládali za ně pytle s hlínou. Potom obrátili svou pozornost k ošetření svých válečnických zranění.

„Kolik oleje ztratil?“ zeptal se Ranař s rukou uvázanou ve smyčce z pevných stonků rostlinek.

„Dobré tři čtvrtiny,“ odpověděl Bill, kontroluje Kainovy kontrolky. „Myslím, že se vzpamatuje, až se mu dobijí baterky.“

„To, že jste se mi vy dva vydali na pomoc, od vás bylo statečné,“ říkal Larry Moemu a Curlymu. „Já bych pro vás samozřejmě udělal to samé.“

„Jasně, ty palice jedna,“ odpověděl na to Moe. „Řek bych, že jo.“

„Kéž bysme nevyhodili tu matku přetlakovou šachtou,“ zasnil se Mor, který měl k noze namísto dlahy přivázané hrábě. „Mohl z ní být báječný kompost.“

„A nechceš zkusit jednoho z těch za dveřma?“ zeptala se Tootsie. „Tři nádherní adepti na kompost se tam jen tak hladově procházejí, brousí si zuby a čekají, až na ně vyběhneš s těma hráběma.“

„Deset,“ prohlásil Uhuru a potřásl hlavou. „Mám tady tu stopovací skříňku a ta ukazuje deset velkých a asi stovku malých, zřejmě vajíček, maximálně těch skákajících. Většina z nich je přímo tady za dveřma.“

„Pro nejbližší dobu žádné procházky neplánuju,“ oznámil Christianson. „Myslím, že tady můžeme v pohodlí strávit zbytek cesty.“

„Ale tuhle možnost my nemáme,“ řekl Bill a přiložil ruku na dveře. „Jsou hrozně horké. Řekl bych, že to začínají z druhé strany naleptávat tou svou kyselinou.“

„Ale okra –“ ozvala se Tootsie.

„Jsou strašně hladoví, myslím, že by sežrali úplně všechno,“ přerušil ji Bill.

„Pravda,“ přitakal Kaine, který se napřímil a zablikal očima. „A z těch vajíček se vylíhnou mladí, takže budou potřebovat potravy ještě víc. Můžeme předpokládat – hej! – co se to stalo s mou rukou?“

„Dobrá práce, co? Dali jsme ti ji s Billem zpátky,“ prohlásil Curly pyšně.

„Vždyť je obráceně!“ vykřikl zděšeně Kaine. „Udělali jste to špatně!“

„Jedině tak tam sedla,“ pokrčil rameny Bill. „Některé dráty byly zle poničené a jinak to nešlo zapojit.“

„To je hrozné,“ zasténala Tootsie. „Co budeme dělat?“

„Mohli bychom zkusit ty dráty opravit,“ zamyslel se Kaine. „Pak by tam třeba seděla.“

„Pokud to dobře chápu, máme tak půl hodiny, než se prokoušou až sem,“ uvažovala Rambeta. „Pokud má někdo nějaký plán, je nejvyšší čas, aby ho přednesl.“

„Mohli bychom prostě stlačit sebedestrukční knoflík lodi,“ napadlo Curlyho. „Jeden takový jsem v řídící místnosti viděl.“

„Nádhera! Ty jsi ale pitomec!“ řekl Bill znechuceně. „To by nás vyhodilo do vzduchu všechny, ty idiote. Nechci s sebou samozřejmě tahat žádné mimozemšťany a chci se jich jakkoliv zbavit, ale má to svoje hranice a jednu z nich jsi

právě překročil.“

„A co kdybychom zapečetili tuhle místnost a vysáli vzduch z celého zbytku lodi?“ napadlo Uhura. „Prostě zničit všechny vzduchové ventily kromě tohohle.“

„To je možné,“ zamumlal Mor s nadějí v hlase. „Když jsem navrhoval tuhle místnost, snažil jsem se, aby byla tak nezávislá na zbytku lodi, jak je to jen možné. Má například vlastní vodní a vzdušný systém. Zapečetit by se musely dveře a dva otvory do větrací šachty, ale to je všechno.“

„Já můžu dveře svařit!“ vykřikl Bill. „Jak ale odsajeme vzduch ze zbytku lodi?“

„Pár dobrejch bomb to zvládne,“ zašklebil se znalecky Uhuru. „Udělám do Bounty tolik děr, že bude vypadat jako ementál.“

„Můžu přeprogramovat autopilota do zahradního počítače,“ navrhl Curly. „Takže loď můžem klidně řídit odtud.“

„Zahradní počítač?“ divila se Tootsie. „Támhleta malá věcička vedle těch rostlinek?“

„Když to umí řídit zavodňovací systém, můžu sem převíst i řízení navigačního systému, kontrolních okruhů, zpětného měřiče parametrů a atomových motorů,“ prohlásil Curly. „Principiálně je to zhruba to samé.“

„Doporučoval bych ale rychle,“ ozval se Kaine. „Čas je proti nám.“

Takže se věci začaly hýbat. Ranař s Kainem mixovali střelný prach, zatímco Christianson pomáhal Uhurovi vyrábět bomby. Bill začal pracovat na dveřích velkou elektrickou svářečkou. Tootsie navrhla chytrý systém, který udrží exploze pouze v cílových místech. Moe udělal ze zahradnického nářadí několik elektronických počitadel a všechny ujistil, že bomby vybuchnou simultánně. Rambeta se přihlásila jako dobrovolník, že projde spolu s Uhurem skrz větrací šachty a rozmístí bomby na místa, kde nadělají co nejúčelnější škodu.

„Pamatuj na to, že nechceme vyhodit celou loď do vzduchu,“ připomínal Mor Uhurovi, když mu pomáhal do větrací šachty. „Jenom pár dírek. Nedělej s tím žádný velký rachot.“

„Nech to na mně,“ přikývl Uhuru a na ramena si hodil svůj batůžek s bombami.

„Navzdory vzpouře a navzdory všemu totiž stále cítím, že jsem za tuto loď odpovědný,“ vysvětloval Mor. „Pokud bude zničená, strhnou mi to z platu. Pár děr jsem schopen vysvětlit, ale totální destrukce – to by byl můj konec.“

„Pokud bude totálně zničená, nemusejí tě otázky platu nijak zajímat,“ zašklebila se Rambeta a vydala se za Uhurem.

„To je vlastně pravda,“ přikývl Mor a přikročil k Billovi. „Tak jak pokračuje sváření?“

„Jde to,“ odpověděl Bill. „Za chvilku to bude hotové.“

Věci se ovšem hýbaly i na druhé straně dveří. Bill si až příliš živě představoval tu masu mimozemšťanů, která na něj útočí a přitom od něj není dál než pár palců. Vypudil tedy jejich obraz z mysli, dodělal dveře a přesunul se k tomu otvoru do větrací šachty, který Uhuru s Rambetou nebudou potřebovat.

Mezitím Kaine přinesl ocelové pláty na přikrytí otvorů a spolu s Morem jeden z nich přidržovali, zatímco Bill nýtoval rohy. Potom začal svařovat okraje, aby do otvorů přesně sedly.

„Někdo jde!“ vykřikla najednou Tootsie.

„Čekáš snad někoho?“ zeptal se Christianson. „Za dveřma je akorát spousta mimozemšťanů.“

„Ne,“ zasténala Tootsie. „Někdo jde tou větrací šachtou, kterou před chvílí odešli Uhuru s Rambetou.“

„Je příliš brzo na to, aby už byli zpátky,“ řekl Curly. „Příliš brzo.“

„Už je to blízko!“ vykřikla Tootsie. „Slyším, jak to funí!“

„Jej!“ vykřikl Curly. „Už je tady!“

Bill se postavil k otvoru a svářečku nastavil na nejvyšší plamen. Jen to, že stál shodou okolností u špatné díry, zapříčinilo, že neusmažil Barfera, který vyskočil ven z druhého otvoru. Hned za ním se vyškrábal Ranař.

„Tys mě ale vylekal,“ vyčinila Tootsie Ranařovi. „Kde jsi byl?“

„Ve svý kajutě,“ řekl tajuplně Ranař. „Měl sem tam ňáký věci, vo kerý sem nechtěl přijít.“

„Jaké věci?“ zajímal se Curly. „Co pro tebe mohlo být tak důležité, že jsi riskoval svůj život mezi tolika příšerama?“

„Měl sem tam tendlecten vobrázek,“ řekl Ranař. „Jedinej její vobrázek, co mám.“

„Musíš svou matku opravdu milovat,“ prohlásil Bill a vypnul konečně svářečku.

„Matku?“ rozkřikl se Ranař. „Nikdy jsem žádnou matku neměl! Sem potomek armády! Todle je vobrázek mý holky!“

Bill si vzal do ruky obrázek, který Ranař svíral v náručí, a podíval se na něj. Dívka na něm vypadala jako ženský Ranař – obrovská hora svalů a šlach.

„Je až nechutně atraktivní,“ řekl Bill, když Ranařovi vracel obrázek. „Myslím, že je toho na ní k milování spousta.“

„Dík,“ uculil se Ranař. „A pod tvou postelí sem našel todle.“ Podal Billovi krabici a kus popsaného papíru.

Bill vzal krabici, rozevřel papír a četl:

Drahý Bille,

pokud tohle najdeš, znamená to, že jsi živ a zdráv, takže bys to mohl potřebovat. Nechci se tě nijak dotknout, ale ta tvoje noha je jedna z nejodpornějších věcí, jakou jsem kdy viděl, a asi ti bude i dost nepohodlná. Dostal jsem povolení obstarat ti náhradu. Jednoduše zmáčkni červené tlačítko, a až se rozsvítí zelené, strč tu svou hroznou věc dovnitř. Náhradní pupen ti doroste během dvou měsíců.

Tvůj čingří přítel

Eager Beager

P.S. Nezapomeň na naši dohodu. Přeju ti hodně štěstí s šířením našich myšlenek.

„Co to je?“ zajímal se Ranař.

„Ty jsi to nečet?“ zeptal se Bill, udělal z dopisu malou kuličku a strčil si ji do kapsy.

„Nejsem dobrej čtenář,“ přiznal Ranař. „Eště tak časopisy s hodně vobrázkama.“

„To je balíček z domova," lhal Bill.

„Aha, dobrůtky," chrochtnul opovržlivě Ranař a vzal si od Billa svářečku. „Nesnáším dobrůtky. Dej, dodělám to."

„Jsem si jist, že vás bude zajímat, že jsem dokončil hrubý nárys své vědecké tour de force," prohlásil Kaine a ukazoval jim asi padesátistránkový štos papíru sepnutý svorkou výrazně nadměrných rozměrů: „Potrvá sice ještě nějaký čas, než to dokončím, protože psaní s rukou naopak je dost těžké, ale myslím, že to brzy zvládnu."

„Už jsme tady!" oznámil Uhuru, když spolu s Rambetou vylezli ven z větrací šachty. Mor s Christiansonem okamžitě zakryli díry ocelovými pláty a Ranař začal svou svářečskou práci.

„Bylo to hrozné," stěžoval si Uhuru. „Příšerné!"

„Šli po vás mimozemšťan i?" zajímal se Curly. „Dýchali vám celou cestu na záda?"

„Ne," prohlásil Uhuru. „Ale cesta přes tu větrací šachtu byla hotové utrpení. Je tam tak těsno – a tma. Nikde není taková tma jako ve větracích šachtách. Nedá se tam otočit a snadno se tam ztratíte. Pokud jde o mě, je to ten nejhloupější způsob cestování. Navíc jsem si poničil skafandr. Mám klaustrofobii a z toho prachu tam všude – hepčí! – rýmu."

„Čtyřicet pět sekund," oznámil Moe. „Za chvíli to bouchne. Máš to svařený, Ranaři?"

„Jo!" dostal odpověď. „Hej – zhaslo světlo! Není tu vidět ani na krok!" Místnost ozařovalo svým slabým blikotem pouze červené světlo POZOR NEBEZPEČÍ.

„Vyhodili jsme pojistky!" vykřikla Tootsie. „A už není způsob, jak stopnout ty bomby. Zůstanem tu bez vzduchu a všichni tady umřem."

„Dej mi tu svou práci, Kaine!" vykřikl Bill.

„Teď není čas na výzkum," odpověděl mu Kaine, ale Bill nedbal a vytrhl mu štos papírů z rukou, vysmeknul z nich obrovskou svorku a zbytek zahodil. „Hej! Moje svorka na papír! Je jediná na celé lodi!"

Bill sprintoval přes celou místnost, rozevřel hlavní spínač a mačkal obrovskou svorkou vyhozené pojistky.

„Pět vteřin!" vykřikl Moe, když světla zablikala a Ranařova příruční baterka se rozsvítila. „Tři!"

„Máme to!" vykřikl Ranař, když se loď prudce zatřásla a hodila s nimi nalevo… potom napravo… pak zas nalevo.

„Jsme…" zeptal se Larry.

„Je to…" zeptal se Moe.

„Můžem…" zeptal se Curly.

„Jsme v pořádku," vydechla Rambeta. „Zaslechla jsem odporné zvuky, které můžou vydávat jenom mimozemšťani, které to vysaje do volného kosmu."

„Tak jdem jíst!" vykřikl Curly. „Kde je jídlo, Larry?"

„Jaké jídlo?" nechápal Larry. „To jsi měl přece zajistit ty."

„Na mě se nedívejte," prohlásil Moe. „Já jsem vyráběl počitadla na bomby."

„Co budeme dělat?" zasténala Tootsie. „Když konečně porazíme mimozemšťany, tak tu umřeme hlady?"

„Ne tak docela," povzdechl si Bill. „Myslím, že na to Barfer kápnul."

Pes už totiž mezitím pobíhal v záhonech s okrou, radostně vrtěl ocasem a v tlamě měl několik mladých, obzvlášť šťavnatých výhonků.

O tři týdny později zmáčkl Bill červené tlačítko a zbavil se své sloní nohy. Když bylo po proceduře, uvědomil si, že se dobrovolně zbavil zašlapovacího instinktu. Nový pupen byl malý a růžový, ale co z něj vlastně vyroste, se říct nedalo.

Všichni se bouřili proti okře, i když se kapitán Mor ukázal jako nesmírně vynalézavý kuchař a vymyslel spoustu způsobů, jak ji připravovat. Jeden fakt však nedokázal zakrýt ani sebelepším receptem – byla to okra. Podle Curlyho nejoptimističtějších předpokladů bude trvat šest až osm týdnů, než budou mít příležitost zpestřit si jídelníček něčím jiným.

Den nato, co nechal Bill svou sloní nohu v krabici, uviděl, jak něco skáče mezi záhony. Doufal, že to byla myš, ale měl takový podivný pocit, že nebyla.